

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

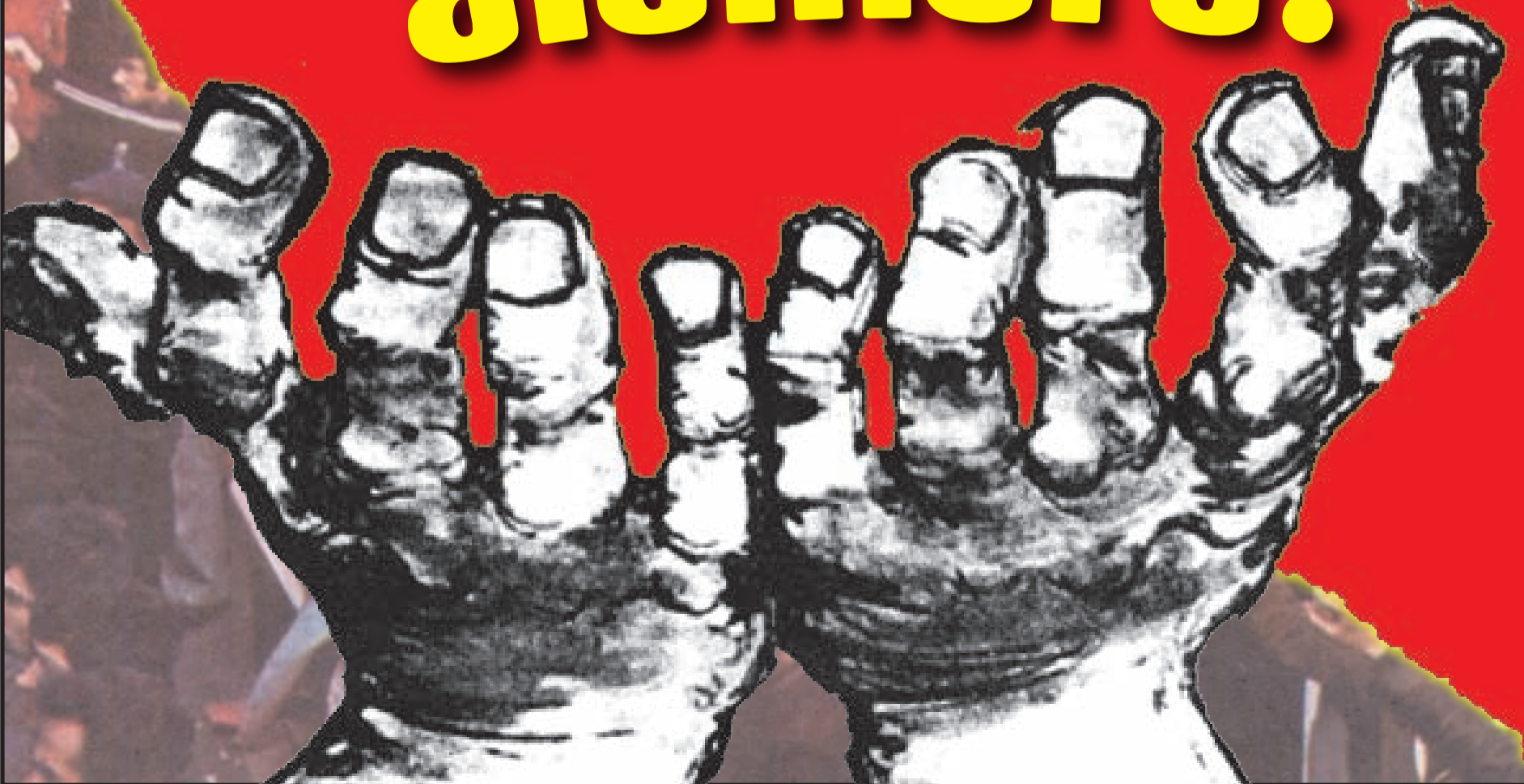
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/15 • 17 Nisan 2009 • 1 TL

**Krizin faturasasını
kapitalistlere ödetmek
için**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**



İÇİNDEKİLER

Taksim yolunda temizlenmesi gereken engeller.....	3
Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan çağrı:4	
TKİP mücadeleye çağırıyor!	5
Türkiye-Ermenistan ilişkilerinde yeni gelişmeler.....	6
1 Mayıs faaliyetlerinden.....	7-9
Emekçiler 1 Mayıs alanı Taksim'de buluşuyor.....	10
BES üyeleri talepleri için yarım gün iş bıraktı.....	11
Kurtiş Matbaacılık işçileri hakları için direnişte!	12
MEHA Tekstil direnişi eylemlerle sürüyor.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
1 Mayıs mücadele geleneğimizde elden ele taşınan	
kızıl bir bayraktır!	16-17
1 Mayıs üzerine işçi ve emekçilerle konuştuk.....	18
Bültenlerde 1 Mayıs çağrısı.....	19
Obama-Ahmet Türk görüşmesi üzerine 20	
Obama ziyareti Kürt hareketinde boş hayalleri yeniden körükledi.....	21
Sermaye hükümeti yeni manevralar peşinde.....	22
9 Eylül'de Genç-Sen ve paralı eğitim tartışmaları.....	23
YÖK'ten üniversiteleri bölme planı! ..	24
YTÜ'de baskılar protesto edildi.....	25
Yerel seçimlerin sonuçları üzerine	
Volkan Yaraşır	26
CIA-Soros patentli "devrimler" in sembol ismi Saakaşvili'nin tahtı sallanıyor! 27-28	
Cumhuriyet "cephesinde yeni bir şey yok!" - M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinliklerden.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/15 ● 17 Nisan 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'a sayılı günler kaldı ancak 1 Mayıs tartışmaları sürüyor. Özellikle İstanbul'da 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanıp kutlanmaması yönündeki tartışmalar alevlenmiş bulunuyor. Bu tartışmalar yeni bir ayrışmanın zeminini işaret ediyor. Önümüzdeki günlerde herkes kendi tutumunu belirleyecek ve buna uygun bir konumlanma içine girecektir.

Daha şimdiden bu yöndeki ayrışmalar belirgin bir hal almış bulunuyor. Türk-İş, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için İstanbul Valiliği'ne başvuracağını, bu başvurunun reddi durumunda gösterilecek başka bir alanda 1 Mayıs kutlamasını gerçekleştireceklerini açıkladı. Bu tutumun 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönünde sergilenen iradenin ve çabanın boşa çıkarılması anlamına geldiği açıktır. Türk-İş'in bu titrek tutumunun soldan destekçileri de yok değil. En başta kimi liberal-sol çevreler olmak üzere EMEP ve TKP bu tutumun soldan destekçileri durumundadırlar.

15 Nisan tarihli TKP Siyasal Büro imzalı "TKP'den tek ve kitlesel 1 Mayıs çağrısı" başlıklı açıklama İstanbul'daki 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması girişimlerine karşı açıktan bir saldırıyı ifade etmektedir. Bu açıklama TKP'nin korkak, oportünist ve kaçkın tutumunun sadece yeni bir örneğidir. TKP, bu tutumunun üzerini her zamanki gibi demagojik söylemlerle örtmeye çalışmaktadır. Ancak bu söylemlerin hiçbir inandırıcılığı ve samimiyeti yoktur.

Benzer bir tutum EMEP'ten yansımaktadır. EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, Eskişehir'de düzenlediği basın açıklamasında "İstanbul Valisi Muammer Güler'in açıklaması karşısında yeniden gerginlik yaratılması, işçilerin katılmasını engelleyecek şekilde bir Taksim sıkıştırması, Taksim ısrarı doğru değildir. 1 Mayıs'ı Taksim'e kilitlemek kabul edilemez" demektedir. Açık ki sorunu dar bir alan tartışması olarak anlayanların bu tutumu da şasırtıcı değildir. Geçen seneki göstermelik Taksim kararları ve bunu boşa çıkaran pratik tutumları bu açıklamadaki "işçilerin katılmasını engelleyecek" demagojik söylemlerin ikiyüzlülüğünü tüm çıplaklığı ile ortaya sermektedir.

Son iki yıldır İstanbul'daki 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için düzenin saldırılarına karşı kararlı ve militan bir tutumla yanıt verilmektedir. Bu tutum düzen



ve devrim çatışmasının zeminine dönüşmüş bulunmaktadır. Bu yıl da aynı militan ve kararlı tutum sergilenecektir. 1 Mayıs Taksim kutlaması birilerinin iddia ettiği gibi "birkaç bin solcu" nun devletle çatışması değildir. Bunu böyle iddia etmek tam bir ciddiyetsizlik ve hafiflik örneğidir.

Binlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs günü 1 Mayıs Taksim yasağının kaldırılması, '77 1 Mayıs katliamının sorumlularının yargılanması, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi ve krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklar.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, DİSK, KESK, TTB, TMMOB gibi sendika konfederasyonları ve emek örgütleri ile kimi ilerici ve devrimci güçler, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını dosta-düşmana ilan etmiş bulunuyorlar. Bu çağrının gereklerine uygun bir çaba ve inisiyatif ortaya koymak ertelenemez bir sorumluluktur.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Taksim yolunda temizlenmesi gereken engeller

1 Mayıs yaklaşıyor. Krizin faturasının ağır biçimde işçi ve emekçilere ödetildiği ve daha fazlasını da ödetmek için hazırlıklar yapıldığı bir dönemde, 1 Mayıs sermayeye karşı emeğin mücadelesinde önemli bir eşik durumunda. Çünkü sermaye ile işçi sınıfı ve emekçilerin karşıt cephele biçiminde karşı karşıya geldiği, boy ölçüşükleri gündür 1 Mayıs. Bu hem 1 Mayıs'a bir ayna işlevi yüklemektedir, hem de 1 Mayıs aynasından ortaya çıkan güçler dengesi, kendisinden sonraki mücadele süreçlerine önemli etkilerde bulunmaktadır. İşçi ve emekçilerin ana gövdesinin birlik-dayanışma ve mücadele ruhuyla alanlara çıktığı bir 1 Mayıs, moral ve siyasal kazanımlarıyla sermayeye karşı mücadeleyi ileriye taşıyacaktır. Tersine bir durum ise işçi sınıfı saflarındaki dağılımı arttıracak, mücadele gücünü ve dinamizmini zayıflatacaktır.

Bugünkü durumda krizin faturasını ödememek için güçlü ve etkili bir mücadele yürütemeyen işçi sınıfı ve emekçiler için 1 Mayıs'ın kazanılması, ayrı kanallardan akan mevzi direnişlerin 1 Mayıs'ın birlik ve dayanışma ruhuyla kaynaştırılması, dağıntı durumundaki işçi sınıfı saflarının toparlanması ve birleşik bir mücadele yolunun açılması anlamına geliyor. 1 Mayıs'ın kazanılması, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilerin önüne kurduğu şovenizm, mücadeleye güvensizlik, örgütsüzlük, sendikal bürokrasi gibi engellerin yıkılması ya da en azından bu engeller üzerinde önemli gediklerin açılması demektir.

Bu yılın 1 Mayıs'ının güncel önemi de işte buradan kaynaklanıyor. Gerek düzen cephesinden ve gerekse de işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden hazırlıklar, 1 Mayıs'ın bu güncel anlamı ve öneminden dolayı apayrı bir önem kazanmaktadır. Oldukça erken bir tarihte başlayan bu hazırlıkların odak noktasında ise Taksim Meydanı var. Son iki yılın 1 Mayıs'ında Taksim ekseninde ortaya çıkan sınıfsal ve siyasal kutuplaşma ile birlikte işçi sınıfı cephesinden sergilenen kararlılık önemli siyasal etki ve sonuçlar yaratmıştı. Taksim'e çıkılmamış olmasına karşın 1 Mayıs işçi sınıfı cephesinden kazanılmıştı. Çünkü 1 Mayıs'ta devlet terörüne boyun eğmeyen bir mücadele iradesi ve ruhu vardı. Ortalama bir işçi ve emekçiyi bile devlet terörüne karşın Taksim yoluna çıkma iradesi göstermesi, 1 Mayıs'ın kazanıldığının en önemli göstergelerindendi.

Düzen cephesi bu yılın 1 Mayıs'ına geçtiğimiz yılın deneyiminden çıkardığı derslerle hazırlanıyor, bu hazırlığa bağlı olarak hamleler yapıyor. Bu hamlelerin en önemlisi 1 Mayıs'ın resmi tatil günü ilan edilmesidir. Geçtiğimiz yıl bu yöndeki talebe cepheden karşı çıkan ve işçi sınıfıyla alay edencesine tatilin ekonomik maliyetinden dem vuran Tayyip Erdoğan ve avanesi, tüm bu söylediklerini yutarcasına geri adım attı ve 1 Mayıs'ın tatil günü olmasını gündeme getirdi. Bu adımla geçtiğimiz yıl oluşan sınıfsal gerilim ve kutuplaşma atmosferi bu kez yaratılmamaya çalışılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs'a ilişkin taleplerinden biri karşılanmakta, ancak bu 1 Mayıs'ın sınıfsal özünü karartmanın ve ileri bir çıkışın önünü almanın dayanağı haline getirilmek istenmektedir. Bunun için bu adımı atarken onu bir lütf gibi gösteriyorlar. Bunu yaparak bu adımın işçi sınıfının mücadelesinin bir sonucu ve kazanımı olarak

görülmesine engel olmayı hedefliyorlar.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar bu adımın işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin, somutta da son iki yılın Taksim kararlılığının ürünü olduğu gerçeğini değiştiremezler. İşçi sınıfı cephesinden bu hamleye verilecek yanıt, "1 Mayıs'ı (resmi tatil günü ilan edilmesi anlamında) kazandık, Taksim'i de kazanacağız" olmalıdır. Taksim'i kazanmak, kuşkusuz sadece ve sadece sınıfsal bir güç ve enerjinin sonucu olacaktır. Taksim'i bu biçimde kazanmak ise sınıf mücadelesinin farklı alanlarında ve taleplerinde mücadele ederek kazanmaya olan güvenin ve inancın artmasına yol açacaktır.

1 Mayıs gününün resmi tatil günü ilan edilmesi hamlesiyle aynı zamanda Taksim kararlılığını gösteren güçleri bölmek ve yalnızlaştırmak planı yapılıyor. Bunda başarı elde edilmesi ölçüsünde de Taksim'e çıkışı engellemek için baskı ve terörde sınır tanımayacaklardır.

Hükümetin Taksim konusunda topu İstanbul Valisi'ne atması da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bu, Taksim kararlılığının politik yönünü karartarak onu kriminalize etme hesabının bir yansımasıdır. Diğer taraftan ise vali üzerinden aslında Taksim yasağının gerisinde bir devlet politikası olduğu gerçeği ortaya konulmaktadır. 1977 1 Mayıs'ı 12 Eylül'e giden yolda önemli bir işlev görmüştür. Daha sonra Taksim'de 1 Mayıs kutlamalarına yasak konularak işçi sınıfının önüne bir kırmızı çizgi çekilmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfının muhatabı sadece hükümet değil, fakat aynı zamanda sermaye devletinin bizzat kendisidir. Bunun için işçi sınıfı hazırlığını buna uygun bir ciddiyet ve iddiayla yapmak zorundadır.

İşçi sınıfı cephesinden yapılacak hazırlığın en önemli unsurlarından birini, Taksim kararlılığını zaafa uğratmak üzere düzenle tam bir işbirliği içerisinde davranan sendika bürokrasisine karşı mücadele oluşturuyor. Hak-İş bürokratları bu işbirliğini düzenin safından Taksim iradesine karşı cephe almak biçiminde gerçekleştirirken, Türk-İş bürokratları ise "Taksim'e başvuracağız ama izin verilmezse başka bir alanda kutlayacağız" biçiminde kıvrıp aynı kapıya çıkıyorlar. Böylelikle de daha baştan Taksim'e çıkışın önüne bir büyük engel koymuş oluyorlar. Düzen cephesi sendika ağalarının bu tutumunu Taksim kararlılığını baltalamanın, onu gözden düşürmenin imkanı olarak değerlendiriyor. Bunun için sendika ağalarından hesap sorulması ve etkisizleştirilmesi büyük önem taşıyor.

Sendika ağalarının bu açık ihaneti karşısında özellikle Türk-İş bünyesinde merkez yönetimine karşı muhalefet yapan ve "ileri" iddialarda bulunan sendika yöneticilerinin tutumu da dikkat çekmektedir. Bu sendika yöneticileri, merkez yönetiminin açık ihanetine tepki gösterip Taksim'de belli bir ısrar göstermekle birlikte, onu aşacak bir inisiyatif göstermekten de kaçınıyorlar. Bu iradesizliğin kaynağında bu yöneticilerin sınıfın çıkarlarından uzak konumları ve bu uzaklığa bağlı olarak taşıdıkları liberal anlayışları var. Bu anlayışa göre bugün asıl önemli olan birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs'tır. Bunun için Taksim ısrarı gereksizdir. Eğer devlet Taksim konusunda geri adım atmıyorsa, birleşik ve kitlesel bir

Bu mücadelede başarı kazanılması hem işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki gerici engellerin temizlenmesi, hem de kararsız unsurları mücadele yolunda tutmak için şarttır. Bu görevlerin hakkı verilirse birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ın ve Taksim'in önü sonuna kadar açılacaktır.

1 Mayıs için bu ısrarı sürdürmek anlamsızdır.

Elbette bir mevzi savaşımında bazen daha güçlü saldırmak için geri çekilmeler olabilir, fakat bunlar kararlı bir savaşım yürütmeksizin daha baştan yelkenlerini suya indiriyorlar. Birlik adına ileri sürdükleri ise kof, politik bakımdan şekilsiz, düzenin icazet alanında göstermelik bir 1 Mayıs'tır. Sorun da buradadır zaten. Taksim kararlılığının yükseltildiği ve düzenin büyük ölçüde sıkıştırıldığı koşullarda bu tür bir anlayışın öne sürülmesi bozgunculuktan başka bir şey değildir.

Bu bozguncu anlayışın işçi sınıfı ve emekçi hareketi içerisindeki dayanakları alt kademe sendika bürokratlarıdır. Siyasal alandaki temsilcileri ise EMEP, TKP ve ÖDP türünden reformistlerdir. Öyle ki bu reformistler şimdiden Taksim kararlılığına karşı açıktan bir siyasal mücadele yürüterek işçi sınıfı ve emekçi hareketinin ileri bölüklerini geriletiyorlar. Belirtmek gerekir ki, bu liberal takımı Çağlayan cenderesinin kırılmasından başlayarak hep bu tür bir gericiğin temsilcisi olarak hareket etti. Hep "birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs" adına ileri çıkışların karşısında durdular. Eğer bu gericiликlerinde başarı kazanmış olsalardı, bugün işçi sınıfı ve emekçiler hala da Çağlayan'da 1 Mayıs'ı kutluyor olacaktı. Dahası 1 Mayıs gününün resmi tatil edilmesi talebi de kazanılmamış olacaktı. Bu durum kazanmanın yolunun sadece ve sadece kararlı bir mücadeleden geçtiğini gösterdiği gibi, aynı zamanda reformlar uğruna mücadelede devrimcilikle reformizm arasındaki temel ayrımı da göstermektedir. Son birkaç yılın 1 Mayıs'larındaki devrimci irade ile elde edilen kazanımlar bu bakımdan oldukça açıklayıcıdır: Reformları elde edebilmenin yolu da sadece ve sadece kararlı devrimci bir mücadele çizgisinden geçmektedir.

Sonuç olarak belirtmek gerekirse, sendika ağalarına, alt kademe sendika bürokratlarına ve reformizme karşı mücadele, 1 Mayıs ön hazırlık sürecinin en önemli görevleri arasındadır. Bu mücadele bir yönü bu güçlerin politik platformlarının gerici-uzlaşmacı karakterinin ortaya konulmasıdır. Diğer yönü ise işçi ve emekçileri Taksim kararlılığına ve militan bir mücadele ruhuna kazanacak etkili bir kitle çalışmasıdır. Bu mücadelede başarı kazanılması hem işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki gerici engellerin temizlenmesi, hem de kararsız unsurları mücadele yolunda tutmak için şarttır. Bu görevlerin hakkı verilirse birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ın ve Taksim'in önü sonuna kadar açılacaktır.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan çağrı:

Emperyalist saldırganlığa, işsizliğe, açlığa, yoksulluğa ve baskılara karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü yaklaşırken, emperyalist-kapitalist sistemi saran ekonomik kriz ülkemize de kitlesel işsizlik, derinleşen sefalet, sosyal hakların tırpanlanması, demokratik hakların gaspı, artan baskı ve terör şeklinde yansımaktadır.

Bugün ekonomik kriz sonucunda ülkemizde işsizlik oranı yüzde 22.5'a ulaşmış, kriz nedeniyle 600 binden fazla kişi işten çıkartılmıştır. Çalışanların ücretleri düşürülmüş, evimizin kapısına gelen faturalar ise her geçen gün kabarmıştır. Diğer yandan ise emekçi halklarımız üzerinde baskılar artmaktadır. Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikası devam etmiş, devlet terörü sokakta keyfi aramalarla, gözaltılarla sürmüştür, son olarak Nurtepe'de, Ağrı'da olduğu gibi baskı ve terör tırmandırılmıştır.

1 Mayıs tüm dünyada işçi ve emekçilerin egemenlere karşı başkaldırdıkları, güçlerini birleştirdikleri, taleplerini dile getirdikleri bir mücadele günüdür. Egemenler, mücadele tarihine kanla yazılan 1 Mayıs'ın görkemli gösterilere konu edilmesinden, işçi ve emekçilerin öfkelerini dile getirmesinden, çıkarları ve talepleri doğrultusunda birleşik mücadeleyi büyütmesinden korkuyorlar. Bu nedenle 1887'de olduğu gibi 4 işçi önderini katlederler, '77 1 Mayıs'ında olduğu gibi 1 Mayıslar'ı kana boyarlar. 1989'da olduğu gibi 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen Mehmet Akif Dalcı'yı katlederler. 1996 Kadıköy 1 Mayıs'ında olduğu gibi 1 Mayıs'ı kitlesel kutlamak isteyenlere gözdağı vermek için üç işçiyi katlederler. Bu da yetmez, işçi sınıfının kanının aktığı Taksim'i işçi ve emekçilere yasaklarlar.

Baskı ve yasaklarla işçi ve emekçilerin haklı mücadelesini dizginlemeye çalışan egemenler son iki yıldır 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamaya çalışan emekçilere azgınca saldırdılar. Sendika binalarını kuşattılar, sokaklara, hastanelere gaz bombası attılar. Son iki yıldır Taksim 1 Mayıs'ı zulmün sahipleri ile hakları için direnen emekçilerin irade savaşına dönüştü.

Bizler bu yıl da egemenlerden hesap sormak için, iş bırakma çağrısını yükselterek 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız! Zulmün sahiplerinin karşısına dikilecek, işçi ve emekçilerin taleplerini en güçlü şekilde haykıracağız.

'77 katliamının sorumlularının yargılanmasını, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesini ve Taksim üzerindeki 1 Mayıs yasağına son verilmesini isteyeceğiz. Hak ve taleplerimizi dile getirecek, krizin bedelini ödemeyeceğimizi haykıracağız.

1 Mayıs yaklaşırken krizin sonuçlarına karşı öfkesi biriken işçi ve emekçiler işyerlerinde, fabrikalarında direnişi seçiyorlar. Buldukları alanları eylem alanlarına çeviriyorlar.

Emekçi halklara yönelik dizginsiz bir saldırı dalgasının sürdüğü bugünlerde ortak mücadelenin örgütlenmesi hayati önemdedir. 2007 ve 2008 1 Mayıslar'ı bizlere irade ve kararlılığın, işçi ve emekçilerin birleşik gücünün önemini göstermektedir.

Bizler bu irade ve kararlılıktan aldığımız güçle bu 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağız.

Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları egemenlerden hesap sormak, krizin bedelini ödememek, halkların kardeşliğini, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme, birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ı yaratmak için Taksim alanına çağırıyoruz! Biz orada olacağız.

- Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi için,
- 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi için,
- '77 katliamcılarının yargılanması için,
- Krizin bedelini ödememek için,

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Devrimci 1 Mayıs Platformu

Ankara'da devrimci 1 Mayıs çağrısı...

“İş bırakalım, 1 Mayıs alanına çıkalım!”

Ankara'da BDSP, Alınteri, DHF ve Odak'ın oluşturduğu **Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu**, 10 Nisan günü 2009 Ankara 1 Mayıs'ına ilişkin düzenlediği basın toplantısıyla sürece dönük ortak yaklaşımını açıkladı.

Okunan ortak açıklamada, bu seneki 1 Mayıs'a; emperyalist saldırganlığın tırmandırıldığı, kriz nedeniyle işçi ve emekçilerin işten atıldığı, düşük ücretlerle ve giderek daha ağır koşullarda çalıştırıldığı, eğitim, sağlık, vb. hakların özelleştirildiği, Kürt halkına yönelik saldırıların sürdürüldüğü bir siyasi atmosferde girildiği belirtildi.

Bu siyasal başlıklar çerçevesinde Ankara'daki tüm kurumlara 2009 1 Mayıs'ını birleşik, kitlesel, devrimci bir zeminde örgütlenme çağrısı yapıldı. Açıklama platformun somut öneri ve taleplerinin sıralanmasıyla son buldu.

Talepler:

- Sendikalar dâhil olmak üzere güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs'ta samimi olan tüm güçler işçi ve emekçilere güncel talepler doğrultusunda **“İş bırakalım, 1 Mayıs alanına çıkalım!”** çağrısı yapmalıdır.

- '77 1 Mayıs'ından bu yana adı 1 Mayıs ile özdeşleşen Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının miting yapma yasağına son vermek için, **“Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilsin!”**, **“77 1 Mayıs'ı katliamcılar yargılsın!”** başlığı altında etkin ve yaygın bir çalışma yapılmalıdır.

- 1 Mayıs alanının program düzenlemesi 1 Mayıs'ın anlamına ve içeriğine uygun olmalıdır.

a- Miting **“1 Mayıs Marşı”** ile başlamalı, işçi sınıfının uluslararası marşı olan **“Enternasyonal Marşı”** ile bitirilmelidir.

b- Pankartlar ve diğer görsellikler 1 Mayıs'ın sınıfsal içeriğine uygun olmalıdır.

c- İşçi ve emekçilerin mücadele marşlarını söyleyen müzik grupları miting programı içerisinde yer almalıdır.

d- Başarılı ve disiplinli bir eylem için bütün kurum temsilcilerinin söz sahibi olduğu bir 1 Mayıs eylem komitesi oluşturulmalıdır.

e- 2009 1 Mayıs'ı “Emperyalist saldırganlığa, krize, işsizliğe, yoksulluğa, baskılara karşı” sınıfın ve emekçilerin temel gündemlerine karşı işçi sınıfının mücadelesinin yükseltildiği bir gün olarak kutlanmalı, kürsüdeki konuşmalar da bu çerçeveye uygun yapılmalıdır. Ön çalışma bu politik çerçevede güçlü ve yaygın bir şekilde örgütlenmelidir.

- 2009 1 Mayıs'ı yasaklanarak işçi-emekçilere kapatılmış alanlar üzerindeki yasakların kaldırılması üzerinden de ele alınmalıdır. İstanbul'da Taksim, Ankara'da Kızılay yasağının kaldırılması, bu çerçevede Ankara'da Kızılay'ın 1 Mayıs alanı olarak kazanılmasının hedef olarak tartışılması önemlidir.

Ankara'da sendikalar ve kitle örgütleri cephesinden 1 Mayıs'a ilişkin henüz hiçbir somut adımın atılmadığı bir süreçte, 2009 1 Mayıs'ına ilişkin ilk müdahaleyi Devrimci 1 Mayıs Platformu gerçekleştirmiş bulunmaktadır.

Kızıl Bayrak / Ankara

TKİP mücadeleye çağırıyor!

1 Mayıs'ta kavga alanlarına!

Kapitalizmin küresel krizinin giderek derinleştiği günlerdeyiz. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı böyle bir dönemde karşılıyoruz. Bu, bu yılın 1 Mayıs'ına apayrı bir anlam ve önem kazandırıyor.

Ekonomik kriz, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin yapısal bir sorunudur. Krizin kaynağı kurulu düzenin bizzat kendisidir. Ama fatura dünya ölçüsünde olduğu gibi Türkiye'de de işçi sınıfı ve emekçilere kesiliyor. İşsizlik, yoksulluk, düşük ücretler, yeni hak gaspları, çalışma ve yaşam koşullarının günden güne kötüleşmesi, bu anlama geliyor. Bu amaç çerçevesinde sermaye sınıfı ve devleti emekçilere pervasızca saldırıyor.

Emekçi kardeşler!

Küresel kriz, dünya sistemi olarak kapitalizmin, akıl dışılığı kadar barbarlığını da bir kez daha gözler önüne sermektedir. Kapitalizmde bolluk, emekçiler için işsizlik, yoksulluk ve sefalet anlamına gelmektedir. Bugün dünyada devasa bir zenginlik biriktiği halde, milyarlarca insanın yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edilmesi, hergün gıda, temiz su, ilaç bulamayan binlerce çocuğun ölüme terk edilmesi, kapitalizmin insanlık dışı karakterini bütün açıklığıyla göstermektedir.

Silahlanma, militarizm, savaşlar, yıkımlar, toplu kıyımlar ise kapitalist barbarlığın bir başka kanıtıdır. Bugüne kadar kapitalizmin küresel çaptaki büyük krizlerini dünya ölçüsünde savaşlar izlemiştir. 20. yüzyılda korkunç bir kıyıma ve yıkıma yolaçan iki dünya savaşı bunun kanıtıdır. Bu sistem, insanlık ve uygarlık için büyük bir yıkım demek olan savaşlara başvurmadan krizini aşamamaktadır. Kapitalizm şimdi de dünya ölçüsünde derinleşen bir kriz içinde debelenmektedir. İnsanlık bu kez onu tümünden yıkıma sürükleyebilecek yeni bir dünya savaşı belası ile yüzyüze bulunmaktadır. Kudurgan militarizm, büyüyen silahlanma yarışı ve yaygınlaşan bölgesel savaşlar, bunun lanetli ön işaretleridir.

Öte yandan bu yağmacı düzen, sadece işçi ve emekçilerin ürettiği zenginlikleri değil, doğayı da hoyratça yağmalamakta, tüketmekte ve tahrip etmektedir. Düzenin efendileri bile artık küresel ısınmanın büyük bir tehlike halini aldığını kabul etmek zorunda kalmaktadır. Buna rağmen ciddi bir tedbir alınmamaktadır. Kapitalizmin "daha fazla kâr" a dayalı işleyişi, bunun önündeki temel engeldir. Bu da gösteriyor ki, insanlığın kurtuluşu kadar gezegenimizin kurtuluşu da gelip kapitalizmin bir sistem olarak tasfiye edilmesine bağlıdır.

İşçiler, emekçi kardeşler!

İşbirlikçi sermaye iktidarı uzun yıllardan beridir emekçilerin zaten çok sınırlı olan hak ve kazanımlarına sistemli biçimde saldırıyordu. Şimdi ise buna ekonomik krizin yıkıcı sonuçları ve kapsamlı faturası eklenmektedir. Bütün bunlar emekçilerin yaşamını daha da katlanılmaz hale getirmektedir. Sermayenin fütursuz saldırılarına sessiz kalmayan, sınıf onuruna yakışır bir tutum alarak direnen işçiler ve emekçiler ise düzenin kolluk güçlerinin saldırıları ile yüzyüze kalmaktadır.

İşçilere ve emekçilere işsizlik, yoksulluk, sefalet, moral yozlaşmayı reva gören sermaye iktidarı, öte

TKİP mücadeleye çağırıyor!

1 Mayıs'ta kavga alanlarına!



Kapitalizmin küresel krizinin giderek derinleştiği günlerdeyiz. İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı böyle bir dönemde karşılıyoruz. Bu, bu yılın 1 Mayıs'ına apayrı bir anlam ve önem kazandırıyor.

Ekonomik kriz, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin yapısal bir sorunudur. Krizin kaynağı kurulu düzenin bizzat kendisidir. Ama fatura dünya ölçüsünde olduğu gibi Türkiye'de de işçi sınıfı ve emekçilere kesiliyor. İşsizlik, yoksulluk, düşük ücretler, yeni hak gaspları, çalışma ve yaşam koşullarının günden güne kötüleşmesi, bu anlama geliyor. Bu amaç çerçevesinde sermaye sınıfı ve devleti emekçilere pervasızca saldırıyor.

Emekçi kardeşler!

Küresel kriz, dünya sistemi olarak kapitalizmin, akıl dışılığı kadar barbarlığını da bir kez daha gözler önüne sermektedir. Kapitalizmde bolluk, emekçiler için işsizlik, yoksulluk ve sefalet anlamına gelmektedir. Bugün dünyada devasa bir zenginlik biriktiği halde, milyarlarca insanın yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edilmesi, hergün gıda, temiz su, ilaç bulamayan binlerce çocuğun ölüme terk edilmesi, kapitalizmin insanlık dışı karakterini bütün açıklığıyla göstermektedir.

Silahlanma, militarizm, savaşlar, yıkımlar, toplu kıyımlar ise kapitalist barbarlığın bir başka kanıtıdır. Bugüne kadar kapitalizmin küresel çaptaki büyük krizlerini dünya ölçüsünde savaşlar izlemiştir. 20. yüzyılda korkunç bir kıyıma ve yıkıma yolaçan iki dünya savaşı bunun kanıtıdır. Bu sistem, insanlık ve uygarlık için büyük bir yıkım demek olan savaşlara başvurmadan krizini aşamamaktadır. Kapitalizm şimdi de dünya ölçüsünde derinleşen bir kriz içinde debelenmektedir. İnsanlık bu kez onu tümünden yıkıma sürükleyebilecek yeni bir dünya savaşı belası ile yüzyüze bulunmaktadır. Kudurgan militarizm, büyüyen silahlanma yarışı ve yaygınlaşan bölgesel savaşlar, bunun lanetli ön işaretleridir.

yandan ABD emperyalizmi adına bölgede "etkin taşeronluk" yapmanın hazırlığı içindedir. İşçilere, emekçilere, tüm ezilenlere "iç düşman" muamelesi yapan işbirlikçi iktidar, ABD'nin izinden giderek bölge halklarını da "dış düşman" olarak görüyor. Emperyalistler ve siyonistler hesabına, başta Filistin, Irak ve Afganistan'da olmak üzere, bölgenin kardeş halklarına karşı tetikçiliğe soyunuyor.

İşçiler, emekçi kardeşler, gençler!

Sınıflar mücadelesinin seyri açısından kritik önem taşıyan böylesi bir dönemde 1 Mayıs'ı kutlayacağız! 1 Mayıs, birbirine karşı iki dünyanın, asalak kapitalistler dünyası ile emekçiler dünyasının karşı karşıya geldiği bir büyük mücadele günüdür. İçinden geçmekte olduğumuz günler, 1 Mayıs'ın güçlü ve militan bir biçimde kutlanmasının önemini artırmaktadır. Büyük kitleler halinde mücadele alanlarına çıkılması ve militan bir duruşun sergilenmesi, sermayenin yeni saldırılarına karşı kitlesel bir mücadele kararlılığının ortaya konulması anlamına gelecektir. Bu kitlesel ve militan kararlılık, sınıf ve emekçi hareketinin 1 Mayıs'tan sonraki gelişme seyrini de derinden etkileyecektir.

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, hak ve özgürlükleri kazanmak, '77 1 Mayıs katliamının hesabını sormak, Taksim'i kalıcı biçimde 1 Mayıs alanı haline getirmek konusunda sergilenen kararlılık, sermayenin saldırılarını püskürtme mücadelesine büyük bir ivme katacaktır. Krizin yıkıcı sonuçlarına karşı grev, direniş, işgal gibi etkili

eylemlerin yaygınlaşmasına önemli katkılarda bulunacak, sınıf dayanışmasını güçlendirip birleşik mücadelenin örülmesini kolaylaştıracaktır.

Bütün bunları gözönünde bulunduran **Türkiye Komünist İşçi Partisi;**

Kapitalizmin krizinin yıkıcı sonuçlarını yaşayan işçileri ve emekçileri, düzenin geleceksizliğe mahkum ettiği gençliği, çifte baskı ve sömürü altında ezilen emekçi kadınları, sınıfsal baskının yanısıra ulusal, dinsel, mezhepsel baskılara maruz kalan tüm ezilenleri, sermaye düzeninden hesap sorma kararlığıyla 1 Mayıs alanlarına çağırılmaktadır!

*Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek,
İşsizliğe ve hak gasplarına karşı direnmek,
Sınıfsal, ulusal ve cinsel baskıya dur demek,
İşbirlikçilerin ABD adına tetikçilik yapmasını durdurmak,*

*İnkarcılığa karşı "Özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik!" diye haykırmak,
İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltmek,*

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa son demek için,

1 Mayıs'ta kavga alanlarına çıkalım!

**Kahrolsun kapitalist kölelik düzeni!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

14 Nisan 2009

Türkiye-Ermenistan ilişkilerinde yeni gelişmeler...

Ankara-Erivan ilişkilerine ABD'nin çizdiği "yol haritası" yön veriyor!

Beyaz Saray'ın direktifiyle başlayan Türkiye-Ermenistan yakınlaşması, ABD Başkanı Barack Obama'nın Türkiye ziyaretinden sonra yeni bir evreye girmiş görünüyor.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, iki ülke milli takımlarının oynadığı futbol maçını vesile ederek gerçekleştirdiği Erivan ziyareti, Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin geliştirilmesi yönünde atılmış planlı bir adımdı. Gelinen yerde ise, sınırların açılmasından söz edilmeye başlandı.

ABD Başkanı'nın Türkiye ziyaretinin ardından Rusya televizyonlarına açıklamada bulunan Ermenistan Devlet Başkanı Serj Sarkisyan, iki ülke milli takımlarının 7 Ekim'de yapacağı Dünya Kupası eleme maçına dek, Türkiye-Ermenistan sınırının açılacağını dile getirdi. Sarkisyan, sürecin hızlı ilerlediğine işaret şunları söyledi: *"Futbol karşılaşmasını izlemek amacıyla Türkiye'ye gideceğim güne dek sınırın açılacağını veya açılmaya çok yakın olacağını düşünüyorum."*

ABD bölgesel çıkarlarının peşinde!

Can çekişen Osmanlı İmparatorluğu'nun Ermeni halkını hedef alan soykırımcı politikasıyla dinamitlenen ilişkiler, Kemalist cumhuriyetin de Osmanlı'nın vahşi icraatlarını savunması sonucu, on yıllar boyunca kopuk kalmıştır. Birkaç ay gibi kısa bir sürede iki yönetim arasında gözlenen yakınlaşma ise, ABD'nin bu konuda oynadığı etkin rol ile açıklanıyor. İlişkilerin hızlı gelişimi, iki tarafın da Washington'ın çizdiği "yol haritası"na göre hareket etmesi sayesinde mümkün olmaktadır.

ABD'nin iki ülke ilişkilerinin düzeltilmesine önem vermesi, Ermenistan'ı ya da Türkiye'yi düşünmesinden değil, esas olarak Ortadoğu/Kafkaslar politikasının hayata geçirilebilmesi için Türk sermaye devletine biçtiği "etkin taşeronluk" rolüyle ilgilidir. Zira Kürt sorununun yanısıra Ermenistan'la ilişkilerin kopukluğu, ABD'nin Ankara'daki işbirlikçilere uygun gördüğü "etkin taşeron-tetikçi" rolünün oynanması önündeki temel engeller kabul ediliyor.

Obama yönetiminin, *"etkin taşeron olmak istiyorsanız, ayak bağlarından kurtulmalısınız!"* şeklinde özetlenebilecek direktifine uygun davranan Ankara'daki Amerikancı rejim, daha önce bu yönde başlatılan süreci hızlandırdı. Görüldüğü kadarıyla hem Ankara hem Erivan yönetimleri, Washington'un çizdiği "yol haritası"na sadık kalmaya çalışıyor.

Azerbaycan'ın tepkisi Ankara'daki işbirlikçileri sıkıştırıyor!

Türkiye'yle ilişkilere büyük önem veren, Ermenistan'la yaşanan Karabağ sorunu konusunda Ankara'dan destek alan, "soydaşlık" adı altında Türk gerici tarafından yayılan şoven propagandaya yıllardır çanak tutan Azerbaycan yönetimi, Ankara-Erivan hattındaki gelişmelerden ciddi bir rahatsızlık duyduğunu dile getirdi.

İstanbul'da düzenlenen "Medeniyetler İttifakı Zirvesi"ne katılmaktan vazgeçen Azerbaycan



Cumhurbaşkanı İlham Aliyev, Barack Obama'nın Türkiye ziyareti sırasında Rus lider Dmitriy Medvedev'le telefon görüşmesi yaparak tepkisini gösterdi.

Bu gelişmeden kısa süre sonra Aliyev'in Moskova'ya gideceği açıklandı. Aliyev'in iki günlük ziyareti sırasında Türkiye-Ermenistan diyalogu, Karabağ sorunu ve Azeri doğalgazının Rusya'ya ihracı konularının ele alınacağını resmi olmayan kaynaklar aracılığıyla açıklanması, hem Ankara hem Washington'u harekete geçirdi.

Azerbaycan'daki tepkiler Aliyev yönetimiyle sınırlı kalmadı. Muhalefet partileri, gazeteciler, çeşitli dernek ve kurumlar da Türkiye'nin yönelimine tepkilerini dillendirmeye başladı. Bu arada Türkiye politikasının Bakü yönetimini Rusya ile daha aktif işbirliğine ittiğini savunan bazı gazetecilerin de aralarında bulunduğu Azerbaycan medya mensupları, Kars'a gelip Ermenistan sınırında eylem yapmak istedi. Ancak Türk hükümeti, medya mensuplarını taşıyan uçağa iniş izini veremeyerek eylemi engelledi.

Öte yandan, yapılan kamuoyu araştırmaları, halkın yüzde 72'sinin İlham Aliyev'in Ankara'ya yönelik tepkisini doğru bulduğunu ortaya koydu. Azeri bazı kurum ve örgüt temsilcileri ise, Türkiye'ye heyet göndererek, Ermenistan sınır kapısının açılmaması için düzen partileriyle kulis yapmaya başladılar.

Bu gelişmeleri Amerikancı AKP'yi sıkıştırmak için fırsata çeviren düzen partileri, hükümete yüklenmeye başladılar. Bilindiği üzere, diğer düzen partileri hükümet olsalardı, AKP ne yapıyorsa aynısını yapacaklardı. Ancak her zamanki gibi, ikiyüzlü söylemlere sarılarak, hükümeti sıkıştıran gelişmeleri siyasi ranta çevirmeye çalışıyorlar. Bunu yaparken, elbette hiçbiri ABD'nin Türk sermaye devletine biçtiği "aktif taşeronluk" misyonuna en ufak bir itiraz yükseltmiyor.

Gelişmelerin AKP hükümetini sıkıştıracak noktaya varması, Tayyip Erdoğan'la müritlerini harekete geçirdi.

Bakü yönetimiyle oluşan gerilimi yumuşatmak için "Azerbaycan Dostluk Grubu" üyesi 12 AKP milletvekili Azerbaycan'a gidiş hazırlığına başladı. "Dostluk grubu" başkanı Mustafa Kabakçı, kimi örgüt ve basın temsilcileriyle görüşerek Azerbaycan'ın hassasiyetlerinin Türkiye için de geçerliliğini koruduğu mesajını vereceklerini belirtti.

Basına yansıyan haberler göre, Kabakçı

başkanlığındaki grup, cumhurbaşkanı Gül ile başbakan Erdoğan'ın, *"Karabağ sorunu çözülmeden Ermenistan konusunda adım atılmayacak"* yönündeki mesajlarını Azeri kamuoyuna anlatacak.

Türkiye-Ermenistan ilişkilerinde hızlı mesafe alınmasını isteyen ABD yönetimi de, Azerbaycan nezdinde bazı girişimlerde bulunuyor. Obama'nın Aliyev'le telefon görüşmesi, ABD Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Matthew Bryza'nın Bakü ziyareti, Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın önümüzdeki haftalarda Azerbaycan ile Ermenistan cumhurbaşkanlarını buluşturmaya yönelik çabası... Tüm bunlar, Beyaz Saray'ın sürecin ilerlemesine verdiği önemi göstermenin yanısıra, AKP hükümetini rahatlatmayı da hedeflemektedir.

ABD planının handikapları

ABD emperyalizmi, Ankara-Erivan ilişkilerinin geliştirilmesi planında ısrarlı olacaktır. Obama yönetimi için bu girişim, özellikle Rusya'nın kuşatılması, Hazar Bölgesi'ndeki zengin enerji kaynaklarının denetlenmesi, bu kaynakların taşınması için güvenli koridorların oluşturulması açısından önem taşımaktadır. Görüldüğü kadarıyla hem Türkiye hem Ermenistan yönetimleri de, bu girişimin çıkarlarına uygun olduğunu varsayıyorlar.

Ancak planın önünde ciddi engeller de var. Türk egemenleri arasında olası bir gerilimin çıkması, ABD imajının düzeltilmesi yönünde harcanan çabaları baltalayabilir. Öte yandan, plan uygulansa bile, Ermenistan ile Rusya arasındaki çok yönlü ilişkilerin koparılması kolay değil. Örneğin Ermenistan sanayisinin yüzde 70'e varan bölümü halen Rus şirketlerinin kontrolünde bulunuyor.

Süreci yakından izleyen Rusya'nın çıkarlarını korumak için aktif bir çaba içinde olması da bir diğer önemli engel. Moskova yönetiminin Karabağ sorununun çözümüne müdahil olmak istediği bilinmektedir. Gelişmelerden ciddi bir rahatsızlık duyan Azerbaycan yönetiminin Rusya'yla ilişkileri daha da geliştirme eğilimi de Rusya'nın konumunu güçlendirmektedir.

Bu ve benzer olgular, ABD planının nihai sonuçlarına ulaştırılmasının kolay olmadığına işaret ediyor. Gelişmelerin seyri, ABD güdümündeki Türk egemen sınıflarının "aktif taşeron"luk hayallerinin hüsranla sonuçlanması olasılığını da

1 Mayıs faaliyetlerinden...

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!”

Esenyurt'ta 1 Mayıs'a etkin hazırlık!

Seçim çalışmasının son haftasında düzenlediğimiz etkinliklerde 1 Mayıs'a hazırlık komiteleri kurma tartışmaları başlamıştı. 12 Nisan günü seçimleri, çalışmamızı ve sonuçlarını değerlendirdiğimiz, krizin yansımalarını ve 1 Mayıs çalışma yol ve yöntemlerini belirlediğimiz bir toplantı düzenledik.

30 işçi ve emekçinin katıldığı toplantıda, bulunduğumuz fabrikalarda, semtlerde, okullarda 1 Mayıs komiteleri kurmaya ve 1 Mayıs çalışmalarının öznesi olmaya çağırılan bir etkinlik gerçekleştirmeyi kararlaştırdık. Yanı sıra, 26 Nisan'da birlik ve dayanışma pikniği düzenleyerek 1 Mayıs'a en geniş katılımı örgütlemek için tüm güçleri seferber etme kararı aldık. İlk olarak komiteleri kurmak için çalışmalar başlattık.

Etkinlikte **Esenyurt İşçi Platformu** ve **BDSP temsilcisi** seçimleri değerlendiren, krizin yansımalarını bölgemizden örneklerle somutlayan, 1 Mayıs'ın tarihçesini ve önemini vurgulayan sunumlar gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının Taksim'de sergilediği direnişin önemi, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi tartışmalarının işçi sınıfı ve burjuvazi cephesinden taşıdığı anlam tartışıldı. Ardından yapılan söyleşide çalışan ve işten atılan işçiler 1 Mayıs hazırlıklarını anlattılar. Semtlerdeki komite girişimleri aktarıldı. Taksim alanının onur olduğunu, bu alanda işçi sınıfının nice bedeller ödediğini, bu alandan vazgeçmeyeceklerini sıkça ifade ettiler.

1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan sinevizyon gösterimiyle etkinliğimizi sonlandırdık. Hazırlık çalışmalarımız komiteler oluşturduğumuz alanlarda düzenlenecek etkinliklerle sürecek. Bu çerçevede bir emekçi mahallesinde oluşturulan **Tekstil İşçileri Komitesi** 19 Nisan'da 1 Mayıs etkinliği düzenleyecek.

Esenyurt Liseli Gençlik Platformu da liselerde 1 Mayıs çalışmalarını yoğunlaştırarak, komitelerini kurmaya çalışıyor. Düzenli toplantılar yaparak çalışmalarını planlayan Esenyurt İLGP, 18 Nisan'da liselilerin katılımıyla 1 Mayıs etkinliği düzenleyecek. Etkinliğe yönelik çağrı bildirilerinin liselerde, dershanelerde dağıtımı yapılıyor. Yanı sıra Esenyurt İLGP, gençliği devrime, sosyalizme ve 1 Mayıs'ta alanlara çağırılan ilanlarla liseleri donatıyor.

Piknik çalışmamız için bir piknik komitesi oluşturduk. Piknikteki etkinlik programı, teknik hazırlıklar ve pikniğin ön hazırlık süreci komite tarafından tartışılmaya başladı. Pikniğe çağrı için 500 adet davetiye çıkarıldı ve tüm alanlarda kullanılmaya başlandı. Programda yer alacak olan İşçi Kültür Evi şiiir ve müzik grupları da yaklaşık iki haftadır bu yönlü hazırlık çalışmaları yapıyor. Tüm toplantılarda 26 Nisan çağrısını yapıyoruz. Piknikten aldığımız güçle 1 Mayıs'ta kavga alanlarını dolduracak, taleplerimizi haykıracağız.

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!”

“Seçim aldatmacası bitti, kapitalizmin krizi sürüyor” başlıklı bildirimlerimizi işçi ve emekçilere ulaştırmaya başladık. Bazı metal ve tekstil fabrikalarına bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Aynı



zamanda Köyiçi, Balık yolu, Kırıp'ta işçilerin geçiş güzergahı olan merkezi noktalarda dağıtımlar yaptık. “Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!” şiarlı BDSP imzalı afişlerimizle 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin gündemine taşıdık. Afişimiz görselliği ve vurgusuyla emekçilerin ilgisini çekiyor. Afişlerimizle fabrika bölgelerini ve emekçi mahallelerini donatmaya devam edeceğiz.

Esenyurt BDSP

Küçükçekmece'de “Dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs” semineri

Seçim döneminde Küçükçekmece bölgesinde yürütülen etkin ve sonuç alıcı faaliyetin ardından 1 Mayıs öncesinde bölgedeki işçi ve emekçilerin katılımı ile bir etkinlik gerçekleştirmeyi hedeflemiştik.

12 Nisan günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katılımı ile “Dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs” başlığıyla bir seminer düzenlendi.

Açılış konuşmasında kapitalist krizin etkileri altında 1 Mayıs'a hazırlanmanın önemine vurgu yapıldı. Yanı sıra düzen cephesinden yansıyan son resmi tatil ve ücretli izin açılımı ile de belli bir boyut kazanan 1 Mayıs'ın düzen tarafından içinin boşaltılması konusuna değinildi. Kolluk kuvvetlerinden en üst düzey yetkililere kadar bugün için hazırlıklar yapan sermaye devletine karşı devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin hazırlıklarına hız vermeleri ihtiyacına işaret edildi.

Açılış konuşması, Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin 26 Nisan 2009 tarihinde düzenleyeceği 1 Mayıs pikniğinin ön hazırlık çalışmalarına katılım çağrısı ile son buldu ve söz seminere konuşmacı olarak katılan Volkan Yaraşır'a bırakıldı.

Konuşmasına güncel gelişmelerle başlayan Yaraşır, seçimler sonrasında AKP hükümetinin 1 Mayıs yaklaşımıyla imajını düzeltmeye çalıştığını vurguladı. 1 Mayıs'ın kutlanmaya başlanmasının tarihsel kökleri hakkında kısa bir bilgilendirmede bulunarak, 1



Mayıs'ın Amerika'da 4 ileri işçinin idam edilmesi nedeniyle “Kara Cuma” olarak isimlendirilmesi gerektiğini söyledi.

Emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükselen kapitalist sistemde 1 Mayıs'ın günün anlam ve önemine uygun kutlanması gerektiğine işaret etti. Bu topraklarda 1 Mayıslar'ın, özellikle de son birkaç yıldır hak ettiği şekilde “kutlandıgım” belirtti.

Yaraşır, içerisinde bulunduğumuz dönemin kriz gündemli değerlendirilmesi gerektiğini hatırlattı. Kokuşmuş düzenin krizinin tarihsel bir olgu olduğunu, ancak bu durumun siyasal yapılar tarafından çok az anlaşıldığını ifade etti. Sınırlı sayıda siyasal yapının süreci doğru kavrayabildiğini sözlerine ekledi.

Kriz tablosuna ilişkin bilgilendirmede bulunan Yaraşır, 2010 ortalarına doğru dünya nüfusunun 30 ila 50 milyonunun işsiz kalacağına ve Türkiye’de de 10 milyon kişiye ulaşacak işsizlik rakamının sınıf mücadelesi açısından ne gibi sonuçlar doğurabileceğine değindi.

Türkiye’de siyasal gelişmeler ve dünya üzerine yaptığı değerlendirmelerin ardından sınıf hareketliliğine dönen Yaraşır, dünya çapında örnekleri görülen işgal, grev, direniş vb. eylemlerine son zamanlarda “rehin alma” eyleminin de eklendiğini hatırlattı. Sınıfın meşru-militan eylemliliklere yatkın

olduğunu, bu eylemliliklerin mümkün olduğu kadar açığa çıkarılması gerektiğini söyledi. Sınıf mücadelesinin birleştirilip bütünleştirilmesi gerektiğine değinen Yaraşır, krize karşı en iyi cevabın Sinter, Brisa, Gürsaş ve Desa'daki eylemlilik tarzlarıyla verildiğine ve 1 Mayıs'ın, sınıfın örgütlenmesinin dışavurumu olan bir gün olması gerekliliğine vurgu yaptı.

Son gelişmelerle Kürt sorununun düzen içerisinde eritmeye çalışılmasına değinen Yaraşır, ancak tutarlı bir sınıf çizgisinde birleşmesiyle sonuç alınabileceğini belirtti.

Sözlerine Rosa Luxemburg'un 1 Mayıs hakkındaki sözleri ile son veren Yaraşır, 1 Mayıs öncesinde yapılacak tercihin "sürünmek" ile "başkaldırmak" arasında yapılacağını ifade etti ve bugün, Luxemburg'un da sözlerinden yola çıkarak, "proleter kitleler olarak hiçbir aracı olmaksızın sahneye çıktığı bir gün" olarak meydanlarda kutlanması gerektiğine vurgu yaptı.

Oldukça başarılı geçen seminere 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kartal'da "Kriz ve 1 Mayıs" paneli...

29 Mart yerel seçimleri öncesinde yürüttüğümüz devrimci seçim çalışmasının ardından 1 Mayıs hazırlıklarına başladık. Faaliyete katılan tüm güçlerimizle 5 Nisan'da bir toplantı örgütledik. Toplantının ana hatlarını krizin sonuçları ve 1 Mayıs çalışması oluşturuyordu.

1 Mayıs hazırlığı çerçevesinde ilk etkinlik, Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katıldığı "Kriz ve 1 Mayıs" başlıklı paneli. Ön hazırlık sürecinde fabrikalardan somut ilişkilerimiz üzerinden çağrı ve Kartal'daki fabrikalara davetiye dağıtımını yaptık.

12 Nisan günü gerçekleşen etkinlik, 2007 1 Mayıs'ın görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından BDSP temsilcisi kriz ve genel sonuçları ile bölgede yaşanan sonuçları üzerinden bir sunum yaptı. Patronlar tarafından krizin nasıl bir hazırlıkla karşılandığı belirtilirken, sınıfın hazırlıksızlığına değinildi. Örgütlü mücadelenin önemini vurgulanarak söz Volkan Yaraşır'a bırakıldı.

Yaraşır, 1 Mayıs'ı gerek dünya işçi sınıfı gerekse Türkiye işçi sınıfının mücadele evreleri içerisinde ele alan canlı bir konuşma yaptı. Öne

çıkaran temel vurgu krizin genel olarak sol hareket tarafından iyi anlaşılması ve yorumlanmaması olurken, seçim sürecinde solun politikasızlığına işaret etti.

Yaraşır, beyni ve yüreği sınıfla atmayan hiçbir hareketin kalıcı olamayacağını ifade etti. İşçi sınıfının kriz karşısındaki konumlanışına devrimci öncülerin doğru müdahale etmemesi durumunda karşı devrim sürecinin kaçınılmaz olacağını söyledi.

2009 1 Mayıs'ının sınıf açısından krizle bağlantılı düşünüldüğünde farklı bir mücadele evresi olarak görülmesi ve buna göre hazırlık yapılması gerektiğini dile getirdi, "sınıf devrimciliği" çizgisinin öneminin altını çizdi.

Etkinlikte son olarak söz alan BDSP temsilcisi, krizin faturasının kime ve nasıl ödeteleceği sorusunun ancak işçi sınıfının örgütlü direnciyle cevap bulacağını



söyledi. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde 19 Nisan'da Kartal Meydanı'nda yapılacak basın açıklaması ve fabrikalar arasında örgütlenecek dayanışma pikniğine çağrı yaparak etkinliği sonlandırdı. 30 kişinin katıldığı ve ilgiyle izlenen panelin bitiminde canlı sohbetler yapıldı.

Önümüzdeki süreçte fabrikalarda 1 Mayıs'ı tartışmak ve örgütlemek, 19 Nisan eylemini güçlü kılmak ve fabrikalara dayanan bir piknik örgütlemek hedefiyle 2009 1 Mayıs'ına yürüyoruz.

Kartal BDSP

OSİM-DER'den kriz ve 1 Mayıs söyleşisi!

1 Mayıs hazırlıkları kapsamında OSİM-DER'de 11 Nisan akşamı kriz ve 1 Mayıs gündemli söyleşi gerçekleştirildi. Ümraniye bölgesinde haftalar öncesinde hazırlıkları başlayan 1 Mayıs çalışmasının ilk toplantısı olan söyleşiye Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli katıldı.

Söyleşi OSİM-DER adına yapılan kısa bir sunumla başladı. Sunumda 1 Mayıs'ın tarih sahnesine nasıl çıktığı anlatıldı, işçi ve emekçilerin kriz ortamında 1

Mayıs'ı karşıladığı vurgulandı. Ardından sözü alan Mehmet Beşeli, kapitalist sistemin işleyişine ilişkin ayrıntılı bir sunum yaptı. Bu sistemde krizin kaçınılmaz olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının bu krizi tok bir şekilde mücadele ederek aşabileceğini ifade etti. Konuşmasının devamında şunları söyledi:

"İşçi sınıfının tarihi zafer ve yenilgilerle doludur. Tarihe baktığımızda işçi sınıfının yenilgileri zaferlerinden daha çoktur. Gerçekleşen

zaferler ise bütün yenilgileri silip süpürmüştür. Onun için yenilgilerimize takılmadan nihai zafer için mücadele etmek zorundayız. (...) Biz bir sınıf olarak, sermaye sınıfına bedel ödemek istiyorsak bedel ödemek zorundayız, krizin bedelini ödemeyeceğiz ifadesi yanlıştır bence çünkü sermaye sınıfına bedel ödemek istiyorsak biz de kaçınılmaz olarak bedel ödemek zorundayız..."

Beşeli'nin konuşmasının ardından canlı tartışmalar



11 Nisan 2009 | Ümraniye

yapıldı.

Tartışmalar genellikle 1 Mayıs'ın neden Taksim'de kutlanması gerektiği üzerinde yoğunlaştı.

Tartışmanın ardından OSİM-DER'in 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarının devam edeceği vurgulandı, çalışmalara katılma çağrısı yapıldı.

Söyleşi, 25 Nisan akşamı Sarıgazi Yıldız Düğün Salonu'nda gerçekleşecek 1 Mayıs şenliğine çağrı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

TİB-DER'de 1 Mayıs toplantısı

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak 1 Mayıs çalışmaları kapsamında ilk toplantımızı gerçekleştirdik. 1 Mayıs toplantısı ile ilgili olarak bir hafta öncesinden sabah işe giriş-çıkış saatlerinde tersane kapılarındaydık. Toplantıya çağrı yapan el ilanlarımızı Aydıntepe Tren İstasyonu ve Tuzla Gemi Tersanesi önünde dağıttık.

11 Nisan günü iş çıkışının ardından dernek binasında toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantıda ilk olarak TİB-DER adına bir arkadaşımız "Kriz, Tersaneler ve 1 Mayıs" konulu bir açılış konuşması yaptı. Konuşmada kapitalist sistemin teşhiri yapıldı ve krizin bu sistemde süreklilik taşıdığı vurgulandı.

Ardından kapitalistlerin krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek istediği, bu çerçevede yeni yıkım yasalarının işçi ve emekçilere dayatılacağı ifade edildi. Tersanelerdeki kriz ortamına da değinen TİB-DER yöneticisi, işçilerin ağır çalışma koşullarına ve sömürü düzenine karşı sürekli bir mücadele içerisinde olduklarını vurguladı. Bu mücadelede öne çıkan günlerden biri olan 1 Mayıs'ın tarihçesinden söz etti. 1 Mayıs'ın işçiler için bir kavga günü olduğunu, işçi ve emekçilerin taleplerini haykırdıkları bir gün olduğunu vurguyarak, tersane işçilerine 1 Mayıs çalışmalarına daha aktif katılım çağrısı yaptı.

Ardından işçilerin konuşmaları ile çeşitli tartışmalar yapıldı. Toplantıda söz alan tersane işçileri

düşüncelerini ifade ettiler. Yapılan tartışmalarda öne çıkan 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması oldu. 1 Mayıs'ın güçlü bir şekilde kutlanması için çalışmalara aktif katılım çağrısı yapılarak toplantı bitirildi.

Tersane İşçileri Birliği

Çiğli: "Sokağa, eyleme, direnişe!"

Seçim süreci boyunca düzenden ve düzen partilerinden hesap sorma, kapitalizmin krizine karşı mücadele etme çağrısı yapan BDSP, 12 Nisan günü Güzeltepe'de seçimleri değerlendiren "Seçim bitti, kapitalizmin krizi devam ediyor" başlıklı bir söyleşi düzenledi.

Söyleşinin çağrısı Güzeltepe'de BDSP imzalı 1500 seçim bildirisi ve el ilanı ile kapı kapı dolaşarak yapıldı.

Söyleşi, Güzeltepe'de daha önce bağımsız sosyalist adayın tanıtım toplantısının yapıldığı kahvede gerçekleştirildi. Kahve içine "Krizin faturasını kazanmak için örgütlenmeye, sokağa, eyleme, direnişe! / BDSP" yazılı ozalit ve "Krizin faturasını kapitalistlere ödemek için 1 Mayıs'a! / BDSP" afişleri asıldı. BDSP imzalı seçim bildirileri dağıtıldı. Bildiriler emekçiler tarafından ilgiyle okundu.

Toplantıda ilk önce BDSP temsilcisi konuştu. Daha sonra sözü N. Şafak Özdoğan aldı. Seçim sürecinde işçi ve emekçilerin oylarını almak için kapılarını çalan düzen partilerinin hiçbirinin bugün ortalıkta görünmediğini ifade eden Özdoğan, oy avcılığı yapan düzen partilerinin rant, yağma ve yolsuzluk için aday olduklarını dile getirdi. Güzeltepe'de yaşayan işçi ve emekçilerin krizin faturasını ödememek için bir araya gelmesi, krize karşı ortak hareket etmesi, imzalarla, toplantılarla, yürüyüşlerle taleplerini dile getirmesi gerektiğini ifade etti. Daha sonra mahallenin yakıcı bir sorunu olan uyuşturucu kullanımına değindi. Düzenin işçi ve emekçileri yozlaştırmak ve çürütmek için uyuşturucuyu emekçi semtlerine bilinçli bir tarzda soktuğunu, bu bataktan kurtulmanın yolunun pislik üreten kapitalist sisteme karşı mücadeleden geçtiğini dile getirdi. Uyuşturucu çetelerini mahalleden kovmak için halkın bir araya gelmesi ve ortak hareket etmesi gerektiğini söyledi. Kapitalizmin krizine, geleceksizliğe ve uyuşturucuya karşı halk inisiyatifi oluşturma çağrısı yaptı, emekçilerin örgütlenmesinin önemine değindi. 26 Nisan'da semtte krize karşı yapılması planlanan halk şenliğinin duyurusunu yaptı.

Daha sonra sözü işçi ve emekçilere bıraktı. İşçi ve emekçiler sorunların çözümü için bir araya gelmenin önemine değindiler. Uyuşturucu belasından kurtulmak için mahallenin ileri gelenlerinin bir araya gelmesinin öneminden bahsettiler. Uyuşturucu kullanımının arkasında işsizlik, yoksulluk ve geleceksiz olduğunu vurguladılar. Bunun için bir şeyler yapılması gerektiği fikrini destekleyen konuşmalar yaptılar.

Toplantıya yaklaşık 70 işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Çiğli İşçi Platformu'ndan 1 Mayıs'a hazırlık...

Biz Çiğli Organize Sanayi bölgesi işçileri, tüm dünyayı saran ve sarsan krizin ağır faturasını en ağır sonuçlarıyla birlikte ödüyoruz. Krizin patlak vermesinden bu yana Çiğli Organize'de 6 binin üzerinde işçi işten atıldı, 32 fabrika kapandı. Krizden önce Çiğli Organize'de 500 civarında fabrika ve 30 bin işçi bulunmaktaydı. Yani her altı kişiden biri işten atılmıştır.

Ücretsiz izinler, yapılmayan zamlar, ödenmeyen ve geç ödenen maaş ve fazla mesai ücretleri, işçilere uygulanan her türlü baskı ve hakaret, Çiğli'nin sokaklarında dolaşan binlerce işsiz bu tabloyu tamamlamaktadır. Şu ana kadar, ne Çiğli'de ne de İzmir'de işçilerden krizin faturasını ödemeyi reddeden ses getirecek bir karşı duruş sergilenmiştir.



Bizler Çiğli İşçi Platformu çalışanları olarak, kriz patlak verdiğinden beri "Krizin faturasını krizi yaratanlar ödesin!" diyerek çalışmamızı kesintisiz olarak sürdürüyoruz. Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. 1 Mayıs çalışmalarına başlamış bulunuyoruz. 1 Mayıs çalışmalarını çerçevesinde yürüteceğimiz faaliyetlerin bir parçasını da etkinlikler oluşturuyor.

Bu etkinliklerden birisi, Tuzla tersanelerden, Gürsaş'tan, MEHA Tekstil'den direnişçi işçilerin ve ÇHD'den bir avukatın katılacağı "Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle 1 Mayıs'a yürüyelelim!" başlıklı işçi toplantısı olacak. 19 Nisan günü saat 17.00'de başlayacak toplantının çalışmalarını sürdürüyoruz. Çalışmayı yürütecek Çiğli Organize 1 Mayıs komitesi toplanmış ve etkinliği planlamıştır. Davetiyelerimizi bölgemizdeki işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

Ayrıca dağıtacağımız 1500 adet Çiğli İşçi Bülteni ile 1 Mayıs ve toplantı çağrısı da yapacağız. Toplantının ardından 1 Mayıs çalışmamız Güzeltepe Mahallesi'nde gerçekleştireceğimiz şenlikle devam edecek. Ev toplantıları, afiş ve bildiriler çalışmamızın diğer ayaklarını oluşturacak.

Kapitalistlerin yarattığı krizin faturasını ödemeyi reddederek 1 Mayıs alanındaki yerimizi alacağız.

Çiğli İşçi Platformu

Buca'da 1 Mayıs çalışmaları...

Çamlıkule'de 25 Nisan günü "Krizin faturasını atmalara, düşük ücretlere, hak gasplarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarı ile düzenlenecek şenlik öncesi çalışmalarımız hızlanarak sürüyor.

Her hafta düzenli olarak yaptığımız etkinlik toplantılarına 12 Nisan günü de devam ettik. Saat 17.00'de mahallede bir araya gelen 1 Mayıs Örgütlenme Komisyonu yürüteceği çalışmaların planlanmasını yaptı ve etkinlik için çıkartılan davetiyelerin dağıtımını gerçekleştirdi.

Toplantının devamında seçim sürecinde mahallede bağ kurulan güçlerin çalışmaya katılması ile krizin bölgemizdeki işçi ve emekçilerin yaşamı üzerindeki etkileri tartışıldı. Yapılan planlamalar doğrultusunda bu hafta ve önümüzdeki hafta Çamlıkule ve Kuruçeşme'de işçi ve emekçilere gazete, 1 Mayıs bildirisi ve davetiye vb. araçlarla ulaşarak krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağıracağız.

Buca BDSP

MIB-DER 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Yerel seçimlerin ardından Manisalı işçi ve emekçiler kendi gerçek gündemleriyle başbaşa kaldılar. Krizin faturasını işsizlik ve işsizlik tehdidiyle ödeyen emekçiler, açlık sınırının altında sürdürdükleri hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlar.

Böylesi bir dönemde yaklaşmakta olan 1 Mayıs her zamankinden daha fazla önem taşıyor. Bu çerçevede, Manisa İşçi Birliği Derneği'nin çalışanları olarak, bir sanayi kenti olan Manisa'da, 1 Mayıs ve kriz gündemli yoğun bir çalışma yürütmeyi hedefliyoruz.

İlk olarak dernek bünyesinde toplantı gerçekleştirdik. Canlı tartışmaların yaşandığı toplantıda 1 Mayıs'a dönük kararlar alındı.

14 Mart'ta KESK Manisa Şubeler Platformu tarafından örgütlenen ve dernek olarak bizim de aktif olarak çaba harcadığımız kriz mitinginin yarattığı olumlu havayı ileriye taşıyabilmek için 1 Mayıs'a ilişkin önerilerimizi (kentimizde 1 Mayıs mitinginin örgütlenmesi, bir ortak etkinlik gibi) sendikalarla da paylaşmış bulunuyoruz.

Toplantımızda aldığımız kararları şöyle sıralayabiliriz:

- 19 Nisan günü dernek binamızda "Kriz ve 1 Mayıs" gündemli bir işçi toplantısı düzenlemek,
- 25 Nisan günü dernek olarak Manolya Meydanı'nda bir basın açıklaması yapmak, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırarak,
- İşçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırarak amacıyla diğer kurumlarla ortak etkinlik, ortaklaşmanın sağlanamaması durumunda dernek binamızda etkinlik düzenlemek,
- 1 Mayıs'ın hemen öncesinde Manolya Meydanı'nda stand açmak,
- 1 Mayıs öncesi çıkacak *Manisa İşçi Bülteni Haklı Dava*'yı amacına uygun kullanmak,
- MIB-DER imzalı bildiri ve afişi etkin bir biçimde kullanmak.

Etkinlik ve eylemler öncesinde yaygın bir duyuru çalışması yapacağız. Düzenlemeyi düşündüğümüz iç etkinliğin doyurucu olmasına özen göstereceğiz. Kendi güçlerimiz üzerinden şiir ve tiyatro ekibi çıkaracağız.

Bu hedefler doğrultusunda yürüteceğimiz yoğun ve tempolu çalışmayı çevremizdeki güçlerle birlikte omuzlayarak, Manisa'nın durgun havasını değiştirme çabamızı sürdüreceğiz.

Manisa İşçi Birliği Derneği çalışanları

Emekçiler 1 Mayıs alanı Taksim'de buluşuyor...

“1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında dayız!”

2009 1 Mayıs'na yönelik hazırlıklarını sürdüren konfederasyonlar ve diğer kurumlar İstanbul 1 Mayıs'na ilişkin olarak 15 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren, TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy ve TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı'nın katıldığı basın açıklamasına ilerici devrimci kurumların yanısıra Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde direnişlerini sürdüren MEHA Tekstil işçileri de katılım sağladı. MEHA işçileri direniş önlükleri ve dövizleriyle Taksim Gezi Parkı'ndaki yerlerini aldılar.

Yapılan açıklamada, 2009 İstanbul 1 Mayıs'ın ortak bir şekilde Taksim'de kutlama kararlılığı ifade edildi. Açıklamada, 1 Mayıs gününe kadar yapılacak etkinliklerin programı da kamuoyuyla paylaşıldı.

DİSK, TTB, KESK, TMMOB ve Taksim 1 Mayıs'ın örgütleyen kurumlar adına ortak açıklamayı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi gerçekleştirdi.

Basının yoğun ilgi gösterdiği açıklamada konuşan Çelebi, dünyanın birçok ülkesinde merkezi alanlarda kutlanan 1 Mayıs'ın Taksim'de de kutlanması gerektiğini söyledi. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararının bir “inatlaşma” değil demokrasi mücadelesinin olmazsa olmazı olduğunu vurguladı. 16 Mart Beyazıt, Çorum, Maraş katliamlarının yaratılmasında 1977 1 Mayıs katliamının önemli bir kilometre taşı olduğuna değinen Çelebi, ‘77 katliamından hiç söz edilmemesini eleştirdi. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve insanca yaşanacak bir ücret için verilecek mücadelenin gerçek anlamını 1 Mayıs'ta bulacağını sözlerine ekledi.

“Yaşasın 1 Mayıs!”, “1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında dayız!”, “Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!” sloganlarının atıldığı açıklama, 1 Mayıs'ın tatil edilmesine yönelik adımın bahsedilen bir lütf değil 30 yıl önce gaspedilmiş bir hakka karşı emekçilerin sürdürdüğü ısrarlı mücadelenin sonucu olduğunun dile getirilmesiyle sürdü.

Açıklamanın son bölümünde 1 Mayıs gününe kadar planlanan eylem ve etkinlik programının duyurusu yapılırken, ITUC ve ETUC yöneticilerinin de bulunduğu çok sayıda kişinin 1 Mayıs günü İstanbul'da olacağı duyuruldu.

1 Mayıs etkinlik programı ise şöyle sıralandı:

- 15-30 Nisan tarihleri arasında işyerlerinde, işçi havzalarında ve semtlerde 1 Mayıs örgütlenmesi ve etkinlikleri,

- 24 Nisan'da İstanbul'da genel başkanların “Kriz Karşı Emek Paketi”ni kamuoyuyla paylaşacakları bir basın toplantısı,

- 25 Nisan'da Emek Haftası başlatılması ve bu çerçevede 1 Mayıs'ın özgürce kutlanması ve Taksim'in emekçilere açılması talepleriyle tüm illerde sanatçıların da destek vereceği kitlesel yürüyüşler ve basın açıklamaları yapılması,

- 27 Nisan'da, hazırlıkları tamamlanan ve yeri sonradan bildirilecek bir fotoğraf sergisi düzenlenmesi,

- 29 Nisan tarihinde ise 1 Mayıs anmalarının yapılması.

Basın açıklamasının ardından gazetecilerin 1

Mayıs'a ilişkin sorularını yanıtlayan Çelebi, Türk-İş'e bağlı Türkiye Gazeteciler Sendikası üyesi ATV-Sabah grevcilerinin de 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması noktasında kendileriyle aynı fikirde olduklarını duyurdu.

Açıklama sloganlarla sona ererken, direnişçi MEHA Tekstil işçileri Taksim Tramvay Durağı'na kadar sloganlarla yürüyüş düzenlediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs üzerine konuştuk...

“1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılmalıdır!”

Direnişçi MEHA işçisi Erol Güven: 1 Mayıs'ın MEHA işçileri olarak çok önemli ve değerli olduğunu düşünüyoruz. 1 Mayıs işçilerin bayramıdır ve bizim bayramımızdır. 1 Mayıs'ın resmi tatil olmasını ve 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasını istiyoruz. Bu bizim en doğal ve en temel hakkımızdır. Bunu almak için de ne gerekiyorsa yapmak istiyoruz.

Dünyada ekonomik kriz var diyorlar ve patronlar bu krizden faydalanıyorlar. Kriz vardır doğrudur, ama aynı zamanda bunu kendi lehine çeviren patronlar vardır. Bizler MEHA işçileri olarak direnişimizi kazandığımız koşullarda da bundan sonra her türlü etkinliğe katılacağız. Örgütlü veya örgütsüz işçilerin, tüm herkesin 1 Mayıs günü Taksim'de olmasını istiyorum.

Emekli-Sen Aksaray Şube Başkanı Rahime Bayrak: 2009 1 Mayıs'ın gündemi yoksulluk, savaş ve kriz olmalıdır. Krizin bedelini işçiler, emekçiler ödememeli! Türkiye'de gerçekten durum kötüye gidiyor. İşten atılmalar artıyor, demokratik haklarımız elimizden gidiyor. Kürdistan illerinde DTP'nin yöneticileri gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Bu gözdağı vermektir ve AKP hükümetinin baskıları sürüyor. Buna karşı 1 Mayıs'ta kesinlikle Taksim'e çıkılmalıdır.

1 Mayıs'ın resmi tatil olması için mücadele ediyoruz ancak 1977'nin sorumlularının hesap vermesi için 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlamak istiyoruz. Konfederasyonumuzun da bu konuda kararlı olmasını istiyoruz.

Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan açıklama...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklar Kayseri'de başlamış bulunuyor. BDSP, DHF, DTP ve ESP tarafından oluşturulan Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu, 12 Nisan günü Merkez Postanesi önünde birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ın kutlanması amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın öngünlerinde olduğumuza işaret edilerek, kapitalist düzenin çıkarları uzlaşmaz iki temel sınıfı olan işçi sınıfı ve burjuvazinin yüzyılı aşkın bir süredir her 1 Mayıs'ta karşı karşıya geldiği, bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha karşı karşıya gelecekleri ifade edildi. Dünya işçi sınıfı ve emekçileri için apayrı bir önem taşıyan 1 Mayıs geleneğinin, burjuvazinin tüm oyunlarına, baskı, zorbalık ve katliamlarına rağmen günümüze kadar yaşatıldığına dikkat çekilerek, sermaye sınıfının ve onun silahlı bekçilerinin gücünün, şimdiki kadar bu geleneği engellemeye yetmediği gibi bundan sonra da yetmeyeceği vurgulandı.

Emperyalist-kapitalist sistemin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına değinilen açıklama, işçi ve emekçilere mücadele çağrısı yapan şu sözlerle sona erdi:

“Sömürü ve yağma düzeninin her gün yeniden ürettiği hiçbir felaket kader değildir. Yeter ki, işçi sınıfı ve emekçiler olarak 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve mücadele ruhu ile kapitalistlerin karşısına dikilelim. Hiçbir onurlu işçi ve emekçi, geleceğimizi emekçiye ve halklara düşman ellere terk etme hakkını kendinde göremez. Bu nedenle, 1 Mayıs'ın mücadele ruhunu kuşanarak mücadele alanlarına inmeli, sömürü ve yağma dünyasına karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüp güçlendirmeliyiz.

Kuşaklar boyu yaşatılan şanlı 1 Mayıs geleneğini bugün de yaşatmak, 1 Mayıs 1977 katliamının hesabını sormak, Taksim'de 1 Mayıs yaşağına son vermek, krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, işten atmaları yasaklamak, işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarlarını haykırarak için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olalım!”

Eylemde, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Krizin faturasını sermaye ödesin!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Taksim 1 Mayıs alanıdır!” vb. sloganlar atıldı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylem coşkulu bir havada sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

BES üyeleri talepleri için yarım gün iş bıraktı...**“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”**

18 Mart'ta gerçekleştirdiği iki saatlik iş bırakmanın ardından 14 Nisan günü örgütlü olduğu Sosyal Güvenlik Müdürlükleri, vergi daireleri, adliyelerde yarım gün iş bırakma kararı alan KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) Türkiye genelinde gerçekleştirdiği eylemlerle taleplerini bir kez daha duyurdu.

BES üyeleri İzmir'de eylemde

İstanbul, İzmir ve Ankara'da eylem yapan BES üyelerinin İzmir'deki eylem adresi Konak'tı. Konak'taki Sosyal Güvenlik Kurumu önünde toplanıp vergi dairesine yürüyen BES üyeleri, slogan ve alkışlarıyla uğradıkları hak gasplarına tepki gösterdiler. BES İzmir Şube Başkanı Ramiz Sağlam tarafından yapılan açıklamada emekçilerin yaşadıkları sorunlar aktarıldı. AKP karşıtlığı ön plana çıkarıldı.

Ankara'da Adliye Sarayı önünde eylem

Ankara'da iş bırakan BES üyeleri saat 11.30'da Ziya Gökalp Caddesi'nde buluştular. Buradan Adliye Sarayı'na gerçekleştirilen yürüyüşte BES 1 No'lu Şube pankartı açılırken, Adalet Bakanlığı ve Danıştay'da çalışan büro emekçileri de kendi pankartlarıyla yürüdüler.

Yürüyüş boyunca emekçiler, “Eşit işe eşit ücret”, “Vergide, yargıda adalet istiyoruz!”, “Tayinler, sürgünler durdurulsun!” sloganlarını attılar. DTCF önünden geçildiği sırada ise “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganıyla DTCF'de yaşanan faşist saldırılar kınandı.

Adliye Sarayı önüne gelindiğinde, emekçileri BES 2 No'lu şube üyeleri karşıladı. Burada da “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları yükseldi.

Eylem basın açıklamasının okunmasıyla devam etti. Okunan açıklamada ücret adaletsizliği, Gelir İdaresi Başkanlığı'nın “özerkleştirme” adı altında İMF'ye teslim edilmesi, emekçilerin sürgün edilmesi vb. uygulamalar kınandı.

Açıklama şu sözlerle son buldu: “Şimdi sıra kamu emekçilerindedir. 2001 yılından bu yana toplusözleşme masalarında kazanım elde edilmediğini gören, bilen ve yaşayanlar olarak, toplusözleşme masasına oturmak için kamu emekçilerinden yetki isteyenlere inat, bizler toplusözleşme hakkımızı elde edene kadar iş bırakma eylemlerini gerçekleştirmek üzere son hazırlıklarımızı yapalım ve toplusözleşme masasına oturana kadar g(ö)revde olmayı başaralım. Bu hedef tüm kamu emekçilerinin hedefidir. Gerçekçi olup imkansız isteyenler, mücadele edenlerin her zaman kazanmadığını ama kazananların hep mücadele edenler olduğunu bilerek, kamu emekçileri mücadelesinin artık toplusözleşme yapmak üzere harekete geçeceğinin ve bunu başaracağını bilinmesini istiyoruz.”

BES emekçilerinin iş bırakma eylemine 100 kişi katıldı.

İstanbul'da merkezi eylem

BES üyelerinin İstanbul'daki toplanma noktası ise Cağaloğlu'ndaki İstanbul Defterdarlığı önüydü. Sabah saatlerinde Anadolu Yakası ve Avrupa Yakası'ndaki işyerlerinde basın açıklamaları gerçekleştiren



emekçiler, saat 11.00'de Defterdarlık önünde davul eşliğinde halaylar çekerek toplandılar.

BES İstanbul Şubeleri'nin örgütlediği eylem için Anadolu Yakası'ndan gelen BES 3 No'lu Şube üyeleri Defterdarlık önüne pankart açıp sloganlarla gelirken, diğer BES'liler tarafından alkışlarla karşılandılar.

Burada gerçekleştirilen konuşmalarda, kamu emekçilerinin “eşit işe eşit ücret”, “ek ödemelerin arttırılması”, “istihdam yetersizliği” talepleri için yürüttüğü mücadelenin kazanım sağlanıncaya kadar süreceği söylendi.

BES üyelerinin 2009 1 Mayıs'ını Taksim Meydanı'nda kutlama kararlılığı vurgulandı.

“İnsanca yaşam için eşit işe eşit ücret!”, “Adalet yerini bulsun isterse kıyamet kopsun!”, “Yeni Dünyu-u Umumiye dayatmasına hayır!” yazılı dövizlerle mücadele taleplerini ifade eden emekçiler basın açıklaması gerçekleştirdiler. BES İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Nevin Kaplan'ın okuduğu basın açıklamasında, büro emekçilerinin yaşadıkları sorunlar ve talepleri sıralandı, hükümetin bu talepleri görmezden geldiği söylendi.

300'ü aşkın kişinin katıldığı açıklamada Maliye Bakanlığı ve Gelir İdaresi'nde çalışan emekçilerin çalışma koşulları ve iş yükünden kaynaklı olarak yaşadıkları çeşitli sağlık sorunları da dile getirildi.

Açıklama, hükümete yapılan toplusözleşme masasına oturma çağrısıyla son buldu. Bu talep kabul edilene kadar BES üyelerinin iş bırakma eylemlerinin devam edeceği duyuruldu.

“Sağlıklı yaşam istiyoruz!”, “İMF'ye teslim olmayacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Eşit işe eşit ücret!” sloganlarını atan BES üyelerinin eylemi, Fındıklı'da bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde yapılacak eylemin çağrısıyla son buldu.

BES üyeleri saat 12.30'da Fındıklı'daki SGK İstanbul İl Müdürlüğü önünde toplandılar. SGK'da işçi statüsünde çalışan Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyelerinin de destek verdiği eylemde basın açıklamasını okuyan BES İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Dursun Doğan, SGK emekçilerinin yaşadıkları sorunları aktardı ve sorunlarının çözümü sağlanana kadar mücadele edeceklerini vurguladı. Sloganlarla sona eren eylem Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi öğrencileri de destek verdi.

**Bursa'da adres Fomara Meydanı**

Bursa'da iş bırakan BES üyelerinin buluşma noktası ise Fomara Maliye Sarayı önü oldu. BES Şube Başkanı Süleyman Ayyıldız basın açıklaması öncesinde Maliye Sarayı'nda konuşma yaparak büro emekçilerini eyleme çağırdı. Açıklamada şunlar söylendi:

“Yeni yapılanma adı altında yürütülen neo-liberal politikalarla kamu hizmetlerinin piyasalaştırılmasına, vatandaşların müşteri, kamu işyerlerinin ticarethane haline getirilmesine, kamuya ait işletme ve fabrikaların kapatılmasına, bu kapatmaların ardından yerli ve yabancı sermaye kesimlerine sınırsız kaynak aktarılmasına, kamu gelirlerinin, verimliliği artırma ve kaliteli hizmet üretme/sunma adı altında yerli ve yabancı sermaye kesimlerine kaynak olarak sunulmasına karşı çıkan bizler; 5000'li yasalar olarak bilinen neo-liberal düzenlemelere karşı inatçı ve ısrarlı bir mücadeleyi verdik, vermeye de devam ediyoruz.”

Yaklaşık 90 kişinin katıldığı eyleme Eğitim-Sen Şube Başkanı da destek verdi.

Kilis BES'ten eylem

Kilis'te KESK binası önünde biraraya gelen kamu emekçileri basın açıklaması gerçekleştirdiler. Büro Emekçileri Sendikası Kilis Temsilcisi Kıyasettin Aslan tarafından okunan basın açıklamasında emekçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar anlatıldı. Mücadelenin süreceği vurgulandı. BES Diyarbakır Şube Başkanı'nın Yozgat'a sürgün edilmesinin de protesto edildiği eylemde sol-sosyalist basın yayın organlarına dönük baskı ve engellemeler de kınandı.

Yaklaşık 50 kamu emekçisinin katıldığı eyleme KESK'e bağlı sendikaların üyeleri de destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa

Kurtiş Matbaacılık işçileri hakları için direnişte!

İstanbul'da Topkapı bölgesinde faaliyet gösteren Kurtiş Matbaacılık'ta çalışan işçiler 3 aydır alamadıkları maaşlarını Kurtiş patronundan talep etmeleri sonucunda hukuksuz bir şekilde işten atılmış, Topkapı İşçi Derneği'nin de desteğiyle, 9 Şubat günü direnişe geçmişlerdi.

Direnişlerinin ikinci gününde taleplerini Kurtiş patronuna kabul ettiren Kurtiş işçileri, kendilerine söz verilen ödemelerin yerine getirilmemesi üzerine 30 Mart'ta tekrar işbirakarak direnişe geçtiler. Direnişe işten atma saldırısıyla karşılık veren Kurtiş patronu gerçek yüzünü göstermiş oldu.

Topkapı 2. Matbaacılar Sitesi'ndeki direnişlerine kararlılıkla devam eden Kurtiş işçileri, bir yandan direnişlerini sürdürürken, diğer yandan da direnişlerinin sesini Topkapı bölgesindeki işçi ve emekçilere ulaştırmaya çalışıyorlar. "Aylarca ücretimiz ödenmedi, istedik işten atıldık! Haklarımız gaspedilemez! / Kurtiş İşçileri" yazılı ozalitleri bölgedeki geçiş güzargahlarına yapan işçiler direnişlerine destek bekliyorlar.

"Alacaklarımız ve onurumuz için direniyoruz!"

Kurtiş işçileri 15 Nisan günü Kurtiş'in iş yaptığı Cumhuriyet gazetesi önünde eylem gerçekleştirdiler. Eylemde "Alacaklarımız ve onurumuz için direniyoruz / Kurtiş işçileri" pankartı açılırken, direnişçi işçilere MEHA Tekstil işçileri ve ATV-Sabah grevcileri de destek verdiler. MEHA işçileri eylem yerine "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtiş işçisi yalnız değildir!" sloganları ve dövizlerle gelirken direniş coşkularını Kurtiş işçilerine taşıdılar.

Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmada, Cumhuriyet Yayınları'ndan çıkan kitapların basıldığı Kurtiş Matbaacılık'ta yaşanan hak gaspını duyurmak amacıyla eylem gerçekleştirildiği söylendi. Eylemden önce Cumhuriyet gazetesine iletilen görüşme talebinin yöneticiler tarafından olumlu karşılandığı bilgisi verildi.

Konuşmanın ardından basın açıklamasını direnişçi Kurtiş işçilerinden Umut Öztaş gerçekleştirdi. Açıklamada, Kurtiş patronunun direnişi kırmaya ve karalamaya yönelik çabaları anlatıldı, patronun suç duyurularının dayanaksızlığına değinildi. Yöneltilen saldırılara Kurtiş işçileri olarak sessiz kalmayacakları ve haklarını alana kadar mücadele edecekleri belirtildi.

Açıklamanın sonunda ilerici kurumlardan direnişe daha fazla destek vermeleri çağrısı yapıldı.

Meha direnişçisi Bülent Erdoğan ise yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Krizi yaratan patronlardır. Krizin bedelini bizlere ödetmeye çalışıyorlar. Bizler farklı yerlerde farklı işkollarında çalışıyor olsak da sorunlarımız aynı. Bu sorunlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Ancak, direnişler de işçilerin birliği ile kazanılacaktır. Meha işçileri olarak ATV-Sabah işçilerinin mücadelesini kendi mücadelemiz yaptık. Kurtiş işçilerinin mücadelesi de bizim mücadelemizdir."

Erdoğan, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması gerektiğini belirterek 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını söyledi.

Eylemde söz alan ATV-Sabah emekçisi Nuh Köküllü de direnişlerinin 60. gününe geldiklerini ve bu süreçte



Sinter, Gürsaş ve Meha işçileriyle, şimdi de Kurtiş işçileriyle tanıştıklarını söyledi.

Platformu'nun da destek verdiği eylem sloganlarıyla son buldu.

Platformu'nun da destek verdiği eylem sloganlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Topkapı

Çeteleşen düzenin kolluk güçlerinin kanlı yüzünü hiçbir maske örtemez!

1 Mayıs 1977... Dört bir yanı kuşatılan Taksim Meydanı kan gölüne döndü, 35 kişi katledildi.

16 Mart 1978... Beyazıt Meydanı'nda 7 öğrenci katledildi, 47'si yaralandı.

13 Aralık 1980... Erdal Eren 17 yaşında "kendisine doğru koşmakta olan bir askeri sırtından vurdu" iddiasıyla yaşı büyütülerek idam edildi.

1992 Cizre Newroz... 57 kişi katledildi.

26 Eylül 1999... Ulucanlar'da on yiğit devrimci katledildi.

19 Aralık 2000... "Hayata dönüş" operasyonu adı altında 20 cezaevine birden girildi. 28 devrimci katledildi, yüzlerce yaralandı...

24 Aralık 1997... Ali Serkan Eroğlu polisin ajanlık teklifini kabul etmediği için Ege Üniversitesi'nde asılarak katledildi. Olaya intihar süsü verildi.

Kolluk kuvvetlerinin, kaldırım taşlarında bıraktığı cansız bedenler, okul pencerelerinden atarak öldürdüğü gençler, işkence tezgahlarından geçirilen insanlar, hala hafızalarımızda taptaze duruyor... Düzenin kolluk güçleri gerçek yüzünü en çok işkencehanelerde gösteriyor. En çok buralardan yükseliyor devletin faşist katliamcı yüzü.

Buca, Diyarbakır, Ulucanlar, 19 Aralık... Onlarca yurtsever, devrimci tutsağı işkenceden geçirdiler. Ama kana doymadılar. Hapishaneler hala işkencelerin, katliamların yaşandığı yerler olmaya devam ediyor. Engin Çeber'e işkence yaparak öldürenler gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar. İşçi ve emekçilerin, devrimci güçlerin yıllardır bildiği, yaşadığı işkenceyi hiç utanmadan kabul ettiler.

Devletin baskı ve terörü sadece devrimci güçlere yönelik değil. Toplumsal yaşamda karşımıza çıkan yüzlerce örnek var. Mesela polisler, parktaki bir çocuğun göğsünü tekmeleyerek ya da çocuğunu parka götüren bir babayı üstünde kimlik yok diye katledebiliyorlar. Uğur Kaymaz'ın 12 yaşındaki bedenine 13 kurşun sıkan da, karakolda, hapishanede taciz ve tecavüz eden de, devletin katliamcı politikalarını uygulayan da kolluk güçleridir.

Halka karşı işlediği suç seceresi hayli yüksek olan "eli kolu bağlı" polisin eli geçtiğimiz aylarda "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu" ile "serbest" bırakıldı, yetkileri genişletildi. Yasayla birlikte polisin artık yasal olarak da herhangi bir bireyi sebepsiz yere vurabilmesinin önü iyice açıldı.

Devlet korucularına minnettardır ve bunu "Polis Haftası" vesilesiyle her yıl göstermektedir. Tüm pis işlerini yaptırdığı katil sürüsünü emekçilerin gözünde insanlaştırmaya, sokakta küçük bir çocuğu seven polis, evine ekmek-süt götüren sevgi dolu aile babası vb. görüntüleriyle kolluk güçlerini masumlaştırmaya çalışmaktadır. Oysa o ellerden Uğur Kaymazlar'ın, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da karnı deşilen analarımızın kanları akmaktadır. "Sevgi" dolu polis görüntülerinin arkasından Kürdistan'da evi yakılan, tecavüz edilen kadınlarımızın sessiz çığlıkları yükselmektedir.

Otobüsleri, panoları süsleyen birkaç gülücüklü görüntüyle o kanlı yüzleri maskeleymeye çalışıyorlar. 1 Mayıs 1977'de akan kanların kokusunun çıkmadığı Taksim alanı işçi ve emekçilere yasaklanıyor. İşçi ve emekçilere 1 Mayıslar'da yasaklanan Taksim'de Türk polisininin 164. yılı kutlamaları yapılıyor! Sayısız bedeni yere serenler şimdi Taksim alanında ölülerimizin üzerine basarcasına "kolbastı" oynayarak şenlik yapıyorlar! Türkiye Cumhuriyeti, MİT'iyle kontrgerillasıyla, özel timiyle, jandarmasıyla tam bir polis devletidir. Çünkü kurulu düzenlerinin bekasını sağlamak için buna ihtiyaçları vardır. Bunun için silahlı caniler yetiştirmektedir.

Sermayenin kutladığı ve emekçi kitlelere "şirin" göstermeye çalıştığı polis teşkilatı sömürü düzenininin kolluk gücüdür ve kapitalizmin yıkılışıyla birlikte tarihin çöplüğündeki yerini alacaktır.

MEHA Tekstil direnişi eylemlerle sürüyor...**“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”****Mağazalar eylem alanı...**

Hakları için direnen MEHA Tekstil işçileri direnişlerinin sesini çevre fabrikalara ulaştırmak ve diğer işçi kardeşlerine mücadele çağrısı yapmak için farklı eylem ve etkinlikler gerçekleştirmeye devam ediyorlar.

LC Waikiki'nin fason işlerinin yapıldığı MEHA Tekstil'de kriz gerekçesiyle hakları gaspedilen işçiler sorumlu tuttıkları LCW önündeki eylemlerine 10 Nisan günü Mecidiyeköy mağazası önünde devam ettiler.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Yönetim Kurulu üyeleri, GOP İşçi Platformu'nun da yer aldığı eyleme Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği, BATİS, İstanbul Kadın Platformu ve TKP de katıldı. DİSK'e bağlı Nakliyat-İş, Sosyal-İş ve Genel-İş Sendikası yöneticilerinin de yer aldığı eylemi grevdeki ATV-Sabah emekçileri de destekledi.

“Yaşasın LC Waikiki-MEHA Tekstil direnişimiz!”, “Ücret, fazla mesai, tazminat haklarımız gaspedilemez!” pankartlarını açan MEHA işçileri krizin bedelini ödemeyeceklerini söylediler.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi eylemde yaptığı konuşmada, DİSK'in direnen işçilerin yanında olacağını söyledi. MEHA işçilerinin talepleri kabul edilmediği takdirde LCW mağazalarının önünde uluslararası sendikaların da desteğini alarak firmayı teşhir edeceklerini duyurdu.

Yapılan konuşmaların ardından LCW mağazası önünde oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem boyunca “Krizin faturası patronlara!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “Yaşasın Waikiki-MEHA direnişimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

Eylemin ardından ATV-Sabah grevine ziyaret gerçekleştirildi. Burada MEHA işçileri adına yapılan konuşmada direniş süreci anlatıldı. ATV-Sabah emekçileri adına yapılan konuşmada da sınıf dayanışmasının önemine değinildi. Ziyaret sloganlarla son buldu.

Meha işçilerinden bildiri dağıtımı...

MEHA işçileri 13 Nisan günü, Elmabahçesi'ndeki işçi kardeşlerine yaşadıkları sorunları anlatan, krizin faturasını ödememek için mücadeleye ve direnişleriyle dayanışmaya çağırarak bildiri dağıttılar.

Elmabahçesi'ndeki birçok fabrikaya bildirimlerini ulaştıran MEHA işçileri işçi kardeşlerinin olumlu tepkisiyle karşılandılar. Çevre fabrika patronları ise bildirimlerden rahatsız oldular. Diren tekstil patronu ve uşakları bu rahatsızlığını fabrika önünde dağıtım yapan işçilere sataşarak açığa vurdu, işçilerini tehdit ederek bildiri almalarını engellemeye çalıştı. Direnişçi işçiler ajitasyon konuşmalarıyla Diren tekstil patronunu ve saldırılarını teşhir ettiler.

MEHA işçilerinden yürüyüş...

MEHA işçileri 14 Nisan günü Diren Tekstil patronunun saldırısını teşhir eden ve GOP Elmabahçesi'ndeki işçileri mücadeleye çağırarak bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Direniş çadırı önünde pankart açarak yürüyüşe geçen MEHA işçileri, çevre fabrikalarda çalışan işçilere krizin faturasını ödememek için mücadeleye etmeye çağırarak konuşmalar yaptılar. Coşkunun hakim olduğu yürüyüş boyunca “İşten atmalar yasaklansın!”, “Krizin faturası



patronlara!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın MEHA direnişimiz!” sloganlarını atan işçiler, Diren Tekstil önüne geldiklerinde Diren tekstil patronunun saldırısını teşhir eden konuşmalar gerçekleştirdiler.

Diren Tekstil işçilerine hakları için mücadele çağrısında bulunan Meha işçileri, sık sık “Diren tekstil işçisi yalnız değildir!” sloganını attılar. Daha sonra diğer fabrikaların arasında çağrı konuşmaları ve sloganlarıyla yürüyüşlerine devam ettiler. Elmabahçesi fabrika bölgesinde sloganlarıyla bir tur atan MEHA işçileri tekrar Diren Tekstil önüne geldiler. Burada tekrar dayanışma sloganları attılar.

Diren Tekstil önünde bir süre bekleyen MEHA

işçileri coşkulu bir şekilde buradan ayrılarak direniş çadırına doğru yola çıktılar. Yaklaşık bir saat süren yürüyüş Elmabahçesi işçilerinin ilgisiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / GOP

İzmir: “MEHA işçisi yalnız değildir!”

Bir aydan fazla bir süredir ücret, fazla mesai ve kıdem tazminatı alacakları için direnen MEHA Tekstil işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltmek için MTK, Gıda Çarşısı ve BEGOS'tan tekstil işçileri LC Waikiki'nin Buca Şirinyer'deki mağazası önünde 12 Nisan günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamadan önce alkış, ıslıklar ve konuşmalar ile çevrede toplananlara MEHA işçilerinin direnişi aktarıldı.

Basın açıklamasında, krizin gün geçtikçe büyüyerek işçi ve emekçilerin yaşamını ve çalışma koşullarını çekilmez hale getirdiği, krizi yaratanın kapitalistlerin kendisi olmasına rağmen faturasının ise işçi ve emekçilere çıkartılmaya çalışıldığı vurgulandı.

Ardından MEHA Tekstil işçilerinin bir aydır sürdürdükleri eylem ve direniş aktararak, MEHA patronu kadar, ürünleri MEHA Tekstil'de imal ettiren LC Waikiki yetkililerinin de sorumlu olduğu dile getirildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Bizler değişik sanayi havzalarında ve fabrikalarda çalışan tekstil işçileri olarak direnen MEHA işçilerinin yanındayız ve haklı mücadelelerini destekliyoruz. Onlara kardeşçe dayanışma duygularımızı iletiyoruz. Başta tekstil işçileri olmak üzere bütün işçileri, emekçileri ve emekten yana olanları MEHA işçileri ile dayanışmaya, haklı mücadelelerini desteklemeye çağırıyoruz. Buradan bir kez daha ifade ediyoruz, MEHA işçilerinin alacakları ödenmeden ne MEHA patronunun ne de LC Waikiki'nin yakasını bırakmayacağız.

İşçilerin talepleri kabul edilinceye kadar LC Waikiki'den alışveriş yapmayacağız. Bütün duyarlı emekçileri de bu mağazalardan alışveriş yapmamaya çağırıyoruz.”

Açıklamada “MEHA işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı.

Açıklama başladıktan kısa süre sonra gelen kolluk güçleri mağaza önünde açıklamanın yapılamayacağını söyledi, izin belgesi istedi. Tekstil işçileri de basın açıklaması için izin gerekmediğini ve açıklamanın yapılacağını söyledi.

Kısa süreli gerginliğin ardından kolluk güçleri açıklamayı izlemekle yetindiler. Açıklamanın ardından Şirinyer Tansaş önünde MEHA işçileriyle dayanışmaya çağırarak bildirimlerin dağıtımını yaptılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

Asil Çelik işçileri yürüdü!

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Asil Çelik işçileri grevlerinin 74. günü olan 14 Nisan'da Orhangazi'den Bursa'ya yürüyerek grevlerine sahip çıktı.

Son günlerde taşeron firmanın işçi çalıştırma girişiminde bulunması ile sancılı günler geçiren Asil Çelik grevi, işçilerin kilometrelerce süren Bursa yürüyüşüyle yeni bir canlılık kazandı. Günlerdir fabrikaya taşeron işçi sokulmasını engellemek için Asil Çelik'te eylemler yapan işçiler, 14 Nisan günü de fabrika önündeydi. Grev kırıcı rolüne soyunan taşeron firma patronuyla sabahın erken saatlerinde gerginlik yaşayan işçiler, taşeron işçileri fabrikaya sokmadılar.

İşçiler daha sonra fabrika önünden ayrılarak Bursa yürüyüşünün başlayacağı Orhangazi'deki direniş noktasına gittiler ve Yalova'dan gelen işçilerle buluştular. İşçiler Orhangazi Meydanı'ndan Bursa yoluna kadar "Asil Çelik kamulaştırılsın!", "Grevdeki Asil Çelik işçileri!" pankartları ve BMİS flamlarıyla coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Orhangazi halkının da alkışlarıyla destek verdiği eylem boyunca Asil Çelik grevindeki gelişmeleri anlatan ve greve destek çağrısı yapılan bildiriler dağıtıldı. Yürüyüş sonunda araçlara binen işçiler buradan Gemlik'e hareket etti.

Gemlik Özdilek önünde tekrar kortej oluşturarak yürüyüşe geçen işçilere halk da alkışlarıyla destek verdi. Yine bildiri dağıtımının yapıldığı yürüyüş Gemlik İskele Meydanı'nda çekilen halaylarla son buldu. Yürüyüş boyunca Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ve BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Asil Çelik işçilerinin grevine destek çağrısı yapan ve grev sürecini anlatan ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdiler.

"Asil Çelik işçisi köle değildir!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İş ekmeğe yoksa barış da yok!", "Gün gelecek devran dönecek Asil Çelik patronu işçiye hesap verecek!", "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganlarıyla Gemlik çıkışına kadar yürüyen işçiler, buradan tekrar araçlara binerek Bursa'ya hareket etti.

105 gündür grevde olan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Asemat işçileri, SCM, Prysmian ve işten atılan Grammer işçileri ile buluşan Asil Çelik işçileri, buradan Bursa Kent Meydanı'na kadar uzun bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Kent Meydanı'nda BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı. 1400 derecede çalışan Asil Çelik işçisinin fabrikayı ilk yüz sanayii kuruluşu içine sokmasına rağmen açıklıkla terbiye edilmeye çalışıldığını belirtti, BMİS olarak krizin bedelinin işçilere ödetilmesine izin vermeyeceklerini söyledi. Ardından Emek Partisi Genel Başkanı Levent Tüzel Asil Çelik işçilerinin mücadelesini sahiplenen ve 1 Mayıs'a çağrı yapan bir konuşma yaptı.

Asil Çelik işçileri çektikleri halaylarla eylemi sonlandırdılar. Eyleme çeşitli sendikalar ve kurumlar da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Sağlık çalışanlarından şiddet protestosu

Sağlık alanında örgütlü oda ve sendikalar, Doç. Dr. Kahraman Öztürk'e hastası tarafından gerçekleştirilen saldırıyı 14 Nisan günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile protesto ettiler.



Eylemde "Şiddete ve baskıya hayır! Güvenli ortamlarda güvenceli çalışmak istiyoruz!" pankartı ve "Sağlıkta yaşanan sorunların sorumlusu değiliz!", "Hedef tahtası olmak istemiyoruz!", "Sağlıkta dönüşüm şiddetine son!", "İnsanca çalışma, insanca yaşam koşulları istiyoruz" dövizleri taşındı.

Önce İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından ortak açıklamayı SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli yaptı. Son günlerde hekimlere ve sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin Sosyal Güvenlik Yasası'nın bir sonucu olduğunu belirten Beydilli şunları söyledi:

"Hasta ile hekimi karşı karşıya getiren, halkın sağlık hizmetine ulaşmasını engelleyen, ihtiyacın değil, paran kadar sağlık anlayışını egemen kılan Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın hemen durdurulmasını, 'Herkes eşit, ücretsiz, ulaşılabilir sağlık' anlayışının sağlık ortamına egemen kılınmasını buradan bir kez daha talep ediyoruz."

"Sağlık haktır satılamaz!", "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Şiddete, baskıya hayır!", "Güvenli ortam, güvenceli çalışmak istiyoruz!" sloganlarının atıldığı eyleme hasta ve hasta yakınları da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HSGGP'den SUT'a tepki!

Herkes Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), yürürlüğe giren Sağlık Uygulama Tebliği'ne ilişkin olarak, Taksim İlkaydım Hastanesi önünde 9 Nisan günü hasta ve hasta yakınlarının katılımı ile bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Herkes Sağlık Güvenli Gelecek Mücadelemiz Sürüyor!" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını İTO Sekreteri Hüseyin Demirdizen gerçekleştirdi. 1 Ekim 2008'de yürürlüğe giren Sağlık Uygulama Tebliği'nin 1 Nisan 2009'da başlayan düzenlemelerinin sağlık hizmetlerine ulaşımı engellediğini belirterek, SSGSS Kanunu, ilgili yönetmelikler ve Sağlık Uygulama Tebliği'nde emekçiler aleyhinde yapılan bütün düzenlemelerin derhal geri çekilmesini istedi.

Acil servislerin giderek gerçek acil hastalara



hizmet

vermek durumundan çıkarılarak, GSS'nin engellerini aşamayan ya da normal hizmete ulaşamayan hastaların uğrak yeri haline geldiğini belirten Demirdizen'in açıklaması, "Herkes Sağlık Güvenli Gelecek Platformu olarak bütün emekçileri, bir kez daha, sağlık ve sosyal güvenlik hakkı için yürüttüğümüz mücadeleye davet ediyoruz" sözleriyle son buldu.

Eylem boyunca "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Herkes sağlık güvenli gelecek!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Krizin faturası patronlara!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES'ten SGK protestosu...

Sosyal Güvenlik Kurumları'nda yeniden yapılanma adı altında çalışanlara dayatılan keyfi uygulamalar 13 Nisan günü Fatih Sosyal Güvenlik Merkezi önünde KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) tarafından protesto edildi.

"SGK çalışanları" pankartının açıldığı eylemde basın metnini BES 2 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyesi Erhan Taşkiran okudu. Açıklamada, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrinden başlayarak SSK, BAĞKUR, Emekli Sandığı Müdürlüklerinin birleştirilmesiyle sosyal güvenlik politikalarının büyük ölçüde aksatıldığı belirtildi. SGK'ya yeterli sayıda personelin atanmaması ve emekli olan personelin yerine yenisinin alınmaması nedeniyle her geçen gün personel sayısının azaldığına, SGK emekçilerinin iş yükünün giderek arttığına dikkat

çekildi.

Açıklamanın devamında SGK emekçilerinin talepleri şöyle sıralandı:

- Sosyal Güvenlik Merkezlerindeki dağınıklık ve farklı uygulamalar derhal belli standarda oturtulmalı, keyfi uygulamalardan vazgeçilmeli.
- Yeniden yapılanma uygulamaları deneme yanılma yöntemleriyle değil, çağın koşullarına uygun, insan sağlığına zarar vermeyecek şekilde, bilimsel ve planlı yapılmalı, çalışanlar ve hak sahipleri mağdur edilmemeli.
- Zorunlu fazla mesai dayatmalarından, keyfi uygulamalardan vazgeçilmeli.
- SGK'ya yeni kadrolu personel alımı yapılmalı.
- Geçici görevlendirme ve rotasyon uygulamaları derhal durdurulmalı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Basın emekçilerinden “çok sesli” yürüyüş...

ATV-Sabah'taki grevlerini sürdüren basın emekçileri, greve dönük sansür çemberini her Cumartesi gerçekleştirdikleri Taksim yürüyüşleri ile aşmaya çalışıyorlar.

11 Nisan günü grevlerinin 58. gününe giren emekçiler ve destek veren kurumlar, saat 19.00'da Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüdüler. Eylemde “Sabah-ATV grevi sürüyor, dayanışma büyüyor! / TGS” pankartı açıldı.

Yürüyüş boyunca Sefaköy'deki direnişini sürdüren DESA işçisi Emine Arslan'a dayanışma mesajları gönderilirken, Gaziosmanpaşa'da direnişlerini sürdüren MEHA Tekstil işçileriyle de anlamlı bir dayanışma örneği sergilendi. İstiklal Caddesi üzerinde bulunan LC Waikiki mağazası önünden geçen yürüyüş kitlesi burada bir süre durarak MEHA işçilerinin uğradığı hak gaspının ana sorumlusu olan Waikiki'yi protesto etti.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda, emekçilerin tüm baskı ve tehditlere rağmen 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanı olan Taksim Meydanı'nda kutlama kararlılıkları ifade edildi. “Yaşasın 1 Mayıs!”, “1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız!” sloganları atıldı.

Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin katledilişinin yıldönümü nedeniyle yürüyüş boyunca Göktepe'yle beraber Hrant Dink ve Musa Anter de unutulmadı. Göktepe, “Basın şehitleri ölümsüzdür!”, “Metin'e selam greve devam!” sloganlarıyla anıldı. “Grev, grev, grev...”, “Emeğin onuru sendikali olmaktır!”, “Çalık elini sendikamdan çek!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Grev sürüyor, dayanışma büyüyor!”, “Sabah'a boykot, greve destek!” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca grev gazetesinin yeni sayısının dağıtımını yapıldı.

Yürüyüş boyunca farklı noktalarda toplanan insanlar basın emekçilerini alkışladılar. Sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne gelinerek basın açıklaması gerçekleştirildi. Hasan Hüseyin Korkmazgil'in “Yolcu” şiiri okundu. Yürüyüşe birçok yazar ve gazeteci destek verirken, eylem “Yaşasın 1 Mayıs!” sloganıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tokat'ta özelleştirme protestosu

Tokat, Sinop ve Samsun havaalanlarının özelleştirilmesi 10 Nisan günü Tokat'ta gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Tekel'in Tokat'taki fabrikasında çalışan Tek Gıda-İş üyesi işçilerin sendika pankartıyla destek verdiği basın açıklamasında KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin pankartı açıldı.

Eğitim-Sen Tokat Şubesi'nden Cumhuriyet Meydanı'na kadar gerçekleştirilen yürüyüş sonrasında yapılan açıklamada, Tokat, Sinop ve Samsun



havaalanlarının özelleştirilmesi ile sermayedarlara peşkeş çekilmek istendiği vurgulandı. Tokatlı emekçilere havalimanlarına sahip çıkmaları çağırısı yapıldı. Havaalanlarının özelleştirilmesini anlatan bildiriler Tokatlı emekçilere dağıtıldı.

Eğitim-Sen, EMEP, Devrimci Memur Hareketi ve Sosyalist Kamu Emekçileri'nin de destek verdiği eylem oldukça coşkulu geçti. Yerel basının da yoğun ilgi gösterdiği açıklama boyunca “Özelleştirmelere hayır!”, “Tokatlı havalimanına sahip çık!”, “Yolcuya açık talana kapalı!” sloganları atıldı. Eyleme 50'yi aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Tokat

İzmir'de DESA direnişine destek!

Deri-İş Sendikası'nın Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde ve İstanbul Sefaköy'de süren DESA Deri direnişleriyle dayanışma amacıyla İzmir'de 11 Nisan günü eylem yapıldı. Deri-İş Sendikası İzmir Şubesi'nin düzenlediği eyleme BDSP, Deri İşçileri Derneği, Tez-Koop-İş, TÜMTİS İzmir Şubeleri ile Türk-İş Ege Bölge Temsilciliği destek verdi.

Konak üst geçidi önünde toplanan Deri-İş Sendikası üyeleri ve destek veren kurumlar Eski Sümerbank önüne kadar sloganlarla yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında Deri İşçileri Derneği üyeleri “DESA işçisi yalnız değildir! Emine Arslan yalnız değildir!” pankartını açtılar.

Yapılan konuşmalarda, DESA Deri işçilerinin karşı karşıya kaldıkları baskı ve engellemeler anlatıldı. “Bugüne kadar alanlarda şöyle haykırmiştık: Çeteleriniz, dipçikleriniz, sermaye saldırılarınız bizi yıldırılmaz! Bugün yanına bir de şunu ekliyoruz: Sermayenin maşası, işçi düşmanı basınız da bizi yıldırılmaz!” ifadeleriyle Samanyolu TV'nin protesto edildiği eylemde, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Satılık medya istemiyoruz!”, “Desa işçisi yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

IBM çalışanlarından eylem...

2008 yılının Şubat ayında IBM Türk'te başlattıkları sendikal örgütlenme mücadelelerini eylemlerle sürdüren Tez-Koop-İş Sendikası üyesi IBM çalışanları 9 Nisan günü de Yapı Kredi Plaza önünde eylemdeydiler.

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Tek Gıda-İş Sendikası ve Tekstil Sen'in destek verdiği basın açıklamasına Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri de katılım sağladı. ATV-Sabah'ta grevde olan TGS üyesi



11 Nisan 2009 / İzmir

basın

emekçileri de açıklamaya katılarak destek verdi.

“IBM'de sendikal haklara saygı istiyoruz! / Tez-Koop-İş Sendikası” pankartının açıldığı eylemde işten atılan IBM çalışanı Elvan Demircioğlu basın açıklamasını okudu.

“IBM'de sendika düşmanlığına son!”, “IBM'de işten atılan temsilcilerimiz geri alınsın!”, “IBM işçisi yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “IBM'de mühendis, üniversitede şoför, TÜBİTAK'ta profesör, Migros'ta kasiyer işçiyiz, Tez-Koop-İş'liyiz!” dövizlerinin açıldığı eylemde, IBM'deki sendikal örgütlenme mücadelesine dönük saldırılar ve hukuki süreç özetlendi. Mahkeme sürecinde IBM çalışanları lehine çıkan kararlara rağmen IBM işverenin temyiz yolunu seçerek süreci uzatmaya dönük çabaları hatırlatıldı. Tez-Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube bünyesinde faaliyete başlayan Bilişim Örgütlenme Bürosu'nun 17 Nisan günü saat 12.30'da yapılacak açılışına çağrı yapıldı.

Kriz gerekçesiyle çeşitli işkollarında yaşanan işten atma saldırılarına değinilen açıklamada, tüm sendikaların direnişlere sahip çıkması gerektiği belirtildi. Eylem boyunca “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Güvencenin yolu sendikali olmaktır!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının son bölümünde Hava-İş, Deri-İş ve Tek Gıda-İş sendikalarına dönük saldırıların bilinçli olarak yapıldığı ve muhalif seslerin susturulmasının amaçlandığı belirtildi. Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube tarafından 1 Mayıs'ın İstanbul'da birleşik, kitlesel ve görkemli bir biçimde kutlanması gerektiği dile getirildi. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi ve Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak işçilere açılması talep edildi.

EMO İstanbul Şube Başkan Yardımcısı da söz alarak IBM çalışanlarının mücadelesine destek verdiklerini belirtmesiyle eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs mücadeleden ele taşın

Kan ve can bedeli kazanılan bir mevzi!

1 Mayıs işçi sınıfının mücadele tarihinin 127 yıllık mirasıdır. 1886 yılında ABD'nin Baltimor kentinde toplanan İşçi Sendikaları Kongresi'nin 8 saatlik işgünü talebi için mücadeleyi yükselttiği ilk gündür 1 Mayıs. O gün İşçi Sendikaları Kongresi'nin kararı doğrultusunda Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları zaptetti. 8 saatlik işgünü talebine militan bir şekilde sahip çıktı.

Amerika'da giderek yükselen işçi sınıfı mücadelesinin 1 Mayıs 1886'da ulaştığı bu düzey, burjuva sınıfında panik yarattı. İşçi hareketi provokasyonlar ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışıldı, devlet terörü iyice yoğunlaştırıldı. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde polislerin yoğun saldırıları yaşandı. 3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriye saldıran polis bir göstericiyi katletti.

Ancak işçiler bilenen öfkelerini ertesi gün daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisiyle ortaya koydular. Haymarket Alanı'nda yağmura rağmen binlerce işçinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Mitingin dağılmasına az bir zaman kala bir patlama sesi duyuldu. Dağılmaya başlayan kitleye saldırmaya hazırlanan polis taburunun önüne bir bomba düşmüştü. Bu devletin düzenlediği açık bir provokasyondur. Gözü dönmüş polisler gösterici kitlenin üzerine rastgele kurşun sıktılar. Alan kan gölüne dönmüştü.

Bu olayın ardından çok sayıda sendikacı ve işçi önderi tutuklandı. Düzmece iddialara dayanan bir fezleke hazırlandı. Verilen siyasi karar sonucu birçok işçi ağır cezalara çarptırıldı. Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli 4 işçi önderi ise idama mahkum edildi. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edildi. Louis Lingg ise idamına birkaç gün kala yüzünün yarısı patlayıcılarla yok edilmiş bir halde hücrelerinde ölü bulundu.

ABD burjuvazisi bu uygulamaları ile yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini düşünüyordu. Ancak buna en net yanıt darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce "Mezardaki sessizliğimiz, hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştığı terörüne rağmen 1 Mayıs sadece Amerika'da değil tüm dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma sembolü oldu.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal I. Kongresi 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırdı. Gerek 8 saatlik işgünü talebi için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına birçok ülkede görkemli gösteriler düzenlendi. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde militan bir ruhla alanlara çıktılar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısı üzerine 1 Mayıs gösterilerinin her yıl geleneksel olarak kutlanması kararını aldı.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü

olan 1 Mayıs böylesine zorlu ve can bedeli bir mücadelenin ürünüdür. Tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevzidir 1 Mayıs.

Birlik, mücadele ve dayanışma bayrağı elden düşmedi, düşmeyecek!

Türkiye işçi sınıfı daha ilk gelişim evresinden itibaren 1 Mayıslar'a sahip çıkmış, onu mücadele geleneğinin vazgeçilmez bir parçası haline getirmiştir. Öyle ki, kutlandığından bu yana neredeyse her 1 Mayıs sermaye düzeni ile işçi ve emekçiler arasında ciddi bir çatışmaya dönüşmüş, şimdiye kadar 1 Mayıs gösterilerinde onlarca şehit verilmiştir.

Türkiye'de ilk 1 Mayıs kutlamaları 1900'lü yılların başlarına dayanır. 1909, 1911, 1912 yıllarında çeşitli gösterilerle kutlamalar yapılır. Araya emperyalist savaş girer, gösteriler bir süre ertelenir.

1920'li yıllarda 1 Mayıs kutlamaları kitleselleşmeye, etkinleşmeye başlar. Gösterilerin temel hedefi emperyalist işgal, temel talep bağımsızlıktır. 1921 1 Mayıs'ında özellikle taşımacılık sektöründe (vapur işletmeleri, tramvay şirketi vb.) gerçekleşen iş bırakmalar İstanbul'da günlük yaşamı etkilemiştir.

1922 gösterilerinde ise işçiler kitlesel gösteriler ve iş bırakmalarla alanlara çıktılar. Enternasyonal Marş'ını söyleyerek yürüyen işçiler kızıl bayraklar taşıdılar. 1917 Ekim Devrimi'nin de etkisiyle yükselen sosyalist hareket ve Bolşevizm korkusu Türk egemen sınıflarını baskı ve terör aygıtlarına sarılmaya zorladı. '20'li yıllarda gitgide politikleşen 1 Mayıs kutlamaları 1922 gösterilerinden sonra burjuva Kemalist rejim tarafından yasaklandı.

1 Mayıs'a yönelik saldırılar bu kadarla da sınırlı kalmadı. Onun sınıfsal içeriğini boşaltmak, "birlik, dayanışma ve mücadele" kimliğini ortadan kaldırmak için çeşitli oyunlara başvuruldu. Hazırlanan bir kanunla 1 Mayıs "bahar ve çiçek bayramı" ilan edildi. İşçi bayramı olarak kutlanması için ortaya 24 Temmuz tarihi atıldı. Ancak bunların hiçbirisi başarılı olmadı. 1 Mayıs devrimci geleneği, militan ruhu ve sınıf kimliği hep korundu ve geliştirildi.

'60-70'li yıllarda yasaklara ve baskıya rağmen 1 Mayıs tekrar gösterilerle ve direnişlerle kutlanmaya başlandı. DİSK'in kurulmasının ardından militan grev ve direnişlerle dışedış bir mücadeleye girişen işçiler 1 Mayıslar'a da kendi sınıf rengini vermeye başladılar. '71 faşist darbesi sınıf ve kitle hareketini kırma yönünde fazla bir başarı sağlayamamıştı. Genç devrimci önderleri katleden sermaye devleti çok geçmeden militan bir sınıf ve kitle hareketiyle karşılaştı. Gençliğin reformizmden kopuşu ve ortaya koyduğu fedakarca tutum Türkiye'nin dört bir yanında kitleleri ayağa kaldırmıştı.

Bu atmosfer içinde 1976 yılında ilk merkezi ve kitlesel 1 Mayıs gösterisi Taksim'de kutlandı. Bu gösteriden itibaren Taksim 1 Mayıslar'ın düzenlendiği bir alan olarak belirlendi. '76 1

caddele geleneğimizde nan kızıl bir bayraktır!

Mayısı'nın kitleliliği ve görkemi bir kez daha egemenleri korkutmuş ve onları kanlı plan ve hesapların içine sokmuştu.

Gitgide yükselen kitle hareketi '77 1 Mayıs'ında bir patlamaya yol açacaktı. Egemen sınıflar böylesine bir kitleseleylemi aylar öncesinden tezgahladıkları kanlı ve kirli bir tertiple karşıladılar. O gün 500 bin işçi ve emekçi 1 Mayıs coşkusuyla Taksim'de buluşmak için cadde ve sokakları doldurmuştu. Gösteri öncesinde İntercontinental Otel'i'nin alana bakan odalarına yerleştirilmiş CIA ve MİT ajanları, kontr-gerilla tetikçileri gösterici kitlenin üzerine ateş açmaya başladı. Bu kanlı tertibin bir parçası olarak alana bakan sokakları tutan kolluk güçleri izdiham ve karmaşayı artırdı, alana giren onlarca panzer insanların ezilerek katledilmesine neden oldu. Toplam 36 emekçi hayatını kaybetti. Binlerce başka örnekte olduğu gibi bu kanlı kontr-gerilla operasyonu da bugün hala aydınlatılabilmemiş değil.

Sermaye devleti '77 1 Mayıs katliamını bahane ederek Taksim Meydanı'nı '78 yılında 1 Mayıs'a kapattı. Fakat buna rağmen Türkiye'nin pek çok yerinde 1 Mayıslar kutlandı.

'79 yılında da sıkıyönetim gerekçe gösterilerek Taksim Meydanı bir kez daha emekçilere kapatıldı.

12 Eylül 1980 cuntasının ilk işlerinden biri, pek çok demokratik hak ve özgürlüğün yanı sıra, 1 Mayıs kutlamalarını da yeniden yasaklamak oldu. Ağır baskı koşulları altında geçen '80'li yılların ilk yarısından sonra 1 Mayıslar 1990'lı yıllara yaklaşırken tekrar canlanmaya başladı. Bunda '87'den itibaren canlanan ve '89'daki Bahar Eylemleri ile doruğa ulaşan işçi eylemlerinin büyük bir payı vardı.

1989 1 Mayıs'ında Mehmet Akif Dalcı polis kurşunuyla 1 Mayıs şehitleri kervanına katıldı. 1990 1 Mayıs'ında ise Gülay Beceren yine polisin açtığı ateş nedeniyle felç oldu. Tüm bu azgın saldırı ve baskılara rağmen 1 Mayıslar'ın Türkiye'de her yıl daha kitlesele ve coşkulu bir tarzda kutlanmasının önüne geçilemedi. Sermaye devleti yasakladığı 1 Mayıs'lara izin vermek zorunda kaldı. Fakat bu yasal izin hiç de devletin 1 Mayıs düşmanlığına son vereceği anlamına gelmedi, gelmiyor.

Gazi katliamı kitlelerde sermaye devletine karşı duydukları öfkenin daha da artmasına neden oldu. Bu öfke '95 1 Mayıs gösterilerinde de yankısını buldu.

'96 yılında Kadıköy Meydanı'nda toplanmak üzere devrimci örgütlerin oluşturduğu kortejlere açılan ateş sonucunda 3 emekçi yaşamını yitirdi. Fakat bu saldırı yüzünü aşkın kitlenin Kadıköy Meydanı'nı zaptetmesine engel olamadı. Sermaye devletinin provokasyon ve saldırıları alanda ve gösteri bitiminin sonrasında da devam etti. Gösterici kitle o gün Kadıköy Meydanı'nı çatışma alanına dönüştürerek sermaye devletinin 1 Mayıs'ı teröze ederek boğma heveslerini boşa çıkardı.

Sermaye devletinin her türden toplumsal muhalefete yönelik baskı ve zoru devam ederken geniş emekçi kesimler kapitalizmin krizinin sonuçlarını giderek daha fazla hissetmektedir. İşsizlik,

yoksulluk, düşük ücret, sosyal hakların daha fazla gaspı, giderek ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları milyonlarca işçi ve emekçiyi derinden etkilemektedir.

2009 1 Mayısı böylesi bir süreçte kutlanacaktır. 1 Mayıs'ın kapitalizmin krizine karşı bir kavga günü, birbirine karşı iki sınıfın hesaplaştığı bir gün olabilmesi için güçlü ve militan bir biçimde kutlanması gerekmektedir. Kapitalizmin krizine karşı hak ve taleplerini haykıran milyonlarca işçi ve emekçinin 1 Mayıs alanlarında sergileyeceği militanlık ve kararlılık önümüzdeki sürecin seyrini belirleyecektir. 1 Mayıs alanları güçlü, kitlesele ve militan gösterilere konu edilebilirse sermaye iktidarı durup düşünmek, pervasızca saldırmaktan vazgeçmek

zorunda kalacaktır. Güçler dengesi işçi sınıfı ve emekçiler lehine değişecektir.

Krizin faturasını onu yaratan kapitalistlere ödetmek, hak ve özgürlükleri kazanmak, başta '77 1 Mayısı olmak üzere katliamların hesabını sormak, sınıf mücadelesinin ivmesini yükseltmek ve hızlandırmak için Taksim 1 Mayısı ruhuyla alanlarda olunmalıdır.

Zira dünya proletaryası 1 Mayıs'ı ağır bedeller ödeyerek kazandı. Türkiye işçi sınıfı ise bu geleneği yaşatmak için bedeller ödemekten kaçınmadı, kaçınmayacaktır.

1 Mayıs her yıl yeniden kazanılacak. Gün gelecek 1 Mayıs'ın kızılıllığı tüm dünyayı saracak.

Son sözleriyle 1 Mayıs geleneğimizin öncüleri!

August Spies, Adolf Fischer, Louis Lingg, Albert Parsons, George Engel, Samuel Fielden, Michael Schwab ve Oscar Neebe'nin mahkeme önündeki son sözleri:

August Spies: "Öyle bir zaman gelecek ki; bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır!"

"(...) Bu mahkemenin önünde ve devletin temsil etmesi gereken halkın önünde, Eyalet Başsavcısını ve Chicago Polis Müdürünü uydurma bir dava tezgahlamakla suçluyorum..."

Fischer: "(...) Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak fikirlerimden dolayı öleceksem, bir sözüm yok..."

Lingg: "(...) Sizi tanımıyorum! Sizin yasalarınızı, nizamınızı, kuvvete dayanan yetkinizi tanımıyorum! Bu yüzden asın beni!"

Parsons: "(...) Bu ülkenin yasalarına karşı gelmedim. Ne ben, ne de arkadaşlarım Amerikan vatandaşlarının herhangi bir yasal hakkını ihlal etmedik. Konuşma özgürlüğüne, basın özgürlüğüne, toplanma özgürlüğüne tecavüz edilmeyeceği hakkını savunuyoruz. Anayasanın tanıdığı öz savunma hakkını savunuyoruz; ve Amerikan halkının çok pahalıya kazandığı bu haklarının ellerinden alınmasına karşı çıkıyoruz. Ama iddia makamı, yedi adama ölüm cezası istemekle zaferi kazandığını sanıyor (...)"

Engel: "Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim..."

Fielden: "(...) Bir yanım var ki, öldüremezsiniz..."

Schwab: "(...) İdealizmin bu yıl, ya da gelecek yıl gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama mümkün olduğu kadar yakın bir gelecekte, ileriki bir yılda gerçekleşeceğini biliyorum."

Oscar Neebe: (*) "Evet, işlediğim suçlar şunlar: Evimde bir tabanca ve pankartlar bulundu. İşçi sendikaları örgütledim. İş saatinin azaltılmasından, işçilerin eğitilmesinden ve işçi gazetesinin yeniden çıkartılmasından yanaydım. Bomba atma olayı ile ilişkim olduğunu, ya da bombanın yanında, yakınında olduğumu gösterecek hiçbir delil yok. Çok üzgünüm, sayın yargıç -yani, mümkünse yapabilirsiniz yapmanızı rica edeceğim- yani beni asmanızı; çünkü yavaş yavaş ölmektense, ansızın öldürülmek daha şerefli. Ailem, çocuklarım var; mezara gidip önüne diz çökebilirler; ama hapishaneye gidip hiç işlemediği bir suçtan dolayı mahkum edilen babalarını göremezler. Söyleyeceklerim bu kadar. Arkadaşlarımla birlikte asılamayacağıma üzgünüm."

(*) 15 yıl cezaya çarptırılan ve olayla bir ilgisi bulunmayan bir militan işçi



1 Mayıs üzerine işçi ve emekçilerle konuştuk...

“Emek örgütleri bütün güçleriyle Taksim'e gelmelidir!”

- 2009 1 Mayıs'na sayılı günler kala konfederasyonlar, emek örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlar görüşlerini açıklıyorlar. Sizce 2009 1 Mayıs'ın gündemi ne olmalı?

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Dursun Doğan: 2009 1 Mayıs'ın gündemi demokratik haklar ama sendikalar açısından kamu alanında esnek çalışma koşulları hayata geçirilirken ücretler de her kurumda farklılık gösteriyor. İnsanların ek ödemeleri, fazla mesaipleri artık idarenin keyfiyetine bırakılmış durumda. Sendikalar artık bir noktada netleşmeli ve temel ücret üzerinden talepte bulunmalıdırlar. Özellikle kamu çalışanları açısından baktığımızda, bu bir ihtiyaç gibi gözüküyor. O yüzden 1 Mayıs'ın temel gündem maddelerinden biri de ücret ve tabii ki işçiler açısından işten atılmalar ve krizdir. Bütün bunları yaparken kamu çalışanlarıyla birlikte bir örgütlülüğe ihtiyacımız var.

Burada asıl hedefin halk kesimlerini sokağa çıkarmak olması gerekiyor. 1 Mayıs işini kaybedenlerin, tüm halkın genel bir talebinin olması gerekiyor. Eğer bu ülkede bir kriz varsa bu sadece çalışanların sorunu değil aynı zamanda halkları vuran bir krizdir. O yüzden halk kesimleri bir Mayıs'a kitlesel bir katılım sağlamalıdır. Bu süreç emek hareketi açısından bir toparlanma süreci olabilir. Biliyorsunuz kamuda ve işçi alanında birçok uzlaşmacı sendika var. Aslında onların tabanına da iyi bir mesaj olur. Direndiğimiz zaman kazanabileceğimiz bir direniş ihtiyacı var.

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube SGK İstanbul İl Müdürlüğü İşyeri Bastemsilcisi Hüseyin Yüksel: 2009 1 Mayıs'ın gündemi işsizlik, kriz ve krizin faturasını ödememek olmalıdır. Bu talep bayraklaştırılarak kitlesel bir mücadeleye dönüştürülmeli. Gerçekten bu kriz bugüne kadar olanlardan çok farklı ve eğer krizin faturası emekçilere ödetelecekse bu çok büyük bir yoksulluk, açlık ve baskıyı getirecektir. Dolayısıyla emek cephesi buna şimdiden cevap veremezse bunun altında çok ezilecek ve bedelini ağır ödeyecek. Onun için 1 Mayıs çok önemli bir gün ve bu nedenle emekçiler açısından bir dönüm noktasına dönüşmelidir.

- Yine son iki yılın ardından 2009 İstanbul 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama tartışmalarıyla giriyoruz. Siz Taksim 1 Mayıs'ına ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Dursun Doğan: Elbette siyasal iktidar bize Taksim'i vermeyebilir ve bu bizi zorlayacak. Emekçiler açısından direnmekte fayda var. Siyasal iktidarın demokratik olmayan tavrıyla yüzleşmek gerekir. Bu sistemin emniyetini, polisini ve bu sistemin savunucularını yargılamak açısından Taksim ısrarı önemlidir. Bu ülkenin mahkemelerinde adalet olmadığı bir yerde adaleti kamuoyu önünde, halkın önünde yargılamak adına herkesin Taksim'de olması gerekir. Bu anlamda biz Taksim'i önemsiyoruz. Vermeyebilirler ama biz direneceğiz ve mutlaka bir yolunu bulup Taksim'e çıkacağız.

Hüseyin Yüksel: 2009 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesine yönelik mücadele son iki yılda başlayan ama özellikle geçen yıl bayraklaşan bir mücadele. Bütün emek örgütlerinin Taksim direktmesiyle ortaya çıkan bir şey. Eğer iktidar bugün bunu gündeme aldıysa, geçen seneki direniş ve verilen mücadele bunda etkili oldu. Dolayısıyla yeni kazanımlar elde etmek ve bu krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs'ın tatil

edilmesi yetmez kesinlikle, Taksim'de ısrar edilmelidir. Emek örgütleri de bütün güçleriyle Taksim'e gelmelidir. Tez-Koop-İş Sendikası'nın üyeleri olarak biz de Taksim'de olacağız. Kendi sendikamız ne karar alırsa alsın biz Taksim'de olacağız. Bence bu noktada öncü işçilere iş düşüyor. Sendikaların tepelerinden değil işyerlerinden bunu örgütlemek gerekiyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs'ta Taksim çağrıları...

KESK: “1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!”

KESK 10 Nisan günü 2009 1 Mayıs'ına ilişkin konfederasyon genel merkezinde basın toplantısı düzenledi.

1 Mayıs'ın Türkiye'de saldırılar ve katliamlara sahne olduğunun belirtildiği açıklamada bu baskıların kurumsallaştığı ifade edildi. 1 Mayıs'ın tatil edilmesi tartışmalarına değinildi. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi kararını “gecikmiş bir karar” olarak nitelendiren Evren, bu kazanımın emekçilere bahşedilen bir lütf olmayacağını, sürdürülen ısrarlı mücadelenin bir sonucu olacağını vurguladı.

1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı tartışmalarına da değinen Evren, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama talebinin haklı bir talep olduğunu Taksim alanını yasaklamanın herhangi bir gerekçesi olamayacağını altını çizerek şunları söyledi:

“Meydanlar kentlerin, toplumların tarihidir, onlardan geri alınmaz, onların parçalarıdır. Bu dünyanın her yerinde böyledir:

Arjantin'de Buenos Aires'deki Plaza de Mayo Meydanı çocuklarını faşist cuntaya kurban vermiş annelere aittir; onlardan alınmaz;

Paris'teki Aziz Michel Meydanı 6 Mayıs 1968'de gerçekleşen Kanlı Pazartesi olarak anılan gösteri ve grevler le özdeşleşmiştir;

Pekin'deki Tianenman Meydanı 1989 olaylarıyla, tanka karşı tek başına direnen Tank Man ile özdeşleşmiştir;

Londra'da Trafalgar Meydanı 'Kanlı Pazar'la, 'Kara pazartesiyle' özdeşleşmiştir. Meydanlar toplumsal hafızamızın önemli unsurlarıdır. Taksim Meydanı da 1 Mayıs Katliamı'nın ardından 1 Mayıs'la özdeşleşmiş; 1 Mayıs Meydanı olmuştur. Emekçilere yapılan en kanlı saldırı bu alanda gerçekleşmiştir. Bu bir sembol değil bedelini etimizle, kanımızla, gözyaşımızla ödediğimiz tarihimizdir. Taksim alanı da emekçilerin hafızasından asla silinemez. Bu nedenle Taksim 1 Mayıs alanıdır.”

KESK'in açıklaması konfederasyonlara ve demokrasi güçlerine yapılan birlikte mücadele ve 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması konusunda ısrar edilmesi çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

DİSK'ten “Taksim” açıklaması

1 Mayıs'a sayılı günler kala Taksim tartışmaları başladı. 8 Nisan akşam saatlerinde bir açıklama yapan

Tayyip Erdoğan, 1 Mayıs'ın resmi tatil olarak kutlanması amacıyla çalışmaların startını verdiklerini söyledi.

Gelişmelerle ilgili açıklama yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, 1 Mayıs üzerindeki yasağın kaldırılarak tatil ilan edilmesi ve Taksim Meydanı'nın kutlamalara açılması gerektiğini söyledi. 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesinin bahşedilen bir hak değil, DİSK ve emek örgütlerinin bedeller ödeyerek yıllarca verdiği mücadelenin önemli bir sonucu olduğunu dile getirdi.

Çelebi, Taksim yasağına ilişkin ise şu görüşlere yer verdi: “Buna karşın, 100 yıl önce kutlanmasına başlanan ve DİSK öncülüğünde 32 yıldır da kitlesel olarak kutlanan bir ülke olduğumuz halde, anlamsız, çağdışı yasaklar ve korkularla 1 Mayıs'ın kutlanması sürekli olarak engellenmektedir. Taksim alanı hâlâ işçilerin 1 Mayıs buluşmasına kapalı tutulmaktadır.

Bütün bu engellemeler günümüz Türkiye'sinde sona erdirilmelidir. 1 Mayıs bayramı tatili olmalı, emeğini harcayan, yıllarını üretime veren milyonlarca emekçinin istediği alanlarda özgürce buluşmasının önündeki engeller kaldırılarak Taksim Alanı 1 Mayıs kutlamalarına açılmalıdır.

1 Mayıs önündeki engellerin kaldırılması, 1 Mayıs 1977 katliamının ortaya çıkarılması için de yeni imkânların yaratılmasına katkı sağlayacaktır.

Bu konuda da cesaretle adım atılarak, 1 Mayıs 1977'de yaşanan katliamın aydınlatılması ve sorumlularının yargılanması için TBMM Araştırma Komisyonu bir an önce kurulmalıdır.”

TMMOB: “1 Mayıs'ta Taksim'e!”

TMMOB, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nın emek ve meslek örgütleri ile birlikte, başta Taksim olmak üzere ülkenin tüm alanlarında kutlanması yönünde karar aldı.

TMMOB Yönetim Kurulu 3 Nisan 2009 tarihinde yaptığı toplantıda aldığı 1 Mayıs kararını şu sözlerle duyurdu:

“Emeğin bayramı 1 Mayıs'ın diğer emek ve meslek örgütleri ile birlikte başta İstanbul Taksim Meydanı'nda olmak üzere tüm ülke düzeyinde kutlanmasına, buna yönelik yapılacak miting, basın açıklaması vb. etkinliklerde bağlı birimlerimizin ve üyelerimizin katılımları ile yer alınmasına; örgütlü olduğumuz il ve ilçelerde, 1 Mayıs'ın kutlanması için yapılacak çalışmaların İl/İlçe Koordinasyon Kurullarımız aracılığıyla yürütülmesine...”

Yerel bültenlerden çağrı...

“1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!”



İstanbul bültenlerinde Taksim çağrısı...

2009 1 Mayıs'ını İstanbul'da Taksim Meydanı'nda kutlama kararlılığının ağırlıklı olarak yer aldığı İstanbul'un çeşitli sanayi bölgelerinde çıkan yerel bültenlere de "Krizin faturasını ödemek için 1 Mayıs'a!" çağrısı hakim.

Esenyurt'ta 1 Mayıs çağrısı...

Esenyurt yerelinde çıkan **Esenyurt İşçi Bülteni**'nin Nisan ayı sayısında 1 Mayıs'ın ortaya çıkışı anlatılırken, 1 Mayıs çağrıları farklı sektörlerde çalışan işçilerin yazılarıyla destekleniyor. Düzenin seçim oyununun ardından emekçilerin temel sorunlarının devam ettiğinin belirtildiği bülten sayfalarında, sınıf hareketindeki gelişmeler tüm yerel bültenlerde olduğu gibi yer buluyor.

Ümraniye'de direnişlerle 1 Mayıs'a!

OSB-İMES İşçi Bülteni ise kapak sayfasına "1 Mayıs'ta Taksim'e!" çağrısını taşıyarak krizin faturasına karşı alanlarla çıkma gerekliliğine işaret ediyor. Bölge işçilerine "Neden 1 Mayıs, neden Taksim?" yazısıyla seslenen OSB-İMES İşçi Bülteni'nin sayfalarında havzada çalışan işçilerin kaleme aldığı 1 Mayıs çağrılarına yer veriliyor.

Yine Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu ve geçtiğimiz haftalarda kapatılması kararı alınan GU'dan sınıf bilinçli işçiler fabrikada yaşanan kapatılma sürecini ve uğradıkları ihaneti bülten sayfalarına taşımış bulunuyorlar.

Ümraniye Dudullu'da süren Sinter Metal ve Gürsaş direnişlerinden işçilerin süreç hakkındaki düşüncelerini içeren röportajlar da süren direnişlerin tablosuna ilişkin fikir veriyor.

Bültende, OSB İMES İşçileri Derneği'nin 1 Mayıs öncesinde 25 Nisan günü düzenleyeceği "Birlik ve Dayanışma Şenliği"nin programı da yer alıyor.

Topkapı işçilerine Taksim çağrısı...

Topkapı bölgesinde yürütülen ısrarlı faaliyetin temel araçlarından biri olmayı sürdüren **Topkapı İşçi Bülteni** ise 2009 1 Mayıs'ını "1 Mayıs'ta Taksim'e!" çağrısıyla karşıyor. Türkiye'de 1 Mayıs'ın da anlatıldığı bülten sayfalarında, Topkapı bölgesinde başlattıkları direnişlerini sürdüren Kurtiş Matbaacılık işçilerinin gerçekleştirdikleri eylem ve açıklamaların haberlerine geniş biçimde yer veriliyor.

Küçükçekmece'de 1 Mayıs çağrısı...

Küçükçekmece bölgesinde yürütülen devrimci sınıf çalışmasının bir aracı olarak çıkan **Emekçinin Gündemi**'nin Nisan sayısı yine diğer yerel bültenler gibi "Krizle karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" vurgusunu taşıyor.

Bülten sayfalarında farklı işkollarında çalışan işçilerle 1 Mayıs üzerine yapılan röportajlar yer bulurken, emekçi kadınlara 1 Mayıs'ta alanlarda buluşma çağrısı yapan bir yazıya da yer verilmiş.

Geride kalan 29 Mart yerel seçimlerinde düzenin seçim oyununa karşı işçi ve emekçilere devrim ve sosyalizm çağrısını taşıyan, emekçilere hakları için mücadele çağrısını yükselten yerel bültenlerin Nisan sayıları ise yaklaşan 2009 1 Mayısı öncesinde "Kriz ve 1 Mayıs" gündemli olarak çıktılar.

Farklı illerdeki faaliyet alanlarında çıkan yerel işçi bültenlerinin Nisan ayı sayılarının kapaklarında 1 Mayıs çağrıları yer alırken, İstanbul'da çıkan yerel bültenlerde ise özel olarak Taksim çağrısı göze çarpıyor.

Sınıf devrimcileri İzmir'de **Çiğli İşçi Bülteni**, İstanbul'da Topkapı İşçi Bülteni, **Esenyurt İşçi Bülteni**, OSB-İMES İşçi Bülteni, **Emekçinin Gündemi**, Bursa'da **Bursa İşçi Bülteni**, Adana'da **Sanayi İşçileri Bülteni**'yle faaliyet yürüttükleri sanayi havzalarında işçi ve emekçilere sesleniyorlar.

Bültenlerde genel olarak 1 Mayıs gündemi işlenirken, birçok bültende yer alan işçi yazılarıyla 1 Mayıs'ta alanlarda buluşma çağrısı yapılıyor. Çağrılarda iş bırakarak alanlara çıkma vurgusu özel olarak yer alırken, 1 Mayıs Marşı'na dizelerine hemen hemen tüm bültenlerde yer veriliyor.

Çiğli'de işçiler toplanıyor...

İzmir'de kapitalist krizin faturasının ağır olarak yaşandığı Çiğli bölgesinde çıkan **Çiğli İşçi Bülteni**'nin Nisan ayı sayısının kapağında "Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle 1 Mayıs'a!" çağrısını yükseltirken, Çiğli İşçi Platformu'nun 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde düzenleyeceği "Çiğli'de işçiler toplanıyor" etkinliğinin programı bültenin arka kapağında duyuruluyor. 19 Nisan Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde düzenlenecek etkinliğin programında MEHA, Gürsaş ve Tersane'den direnişçi işçiler yer alıyor.

Sİ-DER'den 1 Mayıs çağrısı...

Adana'da çıkan **Sanayi İşçileri Bülteni** ise ön kapağında yaptığı "Krizin faturasına karşı direniş büyütelim! 1 Mayıs'ta Sİ-DER pankartı arkasında iş bırakarak alanlara!" çağrısını yükseltiyor. Sanayi İşçileri Derneği pankartı arkasında 1 Mayıs çağrısının yapıldığı bülten sayfalarında farklı sektörlerden işçilerin kaleme aldığı 1 Mayıs çağrıları göze çarpıyor.

Bursa 1 Mayıs'ına grev ve direnişlerle...

Krizin faturasının kitlesel işçi kıyımları ve ücretsiz izinlerle görüldüğü Bursa'da bir süre önce çıkmaya başlayan **Bursa İşçi Bülteni**'nin Nisan ayı sayısında 1 Mayıs gündeminin yanısıra Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi grevci Asemat ve Asil Çelik işçilerinin grev sürecine de yer veriliyor.

6 Mayıs 1972'de idam edilen Denizler'in de anıldığı bülten sayfalarındaki 1 Mayıs çağrılarında krize karşı mücadele kararlılığı göze çarpıyor.

Bursa İşçi Bülteni 29 Mart yerel seçimlerinin arkasından Bursa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Özkan Ünal'la yapılan seçim değerlendirmesini de sayfalarına da taşımış.

Obama-Ahmet Türk görüşmesi üzerine...**ABD Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin düşmanıdır!**

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk mecliste Obama ile on dakikalık bir görüşme gerçekleştirdi. Siyahi olması nedeniyle Ahmet Türk yeni ABD Başkanı'na, "Martin Luther King'in rüyası Amerika'da gerçekleşti. Biz de Kürtlerin kültürel, kimliksel rüyasının karşılanmasını istiyoruz" dedi. Oysa Obama'nın, Kürt halkına ve özelde PKK'ye bakışı biliniyordu. DTP Genel Başkanı Türk'ün açıklaması "denize düşenin yılanı sarılması" anlamına geliyordu.

Obamalar Martin Luther Kingler'in düşmanıdır!

Martin Luther King kısa süren yaşamı boyunca büyük zorluklar ve acılar yaşadı. 25 kez tutuklandı, 4 kez suikaste uğradı. Buna rağmen sözünü hep ezilenlerden yana söyledi. ABD emperyalizminin işgal ettiği Vietnam gerçekliğine gözlerini kapatmadı. Vietnam savaşına karşı tutumunu ortaya koydu. ABD'yi dünyanın en büyük şiddet uygulayan devleti olarak tanımladı. 4 Nisan 1967'de kadar bu görüşlerini kararlılıkla savundu.

Obama ise, göreve gelir gelmez ilk işi Afganistan ve Irak'taki işgalci ABD askerlerini ziyaret etmek oldu. Katillerin sırtını sıvazladı. Bu ziyaretleri sırasında ABD emperyalizminin genel saldırganlık ve katliam politikalarına devam edeceğini ifade etti. İran halkına yönelik savaş tehditini döne döne dile getirdi.

Emperyalist ABD'nin yeni başkanı Obama ile Martin Luther King arasında, renklerinin dışında en ufak bir benzerlik olmamasına rağmen sarfedilen bu sözler, ulusal özgürlük için bedel ödeyen Kürt halkına büyük bir haksızlıktır. Kürt halkının özgürlük umudu ABD eli ile sürekli olarak boğulmuştur ve hala da boğulmaya çalışılmaktadır.

Kürt sorunu salt bir kültür ve dil sorunu değil, kapsamlı bir siyasal sorundur!

Obama ile görüşmesi sırasında Ahmet Türk, Kürt sorununun kapsamı, niteliği ve çözümüne dair düşüncelerini dile getirdi. "Kürtler'in kültürel, kimliksel rüyasının karşılanmasını istiyoruz" dedi.

Bu rüyanın içine, Kürt halkının siyasal özlem ve taleplerinin sığamayacağı aşikardır. Her şeyden önce Kürt sorunu bir kültür ve dil sorunu değildir. Kürt halkının kültürel ve dilsel özgürlük talebini de kapsayan siyasal bir sorundur. Ezilen ulusların özgürlük ve eşitlik talepleri meşru siyasal istemlerinin özü ve özetidir. Kürt halkı siyasal özgürlüğü için onlarca kez ayağa kalkmış, ulusal demokratik hak ve özgürlüklerini kazanmak için büyük bedeller ödemiştir.

Siyasal bir sorun olan Kürt sorununun çözümsüzlüğe havale edilmesinde sömürgeci devletler en büyük desteği ABD emperyalizminden almışlardır. Kürt halkı tüm tarihsel süreci boyunca emperyalistlerin ihanetleri ve katliamları ile yüzyüze kalmıştır. İşte bu kanlı tabloyu omuzlayan yeni isim Obama'dır. Ahmet Türk'ün bu kirli ve kanlı tarihin yeni temsilcisi olan ABD başkanından çözüm beklentisi içinde olması ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

**ABD Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin düşmanıdır!**

ABD'nin tarihinde Kürt halkına yönelik ihanetler özel bir yer tutmaktadır. Ahmet Türk, Obama ile yaptığı görüşmede bu açık gerçeğe uygun davranmamıştır. Kürt sorununun en temel kaynaklarından biri olan ABD'yi, çözümün kapısı olarak göreve davet etmesi akıl almaz bir davranıştır. ABD emperyalizmine böyle bir misyon yüklemek kendi ayağına kurşun sıkmaktır.

ABD, Ortadoğu'da emperyalist egemenliğini kurmak peşinde koşuyor. Bu hedefi çerçevesinde işgallere ve katliamlara imza atıyor. Kürt halkının başına Türk sermaye devleti ile birlikte koordinasyon içinde bombalar yağıyor. O ABD ki, Abdullah Öcalan'ı Kenya'da paketleyip Türk sermaye devletine teslim eden gücün bizzat kendisini temsil ediyor.

Ahmet Türk, ABD'nin kanlı tarihini son yıllarda Ortadoğu halklarına ve Kürt halkına yaşattıklarını bildiği halde ABD'yi çözüm kapısı olarak görüyor. "Kültürel, dilsel ve genel af" parantezi içine sıkıştırılan çözümün gerçekleşmesi için umudunu ABD'ye bağlamış görünüyor. Ahmet Türk bu tutumu ile başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen halklara haksızlık yapıyor.

Obama görüşmesindeki Ahmet Türk'ün açıklamaları sadece ve sadece PKK'yi ortak düşman olarak gören sömürgeci sermaye devletinin ve ABD'nin elini güçlendirdi. Bir an düşünelim: ABD başkanı bir takım Kürt sorununa ilişkin hak kırıntıları için sermaye devletini telkinde bulursa, Türk sermaye devleti de bu çerçevede adım atsa, kültürel, dilsel açılımlar ve genel affi kapsayan düzenlemeler yapsa, bu düzenlemeler Kürt halkının ulusal özgürlükten yoksun olmasından kaynaklı temel sorununa derman olabilir mi?

**Özgürlük ve eşitlik için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele!**

Obama ile Ahmet Türk görüşmesi, reformist Kürt hareketinin sorunları sosyal ve siyasal kapsamına uygun bir tarzda çözmeye niyeti olmadığını bir kez daha göstermiştir. Oysa tüm demokratik siyasal sorunların olduğu gibi Kürt ulusal sorununun çözümü de, ancak devrime dayalı bir politik mücadelede gösterilecek ısrarın sonucu olarak ortaya çıkabilir. Eğer Kürt halkının devrimci mücadelesi olmasaydı, ne Süleyman Demirel Kürt realitesini tanıdığını söylerdi, ne de Tansu Çiller BASK modelini gündeme getirirdi. Kürt hareketi, Kürt halkının özgürlük hedefine kilitlendiği dönemde, sömürgeci sermaye devletini geriletmiş, bunun yanında, Kürt sorununu tüm tarihsel ve siyasal ağırlığı ile emperyalistlerin de gündemine sokabilmiştir.

Obama ile görüşen Ahmet Türk'ün bilincini oluşturan İmralı çizgisi, yükselen ulusal mücadeleye hiçbir şey katmadığı gibi, ideolojik ve politik planda Kürt halkının ulusal devrimci uyanışını zayıflatmıştır. ABD'den Kürt sorununun çözümüne dair açılımlar beklemek Kürt hareketinin elini zayıflatmaktadır.

Kürt halkı, Obama Ahmet Türk görüşmesinden ortaya çıkan tabloyu mutlaka dikkatle incelemelidir. Bu tablonun Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey, kaybettireceği çok şey vardır.

Obama ziyareti Kürt hareketinde boş hayalleri yeniden körükledi...

Emperyalizm özgürlük değil egemenlik peşindedir!

Obama Türkiye'ye geldi ve ardından Irak'a gitti. Türkiye ziyaretinin başlıca gündem maddelerinden birinin PKK'nın tasfiyesi için birlikte atılacak adımlar olduğu biliniyor. Nitekim açıklamalar bu yönde idi ve geçtiğimiz günlerde Bağdat'ta yapılan "Terörle Mücadele Zirvesi"nde daha somut kararların ve adımların atılmaya başlandığı görülüyor. ABD, Türkiye ve Irak yetkililerinin katıldığı toplantının sonuç bildirisi niteliğindeki 5 maddelik açıklamayı da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Oysa Kürt hareketi cephesinde gelişmeler hiç de böyle değerlendirilmemekte, daha önemlisi dayanaksız hayallere ve beklentilere konu edilebilmektedir.

Irak'ın başkenti Bağdat'ta düzenlenen "terörle mücadele" toplantısından sonra İçişleri Bakanı Beşir Atalay ve Federal Irak Ulusal Güvenlik Bakanı Şirvan el Vaili basına açıklamalarda bulundu. Basına yansıyan bilgilere göre, El Vaili görüşmelerle ilgili bir bildiri yayımladıklarını ve bu bildirin 5 maddeden oluştuğunu belirtti. Buna göre, ABD, Irak ve Türkiye, "PKK'nin yasaklı bir terör örgütü olduğunu, Irak ve Türkiye'ye zarar verdiğini" vurguladı. PKK'nin ve "uzantısı Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi'nin" Güney Kürdistan'daki faaliyetlerinin yasaklanmasının kararlaştırıldığı bildiride, Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani'nin Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın yaptığı ziyaret sırasında "PKK ya silahı bırakır ya da Irak'ı terk eder" açıklaması da teyit edildi. Talabani daha sonra yaptığı bir açıklamada böyle bir ifade kullanmadığını söylemişti. Ancak bu sözlerin bildiriye yansması Talabani'yi yalanlamış da oluyor.

Bildiride son üç ayda PKK ile mücadele konusunda yapılan faaliyetlerin değerlendirildiği, komisyonun bir sonraki toplantıyı Türkiye'de yapmasının kararlaştırıldığı kaydedildi. El Vaili, "PKK'yi ilgilendiren her şeyi kapatmayı kararlaştırdık ve bu işi başlattık. Biz terörün her çeşidine karşı mücadele edeceğiz, kim olursa olsun" dedi. Türkiye'nin Güney Kürdistan'a operasyon düzenlemesi ve asker bulundurmasına ilişkin başka bir soru üzerine de El Vaili, bölgedeki faaliyetlerin iki taraf arasındaki anlaşmalar ve görüşmelerle yapıldığını vurguladı.

İçişleri Bakanı Atalay da, basın toplantısında, daha önce kurulan bu üçlü mekanizmanın Kasım'da tekrar başlatıldığını, yapılan toplantının onun devamı olduğunu söyledi. Atalay, üç ayda yapılan faaliyetlerin genel olarak gözden geçirildiğini belirterek, toplantıya Genelkurmay Başkanlığı Harekât Daire Başkanı'nın da katıldığını ifade etti.

Toplantıda, daha önce yapılması gündemde olan askeri işbirliği, "terörle mücadele anlaşmaları üzerinde durulduğunu" belirten Atalay, "Bizim için önemli olan şu ki gerek merkezi Irak hükümeti, gerekse ABD tarafında PKK terörünün Kuzey Irak'taki varlığını sona erdirmeye sağlam bir irade var" dedi.

Toplantıya Irak adına İçişleri Bakanı Cevad Bolani, Ulusal Güvenlikten Sorumlu Devlet Bakanı Şirvan El Vaili katılırken, Kürdistan Yönetimi'nden İçişleri Bakanı Kerim Sincari ile birlikte 2 temsilci de katıldı. Washington'u temsilen ise, ABD'nin Bağdat Büyükelçisi Christopher Hill ve Amerikalı 2 askeri yetkili yer aldı. "3 devletin en üst seviyesinde de güçlü

bir irade ve yeni hedeflerin, çalışmaların olduğunu" söyleyen Atalay, "alt komitelere, istihbarat ve diğer alanlarda somut görevler verdiklerini" belirtti.

Öte yandan Koma Civaken Kurdistan (KCK) Yürütme Konseyi Başkanlığı'nın 5 ve 6 Nisan tarihlerinde Türkiye'yi ziyaret eden ABD Başkanı Barack Obama'nın PKK ve Kürtlere ilişkin açıklamalarını değerlendirirken, "Obama bir taraftan Kürt sorununun şiddetle çözülemeyeceğini doğru bir biçimde vurgularken, diğer yandan bir kez daha PKK hareketini "terörist" hareket olarak nitelemesi, yaptığı doğru vurguyu gölgede bırakmıştır." ifadesini kullanması sorunun özünü kavramaktan ne kadar uzakta durduğunu gösteriyor.

Kürt hareketinin önemli kalemlerinden Selahattin Erdem ise, 12 Nisan 2009 tarihli yazısında, "29 Mart yerel seçiminden önce DTP karşıtlarını örgütlemeye çalışan ABD'nin, seçimden hemen sonra ve hem de Başkan düzeyinde DTP ile görüşmüş olması, 29 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı yeni politik durumu göstermeye yetiyor. ABD düzeyi böyleyken, AKP Başkanı Tayyip Erdoğan ile Genelkurmay Başkanlığı'nın hala DTP'yi dışlama çabalarının bir anlamı ve anlaşılabilirliği var mıdır?" diye soruyor.

Her şey bir yana, NATO'yu daha da aktifleştirip ona yeni roller biçen ABD'nin "sorunların demokratik yöntemlerle çözülmesine" vurgu yapmalarının bir anlamı olabilir mi? "Şiddet çözüm değil" diyen emperyalist ABD'nin tarihin tanık olduğu en akıl almaz şiddete başvurduğu nasıl unutulabilir? Daha önemlisi, ABD'nin Kürt hareketini "bölge güvenliğini tehdit eden unsur" olarak görmesi bile Türk sermaye devletinin şiddetinin devamına yönelik bir teşvik olmuyor mu? Kürt hareketini "tasfiye"yi öngörenlerin "şiddet çözüm değil" demesi, aslında tam bir sahtekârlıktır. "Şiddet karşıtlığı"yla süslenmiş bu sahtekârlığın altındaki gerçek ise, ABD'nin, bölgedeki çıkarları için Türkiye'nin daha aktifleşmiş desteğine karşılık PKK'nin tasfiyesinin öneriliyor olmasıdır.

Açıktır ki, Obama ve ABD konusunda yaratılanlar ham hayallerden ibarettir. Obama yönetimi ABD'nin temel politikalarında bir değişime yol açmayacaktır. Obama ne savaş ve şiddet karşıtıdır, ne silahlanma yarışına son verecektir, ne de daha fazla demokrasi getirecektir. Ayrıca belirtelim ki, Obama konusundaki hayallerin sönmesi için uzun bir zamanın geçmesi de gerekemeyecektir.

Bugün ABD hegemonyası ciddi olarak sarsılmaktadır. Bloklama ve kutuplaşma eğilimlerinin güç kazandığı, büyük emperyalist devletler arasındaki çıkar çelişkilerinin sertleştiği bir döneme girilmiştir. Bu gerçekler Obama döneminin nasıl şekilleneceğinin güçlü ipuçlarını da ortaya koymaktadır. ABD'nin dış politikasını Bush ekibinin politikası olarak görmek ve başkanlık koltuğuna oturmasıyla Obama'nın farklı bir çizgi izlemesini beklemek ham bir hayaldir.

Uzun yıllar bölgede anti-emperyalist mücadelenin bir parçası olan Türkiye'deki Kürt hareketinin Obama'nın ziyareti üzerinden kapıldığı boş beklenti ve hayallerin gerisinde kuşkusuz ki, onun İmralı süreciyle birlikte girdiği köklü tutum ve kimlik değişiminin bir sonucu olarak, her türlü anti-emperyalist tutum ve duyarlılığın bir yana bırakması



yatmaktadır. Kürt hareketindeki köklü tutum ve kimlik değişimini yakından izleyenler açısından bu durum hiç de şaşırtıcı değildir.

Kuşkusuz, Kürt hareketinin bugün Obama üzerinden ABD emperyalizmine yönelik boş beklentilerinin kökleri, Kürt sorununun salt ulusal taleplere daraltılarak toplumsal boyutunun gözardı edilmesi, hareketin "siyasi çözüm" adı altında adım adım Kürt burjuvazisinin kontrolüne girmesine kadar uzanmaktadır. Bu, emperyalizm de dahil, tüm gerici odakları "çözüm gücü" olarak görmenin zemini olmuş, İmralı süreci ile birlikte ise emperyalist sistem "demokratik uygarlık" olarak yaldızlanabilmiş, ardından ABD'nin Irak'a yönelik emperyalist işgal sürecine, inanılmaz hayal ve beklentiler eşlik edebilmiştir.

Tüm bu hayal ve beklentilerin ne kadar dayanaksız olduğu ortadadır. Genel olarak emperyalizmin, özel olarak da onun en gerici ve barbar temsilcisi olan ABD emperyalizminin mazlum halklara özgürlük ve bağımsızlık götürdüğü nerede görülmüştür? Her şey bir yana, bugün kendisinden hayaller beslenen ABD emperyalizminin '70'lerde ve '90'larda bizzat Kürtler'e oynadığı oyunlar, çektirdiği acılar ne çabuk unutuluyor? Türk sermaye devletinin Kürt halkına karşı kirli savaşını yıllardır destekleyen, "teröre karşı mücadele"ye verilen bu destekle övünen, Kürt gerillasının imhası için istihbarat da dahil her türlü desteği veren de bu aynı emperyalist ABD değil midir?

Unutulmasın ki, çağımızda her türlü gericiliğin kaynağı bizzat emperyalizmdir. Özgürlük ve demokrasi her yerde egemen sistemlere karşı mücadele içerisinde ve ezilenlerin mücadeleleri sayesinde gelişmiştir. Emperyalizm çağında ulusal sorunun çözümü de dahil demokrasi, ancak her yerde kurulu düzenlere ve onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadele ile kazanılabilir. Uzun yıllara dayalı Kürt halkının mücadele deneyimi de bu bilimsel ve tarihsel dersi kendi yönünden döne döne doğrulamaktadır.

Sermaye hükümeti yeni manevralar peşinde

AKP hükümeti AB ile ilişkilere yeniden ivme kazandırmak istemektedir. İç politik desteğin erimeye başladığı koşullarda buna özellikle ihtiyaç duymaktadır. Yanısıra, yerel sınırları da aşan başka ihtiyaçlar AKP'ye böyle adımlar attırmaktadır. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesinin yanı sıra "sendikalar reformu" yapma yönündeki çabaları da bunun ifadesidir. Tam üyelik müzakerelerinde 19. Bölüm "Sosyal Şart ve İstihdam" başlığını taşıyor ve bu başlığın açılabilmesi için de "sendika reformu" nun yapılması önkoşul olarak dayatılıyor. 1 Mayıs'tan önce paketin meclis tarafından onaylanacağı belirtiliyor.

2821 Sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Teklifi ile ilgili düşünülen yasal değişikliklerden bazıları şöyle:

- * Yüzde 10'luk işkolu barajı kalkacak. İşkolu sayısı azaltılacak.
- * Sendikaya üyelik ve istifada noter şartı kaldırılacak.
- * Sendikalara üye olmada aranan yaş sınırı 16'dan 15'e çekilecek.
- * Sendika kuruculuğu için Türk vatandaşı olma şartı kaldırılacak.

* Sendika ve konfederasyonlar ticaretle uğraşmayacak ve elde ettikleri gelirleri üyeleri ve mensupları arasında dağıtamayacaklar.

* Ekonomik ve Sosyal Konsey'de temsil edilen konfederasyonlardan birine üye olan veya en az 80 bin üyeye sahip konfederasyon üyesi sendikalara, işyerlerinde yarıdan bir fazla çoğunluğu sağlamaları halinde toplu sözleşme yapma imkânı getirilecek.

* Grev gözcüleri için kulübe, çadır, baraka kurma yasağı kaldırılacak. Grev yasağı daraltılacak.

Bu düzenlemelerle ilgili işçi sendikaları da görüşlerini açıklamış bulunuyorlar. Türk-İş yetersiz bulduğu taslağa karşı alternatif bir taslak hazırlarken, DİSK ve Hak-İş de kendi önerilerini hükümete sunmaktadır. Sendikal örgütlülük ile ilgili var olan yasal zorluklar düşünüldüğünde, bu yeni taslağın görece bir "iyileştirme" getirdiği söylenebilir. Ancak şu basit gerçeği gözardı etmemek gerekmektedir. Sömürü düzeni anayasasını ve yasalarını verilen hakların ardından "fakat"la devam eden cümleler üzerinden şekillendirmektedir. Önce "hak" tanımlaması yapılmakta, ardından verilen hakkın kullanımına bir yığın engel getirilmektedir.

Diğer taraftan maddelerinin değiştirilmesi düşünülen 2821 ve 2822 içiçe girmiş yasalardır. Bu alanda ileriye doğru bir adım atılacaksa eğer, 2821 ve 2822 sayılı yasalar tümüyle yeniden ele alınmalıdır. İşçilerin ve kamu emekçilerinin ayrı örgütlenmesini öngören düzenleme de değiştirilerek 2821, 2822 ve 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası tek bir yasa haline getirilmelidir. Bu nedenle öncelikle Anayasa'nın sendika kurma hakkı ile ilgili 51, toplu iş sözleşmesi hakkı ile ilgili 53 ve grev hakkı ve lokavt başlığını taşıyan 54. maddeleri tümüyle yeni bir düzenlemeye tabi tutulmalıdır.

Köklü değişiklikler yapmadan tek tek yasa maddeleri üzerinden yapılacak değişiklikler yetersiz kalacaktır. Çünkü Anayasa'da var olan sınırlamaları



bir başka yasayla aşmak imkânsızdır. Ayrıca 52. madde ile toplu iş sözleşmesi hakkı sadece işçilere tanınmaktadır. Kamu görevlileri için "toplular görüşme" öngörülmektedir.

Grev hakkı ve lokavt ile ilgili 54. madde de çok ciddi kısıtlamalar içermektedir. Bu madde ile grev hakkı sadece işçilere ve sadece toplu iş sözleşmesinde patron ve işçi sendikasının anlaşamaması halinde tanınıyor. Bu 54. madde grev hakkını değil, grev hakkının kullanımının nasıl sınırlanacağını düzenlemektedir. Bu nedenle tümüyle değiştirilmesi zorunludur.

Grev yasalarının kapsamının daraltıldığı taslakta, "banka ve noterlik hizmetleri, termik santralleri besleyen linyit üretimi, petrol sondajı, üretimi, tasfiyesi, dağıtım ve petrokimya" işyerlerinde grev yasaları kaldırılırken, lokavt yasalarının da kaldırılması dikkat çekmektedir. Sermaye iktidarlarının "grev ertelemesi" yetkisine ise dokunulmamaktadır.

Bu düzenlemeleri değerlendirirken, yaşanmakta olan basit gerçekleri unutmamak gerekmektedir. Öncelikle "ayak takımı" olarak görülenler lehine yapılan bu biçimsel iyileştirmelerin nedeni, sermayenin ve hükümetinin sonunda "doğru yolu" bulmaları değildir. Nitekim, patronların örgütü TİSK, "sendikal yasalarda yapılacak açılıma karşılık kıdem tazminatı konusunda açılım" istemektedir.

Bugün işçilerin sendikal örgütlenmesinin önünde birçok engel bulunmaktadır. Sendikaya üye olan işçiler işten atılmaktadır. Üye olduktan sonra açılan tespit davalarının süresi üç yıla kadar uzamaktadır. Yetki işlemleri yavaş tutulmaktadır. Sendikalı oldukları için işten atılan işçiler "işe iade" davası açtıklarında, bu patronun tazminat ödemesiyle sonuçlanmakta, işçi işine dönememektedir. TÜİK'in 2008 Mayıs verilerine göre 3.472.000 işçinin kayıt dışı olarak çalıştırıldığı düşünüldüğünde, kaç işçinin yasal olarak sendika hakkından mahrum olduğu

görülecektir. Bununla birlikte fabrikalarda işçilere sendikalara üye olmamaları konusunda sistemli bir baskı yapılmaktadır. Sendikal hakların kullanılmasının engellenmesi durumunda verilmesi gereken cezaların kâğıt üzerinde kalması da bir başka gerçektir.

Bir diğeri ise, 2008 Mayıs itibariyle yaklaşık yüzde 6,51 olan sendikal işçi oranı gerçeğidir. Toplu pazarlık kapsamında ve sendikalara aidat ödeyen işçilerin sayısı 849.367 iken, resmi verilere göre toplam işçi sayısı 13.038.000'dür.

Türk-İş'in oluşturduğu Krize Karşı Emek Masası'nın araştırmasına göre, kapitalizmin krizi nedeniyle 42 bin Türk-İş üyesi işini kaybetmiş durumdadır. Sadece Şubat ayında Türk Metal'in 4 bin 208 üyesi işten atılmış, 1150 üyesi de ücretsiz izin çıkarılmıştır. DİSK'in ise son birkaç ayda yaklaşık 3 bin 800 üyesi işten çıkarılmıştır. Eylül 2008'den bu yana Hak-İş üyesi 3 bin 602 kişi de işini kaybetmiş bulunmaktadır.

Bugün AKP eliyle yapılan sendikalar yasasındaki düzenlemelerin işçilerin hayrına yapılmadığı ortadadır. Bir takım iyileştirmeler uluslararası sermayenin tek merkezden yürüteceği saldırı programının parçalarından biridir. Zaten iyimser bir beklentiye kapılmanın saflık olacağını, yerli yerinde duran 4857 sayılı İş Kanunu göstermektedir. Sermayenin her saldırı girişiminin altında "esnek üretimin" yatması ve bunun İMF'nin de talepleri arasında yer alması bir başka gerçektir. Sendikalaşmanın önündeki en büyük engellerden birinin taşeronlaştırma olduğu basit gerçeği bile bir takım yasal düzenlemelerin iç yüzünü göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, üzerinde birkaç rötüş yapılmaya çalışılan 12 Eylül Anayasası'dır.

Söz konusu yasal düzenlemelerin işçi ve emekçilerde boş hayaller yaratması engellenmeli fakat sunacağı sınırlı olanaklar da örgütlenmenin önünü açacak bir tarzda değerlendirilebilmelidir.

Dokuz Eylül'de Genç-Sen ve paralı eğitim tartışmaları...

“Paralı eğitime hayır! Krizin faturası kapitalistlere!”

Genç-Sen'in 7. Temsilciler Meclisi toplantısında liberal-reformist blok tarafından belirlenen “Krizdeyiz! Yarisını öderiz!” kampanyası İzmir İl Genel Meclisi'nde tartışılacak konu edilmiştir. Yürütülen uzun tartışmalar sonucunda kampanyanın üst başlığı “Krizin bedelini ödemeyeceğiz!” olarak belirlenmiştir. Ege ve Dokuz Eylül şubeleri, kendi yerelliklerine özgü sorunları belirlenen üst başlık üzerinden yaygın bir kitle faaliyetine konu etmeyi kararlaştırmıştır.

Hemen ardından Dokuz Eylül Şube toplantısı gerçekleştirilerek kampanyanın hangi araçlarla işleneceği tartışılmıştır. Ancak Temsilciler Meclisi'nde belirlenen merkezi kampanyanın DEÜ'deki yemekhane zamlarıyla örtüştüğü, kampanyanın da bu bakışla “Krizdeyiz, yemekhane ücretlerinin yarisını öderiz!” üst başlığıyla işlenmesi önerisi reformist blok tarafından tekrar gündeme getirilmiştir. Merkezi kampanyaya yönelttiğimiz “yarisını öderiz” talebinin yetersiz olduğu” şeklindeki eleştirilerimiz karşısında ise “yemekhane zamları geri çekilsin” önerimiz kabullenilmek durumunda kalmıştır.

Buna rağmen, yaklaşık bir ayı aşkın süredir yapılan toplantılarda, kampanyayı işleyeceğimiz araç, yol ve yöntemler üzerinden tekrar tekrar başa dönülerek ya da Yürütme Kurulu'nda alınan bir takım kararlar dayatılarak, belirlenen politik hat boşa düşürülmeye çalışılmıştır. Örneğin yemekhane sorunu herhangi bir kitle çalışmasına konu edilmeksizin rektörlüğe dilekçe verilmesi gerektiği öne sürülebilmiştir. “Hangi gerekçelerle böyle bir girişimde bulunulacağı”ni sorduğumuzda ise “biz sendikayız, kurumsal olarak bir görüşme yapmamızda herhangi bir sakınca yoktur” denilebilmiştir. Bir örgütün kitlelerle kurduğu bağ oranında meşruluk kazanabileceğini ifade etmemize rağmen “alınan bu karar YK'ya aittir. Bu kararı tanımayarak YK üzerinden Genç-Sen'i tanımamaktır” söylemleriyle bürokrasinin kalın duvarları karşımıza çıkarılmıştır.

Eleştirilerimiz “bu karar formalite gereği olarak alınmıştır” denilerek geçiştirilmekte ve “isterseniz taban inisiyatifini de dikkate alarak oylama yapılabilir ve bu karar hayata geçirilir” söylemleri kullanabilecek kadar tartışmalar ciddiyetsizleştirilmektedir. Oylama mekanizması üzerinden burjuvazinin demokrasi anlayışı dayatılmakta, eleştirilerimize gerekçelendirilerek açıklama getirilmek yerine Genç-Sen'de oynanan demokrasicilik oyunu bizlere sunulmaktadır. “Evet bu bir burjuva demokrasisi, çünkü burjuva hukukunun hüküm sürdüğü bir sistemde tartışıyoruz, sizi ikna etmek durumunda değiliz” diyebilecek kadar da gericileşebilmektedir.

Gelinen yerde Genç-Sen, kitle faaliyeti adına bir işe yaramayan bir anket dışında herhangi bir çalışma yapmamıştır. Kitlelerde yemekhane zamları üzerinden tepki açığa çıkarmak yerine “objektif” olarak hazırlanmış anketler ile ortaya çıkan sonuçlar doğrultusunda talepler oluşturulması Genç-Sen'in gericiliğinin bir başka boyutunu gözler önüne sermektedir.

Yürüttüğümüz tartışmaların söz konusu çevre tarafından ne ölçüde algılandığını, kampanya sürecinin örüleceği taleplerin belirlendiği bir diğer toplantıda görmüş olduk. “Sadece yemekhane zamlarını ve

sorunlarını işleyelim. Böylelikle somut kazanımlar elde edebiliriz” söylemleri, parasız eğitim talebinin kampanya ile doğrudan ilişkisinin olmadığı ve hatta yemekhane zamlarının krizden kaynaklandığının bir kesinliğinin de olmadığı için krize de değinmenin doğru olmadığı argümanları ile gerekçelendirilmeye çalışılmaktadır. Ayrıca burasının bir sendika olduğunu, burada sadece öğrenci hakları için mücadele edileceğini, anket sonuçları dışında herhangi bir talebin (örneğin parasız eğitim talebi) işlenmesinin Genç-Sen'i “siyasete alet” edeceğini, kitlelerde bir “korku” yaratacağını bizlere hatırlatmaları ise buldukları konum gereği oldukça tutarlıdır. Samimiyeti her halinden belli olan EHP'li bir arkadaş, “evet sizin dediğiniz gibi bu talepler düzen içi taleplerdir, reformist taleplerdir. Ancak ne yazık ki kitleler bu talepleri anlayacak kadar politik değildir” diyerek, kendi apolitik tutumunu kitlelere maletmeye çalışmaktadır.

Apolitizm ve gericilik kokan bu lafazanlıkları tek tek eleştirmenin bir faydası olmadığını belirtelim. Yine de bu reformist çevreye, yemekhane, ulaşım, barınma vb. sorunların paralı eğitim sisteminin birer yansıması



olduğu izah edilmeye çalışılmıştır. Sorunun kaynağı olan paralı eğitim sisteminin yaygın bir kitle faaliyetine konu edilerek işlenmesi gerektiği vurgulanmıştır.

Açık ki, “sendikaların siyasete alet edilerek kitlelerde korku yaratılacağı” kaygısı, gençlik kitlelerinin korkularından ziyade Genç-Sen içerisindeki liberal politik anlayışa ait korkunun bir dışavurumudur.

Dokuz Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği

DTP'ye seçim sonrası operasyon!

Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) 29 Mart Yerel Seçimleri'nde özellikle Kürt illerinde sağladığı başarı düzen cephesinde büyük bir hoşnutsuzluk yaratmış, seçimlerin hemen ardından peşpeşe tehditler savrulmaya başlanmıştı. Bu tehditler 13 ve 14 Nisan tarihlerinde ülke geneline yayılarak Kürt hareketine yönelik saldırı dalgasına dönüştü.

Saldırlar, 15 ilde DTP'ye dönük baskın ve gözaltı terörüyle kendini gösterdi. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın verdiği karar ile 13 Nisan günü Asrın Hukuk Bürosu ve Gün TV'ye de eşzamanlı düzenlenen operasyonlarda birçok kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar arasında DTP genel başkan yardımcısı Bayram Altun, Kamuran Yüksek, DTP Parti Meclisi üyeleri Selma Irmak, Erdal Güler ve çeşitli ilçelerin belediye başkan yardımcısı da bulunuyor. Gözaltına alınan kişi sayısının 70 olduğu belirtildi.

Birçok ev ve kuruma kapıları kırarak giren polisler Diyarbakır başta olmak üzere Dersim, Batman, Mardin, Siirt, Van, Aydın, Ankara, Hakkari'de gerçekleştirdikleri baskın ve aramalarda onlarca kişiyi gözaltına aldılar.

TBMM'de DTP Grup Toplantısı'nda konuşan DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, operasyonların Erdoğan'ın direktifleriyle seçim sonrası yapıldığı ve DTP'yi hedef gösteren açıklamaların sonrasında gerçekleştirildiğini söyledi. Türk, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. “Hiçbir güç DTP'ye diz çöktürtemeyecektir” dedi.

DTP'den basın açıklaması!

Demokratik Toplum Partisi'ne (DTP) yönelik 15 ilde gerçekleştirilen baskınlar ve gözaltılar 15 Nisan günü Bursa'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Osmangazi Metro İstasyonu önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında Demokratik Toplum Partisi Bursa İl Başkanı Hüseyin Diken şunları söyledi: “DTP'nin 2007 Temmuz seçimlerinde milyonlarca seçmenin oyunu alarak meclise girdiği günden bu yana; 29 Mart yerel seçimlerinde halkın verdiği destekle gücüne güç katarak başarıyla çıkmıştır. DTP'nin başarısını hazmedemeyen güçler; Partimize yönelik baskı ve gözaltı furcasını başlatarak, Eş Genel Başkan Yardımcımızı, parti meclis üyeleri ve çalışanlarını hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına almışlardır. (...) Hiçbir güç DTP'ye diz çöktürtemeyecektir. Operasyon ve gözaltıların derhal son bulmasını, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istiyoruz.”

50 kişinin katıldığı basın açıklamasında, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “DTP halktır, halk burada!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

YÖK'ten üniversiteleri bölme planı!

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan göreve geldiğinden bu yana yapmaya başladığı açılımlarına devam ediyor. "Türban", "eğitim paralı olmalıdır" gibi açılımlarının ardından şimdi de üniversitelerin bölünmesi gerektiğini söyledi. Başta İstanbul, Gazi, Selçuk, Marmara ve Uludağ üniversiteleri olmak üzere nüfusu 40 bini aşkın üniversitelerin parçalanması yönünde çalışmalar yürüttüklerini söyleyen Özcan, bunu büyük üniversitelerin idarelerini hantallıktan kurtarma söylemiyle gerekçelendiriyor.

"Bunlar kocaman üniversiteler: Öğrenci nüfusları fazla ve idare etmek çok zor oluyor" diyen Özcan'ın bu açıklamasına YÖK içerisinden ve üniversite yönetimlerinden tepkiler geldi. Marmara ve İstanbul üniversitelerinin bölünmeyi kendilerinin talep ettiği yönündeki açıklamalara İstanbul Üniversitesi Rektörü Yunus Söylet itiraz etti ve bölünmeye karşı olduklarını dile getirdi.

Gazi Üniversitesi Rektörü Ayhan ise, "Üniversitelerin öğrenci sayısı üzerinden bölünmesinin suni bir bölünme olacağını" söyledi. "Bu suni bölme de Gazi Üniversitesi gibi Türkiye ve dünyada kendini kabul ettirmiş bir üniversitenin zayıflamasına, kurulacak üniversitenin de gelişme alanlarının sınırlandırılmasına yol açar. Ayrıca üniversitede öğrenci sayısının çok olması bizim tasarrufumuz değildir. YÖK geçen yıl kontenjanı artırdı, ardından af kanunu çıktı. Bu sebeple öğrenci sayıları tüm üniversitelerde arttı. Kendileri artırıp sonra da 'öğrenci sayınız çok fazla' demek mantıkla pek uyum göstermiyor" diye konuştu.

Üniversitelerin bölünmesine şiddetle karşı olduğunu söyleyen Yükseköğretim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Fikret Şenses ise, "Bu karar sadece öğrenci sayısına göre verilemez. Üniversitelerin bu kadar genişlemesine başlangıçta izin verilmemesi gerekirdi" dedi.

Elbette Marmara Üniversitesi Rektörü gibi üniversitelerin bölünmesini olumlayanlar da oldu. Peki Özcan'ın üniversiteleri bölme açılımının asıl amacı nedir? Özcan bunu idarenin kolaylaşacağı üzerinden gerekçelendiriyor. Burada, gençlik hareketi henüz zayıfken, gelişmesinin önüne geçebilmenin yeni bir hamlesi olabilir mi sorusu akıllara geliyor. Zira, Fransa öğrenci hareketinin bir simgesi haline gelmiş Sorbonne Üniversitesi'ndeki süreç de bu şekilde yaşanmıştı. '68'deki büyük hareketlilikte Sorbonne Üniversitesi önemli bir yer tutuyordu. Sonrasında de Gaulle hükümeti tarafından 13 parçaya bölündü, böylece sermayenin talanına ve saldırılarına daha açık hale getirildi.

YÖK'ten ve üniversite yönetimlerinden gelen itirazlar elbette yukardaki hedeflere yönelik değildir. Hiçbiri gençlik hareketinin önüne kurulacak yeni bir barikata hayır demeyecektir. Üniversite kapılarının sonuna kadar sermayeye açılması ve gençlik hareketinin gelişmesinin engellenmesi konusunda hemfikirdirler.

Tüm bunların daha iyi anlaşılabilmesi için Sorbonne Üniversitesi örneğini ele alalım. YÖK de kendisine bu çalışmada temel olarak Fransa'daki süreci aldığını açıklamıştı. '68'deki büyük kalkışma sonrasında yapılan reformun üç temel amacı vardı:

* Eğitimin olabildiğince küçük öğrenci gruplarına verilmesi.

* Kürsü sisteminin yerini departmanlara dayalı yeni bir sistemin alması.

* Enstitülerin disiplinler arası eğitimi mümkün kılan kendi yönetim organizasyonlarına sahip olması.



İlk iki madde ile amaçlanan büyük öğrenci kitlelerini parçalamak, öğrencileri atomize etmektir. Üçüncü madde ise ortaya çıkan üniversiteçikleri sözde daha özerk yapıyor, gerçekte ise üniversite-sermaye işbirliğinin önünü açıyordu. Yani "reform" adı altında yapılan bu değişikliklerle Fransız sermaye devleti üniversite gençliğini daha kolay kontrol altına almayı amaçlıyordu. Bununla birlikte bütçeden üniversitelere

ayrılan pay kesilecek, üniversiteler "kendine yeten üniversite", yani birer ticari işletme haline gelecekti.

Ancak Fransız gençliği birçok kez ayağa kalkarak, önüne koyulan setleri aşmasını bildi.

Hep bizlerin atıfta bulunduğu Fransa bu defa da YÖK tarafından örnek alınmış oldu. Ancak Fransız gençliğinin militan ruhu Türkiye'ye taşındığında gençlik önüne konulan barikatları aşip geçecektir.

Engin Çeber davasında 3. duruşma...

İşkence kayıtları izlendi

Metris Cezaevi'nde işkenceyle öldürülen Engin Çeber'in davasına, 15 Nisan günü Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

6'sı tutuklu toplam 60 sanığın yargılandığı davanın 3. duruşması öncesinde Halk Cephesi Adliye dışında, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Adliye bahçesi içinde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Halk Cephesi adına yapılan basın açıklamasında, Engin Çeber'in işkenceyle katledildiğinin ispatlandığı ve devletin özür dilemesine rağmen hala işkencecileri korumaya devam ettiği vurgulandı. Suçluların cezalandırılması gerektiği söylenirken, cezalandırılmaya kadar peşlerinde olunacağı, adalet yerini bulana kadar hesap sormaktan vazgeçilmeyeceği ifade edildi.

ÇHD İstanbul Şube tarafından yapılan açıklamada ise, Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde süren yargılama sürecinde mesleklerine ve adalet arayışlarına yönelen saldırılara değinildi. İşkence sanığı polislerin müdahil avukatlara yönelen tutum ve hakaretlerine engel olunması, tarafsızlık içerisinde bulunulması gerekliliğinin mahkemeye hatırlatılması sonucu mahkemenin davadan çekildiği belirtildi. Bakırköy 15. Ağır Ceza Mahkemesi'nin çekilme kararını reddetmesine rağmen müdahil avukatları "dış mihraklar" olarak suçladığı hatırlatılarak, "15. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı hukuka değil siyasete dayanmaktadır" denildi.

Soruşturma safhasında ifadelerin alınmaya başlanmasının ardından gizlilik kararı verilerek dosyanın avukat ve kamuoyunun denetiminden kaçırılmak istendiği, kamera kayıtlarının kaybolmasının sağlanmaya çalışıldığı, sahte izin tutanakların düzenlendiği ifade edildi.

"Adalet mücadelemizi mahkeme salonlarından ibaret görmüyoruz" denilen açıklamada, "Engin'in katili, sadece ona işkence yapanlar değil, aynı zamanda işkence yapılmasının önünü açan yasaları yapanlar ve işkencecileri koruyanlardır" denilerek, işkencecilerin cezalandırılması ve işkencenin son bulması için mücadeleden vazgeçilmeyeceği vurgulandı.

Duruşmaya 6'sı tutuklu 33 sanık ve avukatları ile müdahil avukatlar ve Engin Çeber'in ailesi katıldı. Duruşmada Engin Çeber'in gözaltında tutulduğu İstinye Karakolu ve Metris Cezaevi'ndeki kamera kayıtları izlendi. Soruşturma sırasında ifade veren ve Metris Cezaevi'nde tutuklu bulunan tanıklar da duruşmaya getirildi. Ancak tanıklar, halen Metris Cezaevi'nde tutuklu olduklarını belirterek, güvenlikleri gerekçesiyle ifade vermeyeceklerini söylediler.

İnfaz koruma memuru Kenan Özmen'in ifadesi alındı. Müdahil avukatlar B-8'de Engin Çeber'le kalan ve tahliye edilen kişilerin dinlenmesini talep ettiler.

Sanık avukatlarının tutukluların tahliyesi istemi reddedildi. Sanık avukatları tarafından Engin Çeber'in otopsi raporlarına da itiraz edildi.

Duruşma 8 Haziran'a ertelendi. Duruşma devam ederken tutuksuz sanıklardan biri tarafından, Engin Çeber'in ablası Şerife Çeber'e tacizde bulunuldu. Duruşmanın bitiminde adliye önünde konuya ilişkin açıklama yapan Şerife Çeber, tacizi kınadı. Engin Çeber'in babası da yaptığı açıklamada, "Türkiye'de demokrasinin olduğuna inanmıyorum" dedi.

Ardından Av. Taylan Talay söz alarak mahkemede alınan kararlara ilişkin basına bilgilendirmede bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

YTÜ'de baskılar protesto edildi...**“Rektörlük-polis-İP-TGB çetesi işbirliğine son!”**

YTÜ'de İP-TGB çetesinin başlattığı ve polisin sürdürdüğü saldırıları YTÜ rektörlüğü bir adım öteye götürdü. İP çetesine hamilik yapan rektörlük, yaşanan çatışmaları bahane ederek üniversitede afiş asma ve masa açma yasağı getirdiğini duyurdu. Rektörlüğün yaşanan provokasyonu devrimci faaliyeti engelleme çabasına dönüştürmesi boşa düşürüldü, tüm fakültele afişler asıldı, bildiri dağıtımları yapıldı.

Rektörlük saldırıyı bir adım öteye götürerek soruşturma silahına başvurdu. 8 Nisan günü 23 öğrenciye ihtiyati tedbir kondu ve okula girişleri yasaklandı. Avukatlar aracılığı ile öğrenilen kararda, soruşturma sürecinde “üniversitede düzeni ve huzuru sağlayabilmek” için öğrencilerin okula alınmayacağı gerekçe gösteriliyor.

Bu süreçte polisin ve idarenin korumasında hareket eden, çevik kuvvet öğrencilere saldırırken polisin ardından slogan atmaya devam eden, polis ablukası altında faaliyetini sürdüren, ellerindeki sopaları polisin, güvenliğin yardımı ile “yok eden” TGB'den ise sadece 4 kişi göstermelik olarak bu uygulamaya maruz bırakıldı.

Yaşanan süreç bir kez daha göstermiştir ki, devrimci faaliyete karşı polis ve idare işbirliğinde üniversiteler gerici ideolojilere teslim edilmek istenmektedir. Bu zaman zaman ülkücü faşistlerin devreye sokulmasıyla zaman zaman ise TGB gibi ulusalcı çetelerin eliyle yapılmaktadır.

Bu saldırılara karşı YTÜ öğrencileri Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü önünde 10 Nisan günü eylemdeydi. Soruşturma terörünün protesto edildiği eylemde eğitim hakkının engellendiği ifade edildi.

“Soruşturmalar, cezalar geri çekilsin! Baskılar bizi yıldırılmaz!” , “Rektörlük-polis-İP-TGB çetesi işbirliğine son! Üniversitelerde ulusalcı, faşist çetelere geçit vermeyeceğiz!” ozalitlerinin açtığı basın açıklamasında geçtiğimiz hafta yaşanan saldırı hatırlatılarak, 8 Nisan günü rektörlük tarafından başlatılan soruşturmanın amacının devrimci siyasi faaliyeti engellemek olduğu söylendi.

Geçtiğimiz dönemde faşistlerin İTÜ'de gerçekleştirdikleri saldırı sonrasında da “artık masa açmak, afiş asmak, bildiri dağıtmak yasak” diyen rektörlüğün bu engellemelere uymayan öğrencilere çevik kuvvet ve özel güvenlikler eliyle saldırdığı ifade edildi. İP-TGB çetesinin üniversitelerdeki rolüne vurgu yapıldı.

1 Mayıs öncesinde yürütülecek devrimci siyasi faaliyeti engelleyebilmek için faşistler ve İP-TGB çetesinin piyon rolü oynadığının vurgulandığı açıklamada, İP'in şoven bir parti olarak kardeş halklara kan kusan yönüne vurgu yapıldı. Her türlü baskı ve gerici işbirliğine karşı mücadelenin devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından devam edeceği, provokasyonlara, saldırılara ve ulusalcı-faşist çetelere geçit verilmeyeceği vurgulandı.

Basın açıklamasına Metalurji Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, HKMO İstanbul Şubesi, Eğitim-Sen İstanbul 1 No'lu Şube ve öğrencilerin avukatları destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**İÜ'de saldırı protestosu...****“Faşizme karşı omuz omuza!”**

8 Nisan günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ten toplu çıkış yapan yaklaşık 15 öğrenci Unkapanı Müze otobüs durağında faşistlerin saldırısına uğradı. Bir kısmı Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden, bir kısmı ise Alperen ve Ülkü Ocakları'ndan gelen 30 kişilik faşist grup, ellerindeki satırlar, döner bıçakları, testere ve sopalarla vahşice saldırarak üç öğrenciyi yaraladı. Yaralanan öğrenciler Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne kaldırıldılar.

8 Nisan günü yaşanan faşist saldırı devrimci-demokrat öğrenciler tarafından 9 Nisan günü gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Saat 13.00'te başlayan açıklama öncesinde kantinde, yemekhanede, bahçede konuşmalar yapılarak, yaşanan saldırıyı teşhir eden bildirimler dağıtıldı. Faşist saldırılara karşı eyleme katılım çağrısı yapıldı.

“Faşizme karşı omuz omuza!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Satır dışarı bilim içeri!”, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!” sloganları atılarak Beyazıt Meydanı'na geçen öğrenciler Merkez kampüsten gelen öğrencilerle buluştu.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz” yazılı pankartın taşındığı eylemde şunlar söylendi:

“Köhnemiş satırlarını aslında bize değil gerçeklere vuruyorlar. Yalanların hüküm sürdüğü bir ülke ve üniversite istiyorlar. Bu yüzden korkakça gerçeklere saldırıyorlar. Ama gerçekler vurmayla, kırmayla değişmez. Acizler ve yenilecekler. Devrimcilerin, solcuların savundukları çok açık ve sadedir. Eşit, özgür bir ülke, parasız-bilimsel-demokratik bir üniversite istiyoruz. İşte bu idealleri yok etmek, bizi yıldırma için saldırıyorlar. (...)

Yalanların karşısında daha güçlü olabilmek için yılmadan, sinmeden örgütlenmeye devam edecek, her bir saldırının hesabını mutlaka soracağız...”

Açıklamaya Hukuk Fakültesi'nden araştırma görevlileri ve Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri Temsilcileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği satışı

Ankara'da 10 Nisan günü Yüksel Caddesi'nde okul çıkış saatinde Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi olarak kitlesel yayın satışı gerçekleştirdik. Satış sırasında yaptığımız ajitasyon konuşmalarında, kapitalist düzenin biz gençlere hiçbir gelecek vaatmediğini, her geçen gün daha fazla işsizliğe ve geleceksizliğe mahkum bıraktığını, gençliğin kurtuluşunun mücadele etmekten geçtiğini anlattık. Gençliği 1 Mayıs'ta alanlara çağırdık. Birçok kişiyle sohbet etme olanağı yakaladık.

Faaliyetimizden rahatsız olan düzenin kolluk güçleri engel olma girişiminde bulundular. Derginin yasal olup olmadığı bahanesiyle yanımıza geldiler. Bu bahaneleri sökmeyince bir kez daha gelerek, megafonla ajitasyon konuşması yapamayacağımızı, yasak olduğunu söylediler. Onların kurallarına göre davranmayacağımızı belirttik. Bunun üzerine bizleri gözaltına almakla tehdit ettiler. Bu tehdit üzerine megafonumuzla daha gur bir şekilde polis baskısını teşhir eden konuşmalarla satışımızı sürdürdük. Gereken cevabı alan sivil polisler çekip gitmek zorunda kaldılar.

Ankara'da yürüttüğümüz devrimci çalışmalarımızı daha da güçlendirerek sürdüreceğiz.

Ankara Ekim Gençliği - Liselilerin Sesi

1 Mayıs'a doğru...

Yerel seçimlerin sonuçları üzerine

Volkan Yaraşır

Küresel düzeyde ve senkronize özellik taşıyan kapitalist krizin etkilerinin hissedildiği ve Ortadoğu'nun yeniden dizaynının gündemde olduğu koşullarda Türkiye'de yerel seçimler yapıldı.

Krizin yıkıcı etkilerinin Ekim 2008'de ortaya çıkmasıyla, işçi sınıfı harekete geçti. İşten atılma, işyeri kapatmalarına karşı Gürsaş, Tezcan, Brisa ve Sinter'de fabrika işgal eylemleri yaptı. Ayrıca fiili sokak yürüyüşleri, çeşitli direnişler ve gösteriler gerçekleştirildi.

Krizle karşı işgal, direniş, grev şiarı giderek maddi bir güç haline gelmeye başladı. Özellikle işsizlik tehdidi karşısında işçi sınıfı bir taraftan tedirginlik içine girdi, diğer taraftan öfkesini dışa vurmaya başladı. Bu ikili ruh hali içinde öfke giderek ağırlığını hissettiriyordu. İşten atılmalar 6-7 ay içerisinde, resmi rakamlara göre 500 bin, gerçek rakamlara göre ise 850 bine ulaştı. Sınıf kendisine yönelik bu acımasız tehditlere karşı yeni arayışlar içine girdi. Ve 'ne yapmalı?' sorusuna, refleksel de olsa yanıt üretmeye çalıştı.

Merkez ülkelerde kriz finans sektöründen başlayıp, üretim alanına yansıyan bir şekilde gelişirken, periferide ve Türkiye'de direkt üretim sektöründe kendini hissettirdi. Bu durum sınıfın hızla öz savunma içine girmesine yol açtı. Kısa bir dönemde kapitalist sistemin bütün simsarlığının, vahşiliğinin, çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun ortaya çıkması ve devletle sermayenin organik ilişkisinin alenileşmesi sınıfa dost ve düşmanı daha kolay ayırtlaştıracak olanaklar sundu. Ne var ki, 2009 Ocak ayından sonra ülke gündemini yerel seçimlerin işgal etmesi, AKP'nin krizin etkilerini öteleyen politikalar izlemesi, yaratılan yoğun manipülasyon ve parlamento esaslı hayal tüccarlığı sonucunda sınıfın eylemlilikleri giderek sönümlenme sürecine girdi.

Bu havadan, zaten sınıf içindeki gelişmeleri anlamaktan uzak olan Türkiye solu şiddetle etkilendi. Yaratılan anaförün içinde kayboldu. Türkiye solu, işçi sınıfının kapitalizme karşı potansiyel düzeyde de olsa açığa çıkan öfkesini tetiklemek ve sınıfın öz savunma eylemleriyle bütünleşmek ve bu eylemleri doğrudan eylemlere dönüştürmek yerine, legalizmin ölümcül çekiciliğine ve parlamentarizmin 'öldüren cazibesine' kapıldı. Tabii ki bu aktüel bir tavır alıştan öte, ideolojik-politik yönelimin bir ifadesiydi ve sorun sadece bugüne ilişkin bir sorun da değildi.

Sınıfın kendi varoluş problemlerinin ortaya çıktığı koşullarda atölyelerde, fabrikalarda, organize sanayi bölgelerinde, grevlerde ve direnişlerde sınıfla bütünleşmek, onunla organikleşmek ve kendi varoluşunu sınıfın varoluşuyla kaynaştırmak ve kendini yeniden inşa etmek yerine sola aktüel pozisyon alışlar daha "anlamlı" geldi. Birkaç devrimci yapının dışında kapitalist krizin bir tarihsel dönemi işaretlediği ve yaşanan konjonktürün kapitalist kriz üzerinden okunması gerektiği anlaşılmadı. Bu anlamda seçimlerde legalizm istismar edilerek inatla devrimin, sosyalizmin ve komünizmin ajitasyonunun ve propagandasının yapılması ve kapitalist krize karşı sınıfın kolektif tepkisinin örgütlenmesi es geçildi.

Kısaca seçim süreci ve sonuçları Türkiye solunun zihniyet dünyası, refleksleri ve politik yaklaşımları itibarıyla tam bir dekadans içine girdiğini gösterdi. Seçim sonrasında birçok eğilimin yaptığı değerlendirmeler, aslında bu hazin tablonun farklı biçimlerde ifade edilmesinin dışavurumu oldu.

Seçim sonuçları sınıfın örgütsüzlüğünü, bir kez



daha açığa çıkardı. Sınıf bloke edildi. Hatta sınıfı deklase edici (işçilerin sınıfsal bağlarının kopması, aşınması, giderek kaybolması ve moral çöküntüsü anlamında) faktörler açığa çıktı.

Krizin işçi sınıfı içinde yarattığı arayış, hoşnutsuzluk ve reaksiyon, yeni alternatifler ortaya çıkmadığından dolayı yerini durgunluğa ve sessizliğe bıraktı. Solun böylesi bir alternatif yaratma ya da zeminlerini örme yerine düzen partileriyle aynı atmosferin içinde yer alması manidardır.

Bu genel belirlemeler ışığında seçim sonuçları temelde egemenler, işçi sınıfı ve Kürt ulusal hareketi açısından ele alınabilir.

Egemenler açısından seçim sonuçları bir istikrarsızlığı simgeledi. 2002 yılından beri oylarını düzenli olarak artıran AKP, bu seçimlerde önemli bir düşüş yaşadı. CHP ve MHP'nin oylarında görülen yükselme, Saadet Parti'sinin (SP) oy oranlarındaki artış egemen klikler arasında uzlaşma-çatışma eksenli yaşanan süreci etkileyecek mahiyet taşıyor.

AKP geniş kitleler nezdinde halen itibar görmesine ve "alternatifsiz" bir konumda olmasına karşın yıpranma ve düşüş sürecine girmiştir. AKP'nin bu seçimlere ciddi olarak yüklenmesi, bir genel seçim atmosferine sokma gayreti, hatta Tayyip Erdoğan'ın direkt devrede olması bir sonuç vermemiştir. Krizin yıkıcı etkilerinin iyice açığa çıkmasıyla bu gerilemenin derinleşmesi muhtemeldir.

CHP ve MHP'nin oy artışı, SP'nin belirli bir oy potansiyeline ulaşması önümüzdeki dönemde sermaye fraksiyonlarına farklı seçenekler sunmaktadır. Bu bir yanı sıra da tek partili iktidar yerine farklı kombinasyonların ya da istikrarsızlıkların göstergesi olabilir. Siyasal tablonun böyle biçimlenmesine neden olan Kürt sorunu ve kapitalist krizdir. Bu nedenler büyük bir olasılıkla yaşanacak siyasal istikrarsızlığa da kaynaklık edecektir. Yine de burjuva düzeni sürmektedir.

İşçi sınıfı açısından seçim sonuçları son derece riskli bir dönemin habercisidir.

AKP yine geniş işçi yığınları tarafından rağbet gördü. CHP ve MHP'ye verilen oylar, bir boyutuyla AKP'ye reaksiyonu içerse de, önümüzdeki dönemde sınıfın milliyetçi ve dinsel gericilik eksenli bir polarizasyon içine girme olasılığını ortaya koydu. SP ise AKP'nin bırakacağı boşluğu daha iyi tahkim

edecek, hayırsever kapitalizmin inşasında rol almaya aday olduğunu gösterdi. Sınıf yok edici ikileme karşı karşıya kaldı: Dilenme ya da sürünme...

Bilindiği gibi her kriz anı iki olasılık yaratır; imkan ve tehdit. İşçi sınıfının ve siyasal öncüsünün örgütlülüğü devrimin imkanını yarattığı gibi, bu koşulların olmaması karşı devrim tehdidini ortaya çıkarır. Ya da karşı devrimin mayalanmasını. Seçim değerlendirmelerinde AKP'nin gerilemesi üzerine yapılan çözümler son derece yanıltıcı yönleri içinde taşımaktadır. Özellikle TC'nin içine girdiği konjonktür ve kapitalist krizin boyutları AKP, CHP, MHP ve SP'nin aldığı oyların bir bütün olarak (milliyetçiliğin ve dinsel gericiliğin değişik tandanslarını içinde taşısa da) karşı devrimin mayalanma zeminini yaratmıştır. Sınıfın bağımsız-birleşik gücünün yaratılmadığı koşullarda milliyetçilik ve dinsel gericilik süreci belirleyen ana eğilimler olarak öne çıkmıştır ve güçlenmesi muhtemeldir.

Burada iki noktaya dikkat çekmek gerekiyor. İstanbul'da CHP'li Kılıçdaroğlu'nun seçim çalışmalarını "laiklik" temasından öte yoksulluk, yolsuzluk ve işsizlik gibi sahici konular üzerine kurması sonuç getirdi. CHP il düzeyinde oylarını artırdı. Ayrıca birçok önemli ilçeyi kazandı.

Saadet Partisi ve özellikle Mehmet Bekaroğlu benzer temalar üzerinde durdu. Bekaroğlu'nun Desa direnişçisi Emine Arslan'ı ziyaretinde söylediği "cipli başörtülüler bana oy vermesin" sözü aslında bir seçim perspektifinin ürünüydü. Bu iki deneyim krizin derinleşmesiyle sınıfın bağımsız-birleşik gücü yaratılmadığı koşullarda, işçilerin nereye yöneleceğini gösterdi.

Kriz koşulları sınıfın üzerinde bir kara veba gibi dolaşan işsizliği yaygınlaştırmaktadır. Bugün Türkiye'de açık ve sayılamayan işsizlerin toplamı 6 milyondur. Eylül 2008'den beri bu sayıya 1 milyona yakın kişi eklenmiştir. Gelişmeler ve eldeki veriler, 2010 sonlarına kadar bu sayıya 2-3 milyon kişinin daha katılacağını göstermektedir. Yani çok kısa bir zamanda gerçek işsiz sayısının 10 milyona yükselmesi olasıdır. Bu muazzam bir rakamdır.

İşsiz yığınlar üst kimliği oluşmadığı koşullarda, hızla ötekileştiren, lümpenleşen, reaksiyonel özellikler gösteren bir karaktere sahiptir. Önümüzdeki dönemin

temel görevini sınıfın bağımsız-birleşik kitlesel gücünü açığa çıkartmak olarak belirlersek, bu gücün organik parçası olan işsizlere yönelik somut politikaların geliştirilmesi yaşamsal önem taşıyacaktır. Eğer bu başarılamazsa bu kitlelerin sistem tarafından mobilize edilmesi kaçınılmazdır.

ABD'de Obama'nın iktidara gelmesi ve hegemonya krizine karşı restorasyon çabaları, yeni Irak ve Afganistan politikaları ve NATO'nun yeni paradigması, TC'nin neo-Osmanlılık yönelimlerini beslemekte, işsiz yığınların neo-lejyoner olarak devreye sokulmasının önünü açmaktadır. Ayrıca bu işsiz yığınların 1926 Almanya'sında Beyaz Gömlekliler, daha sonra Kahverengi Gömlekliler ve SA'lar, 1922 İtalya'sında Kara Gömlekliler, Franco İspanya'sındaki falanjlar olarak karşımıza çıkması olasıdır.

AKP, CHP, MHP ve SP'nin aldığı oyların bir yanıyla katastrof zeminleri yarattığı gözardı edilmemelidir. Dinsel gericilik ve milliyetçilik dalgasının işsiz yığınları hızla sarması ve faşizmin kitle ruhunun sokakları işgal etmesi olasıdır. Kendini "küçük adam" hisseden işsiz, kolayca Kara Gömleklilere ve SA'lara dönüşebilir.

Bundan dolayı seçim süreci ve sonuçları sınıfın kapitalist krize karşı açığa çıkan öfkelerini, hoşnutsuzluğunu, reaksiyonunu massedici bir işlev gördü. Sınıf bloke edildi. Eğer devrimci alternatifler yaratılmazsa "mutluluk yerini ödeve, özgürlük yerini otorite ve disipline, eşitlik yerini hiyerarşiye" bırakacaktır. Naziler 1928 seçimlerinde 12 milletvekilliği kazandı. 1930 yılında oyları 6,5 milyona, milletvekili sayısı 107'e yükseldi. İki yıl sonra oyları % 36'ya, milletvekili sayısı 230'a ulaştı. 1933'te ise iktidarı ele geçirdiler. 1929 krizinin etkileri ve 1931 yılındaki 6 milyon işsiz Nazizmi iktidara taşıdı.

Yaşanan kapitalist kriz sürecinde uluslararası düzeyde yaygınlaşan ekonomik-milliyetçilik ve korumacılık eğilimleri işçi sınıfı için yeni tehlikeleri işaretlemektedir. İşçi sınıfına Nazi çalışma rejimini andıran uygulamalarla köle işçilik ya da işsizliğin kahredici sefaleti dayatılmaktadır. Bu ablukanın dağıtılması önümüzdeki en temel görev olacaktır.

Son olarak DTP'nin aldığı oylar Kürt halkının ulusal enerjisini açığa çıkardı. Her şey karşı dost düşmana Kürt varlığını gösterdi. AKP'nin son derece provokatif atakları, DTP'yi dışlayan ve etkisizleştirmeyi amaçlayan politikaları boşa çıktı. Kürt halkı ben de varım dedi. Ne var ki burada unutulmaması gereken, bu enerjinin bir pazarlık konusu olması ve Ortadoğu'nun yeni dizaynına uygun bir Kosova modelinin zeminlerini örme riskini içinde taşımasıdır.

Kürt sorununun Barzani'leştirilerek ya da Türk-İslam, Kürt-İslam sentezi çerçevesinde "çözülmesi" (Fethullah Gülen'nin Kürt federe devletindeki ekonomik ve nüfuz alanı çabaları boşuna değildir), emperyalizmin bölge ihtiyaçlarına göre sorunun ele alınması gündemdedir. Bu bir anlamda separatist bir yönelimdir. Bu kurguyu bozacak tek güç Kürt yoksulları ve Kürt işçileridir. Aslında seçimlerde Kürt yoksulları ve işçileri net olarak tavrını koymuş, büyük oy farkıyla tarafını göstermiştir. Ama ulusal sorunda unutulmaması gereken, geniş spektrum yaratan siyasal eğilimlerin süreci belirlediği ya da süreçteki en örgütlü kesimin ağırlığını koyduğudur. Bugün Kürt egemenleri veya burjuvazisi arkasına Kürt yoksullarının ve işçilerinin enerjisini alarak devrededir. Kürt halkının bir Kosova modeline ya da sürecin Barzani'leştirilmesine izin vermesi geleceğinin karartılması anlamını taşıyacaktır. Evet DTP'nin aldığı oylar önemlidir ama bu oyların yarattığı enerjinin nasıl şekilleneceği daha da önemlidir. Kısaca bugün Kürt sorunu yeni bir eşiktir. Sınıfsal ayrışma ve farklılaşmanın açığa çıkacağı ve hızla artacağı bir



sürece girilmiştir. Özellikle Batı yakasında sınıfsal enerjinin açığa çıkması ve enternasyonal dalganın yükselmesi bu ayrışmada ciddi önemde rol oynayacaktır. Batı yakasında sınıfsal enerjinin açığa çıkması ulusal enerjinin yönelimini de belirleyecektir. Yani enternasyonal görevler dünden çok daha acilleşmiştir. Bu bir yanıyla "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının örülmesi anlamını taşımaktadır.

Sonuç olarak işçi sınıfının önünde son derece önemli sorunlar ve yoğunlaşacak bir mücadele gündemi bulunuyor. Özellikle işçi sınıfı işsizlik ve sınıfın tarihsel kazanımlarının (kıdem ihbar tazminatının, en temel sosyal haklarının ve ikramiyelerinin vb.) gaspı, sistemli güvencesizleştirme saldırılarıyla karşı karşıyadır.

İşçi sınıfına Nazi çalışma rejimi ya da Vietnam çalışma rejimiyle köle işçilik ve beleş ücret dayatılıyor. Ve işsizlik korkusuyla felç edilmek isteniyor. Seçimler, sınıfın sorunlarına odaklanmasını ve somut yanıtlar üretmesini engelleyen bir içerik taşıdı. Ama kapitalizmin krizi devam ediyor. Sermaye krizin

mahiyetini soğukkanlılıkla sınıfın üzerinden çıkartmak istiyor.

Bu koşullarda gerçekleşen 1 Mayıs en başta Gürsaş, Tezcan, Brisa ve Sinter'de başlayan fabrika işgal eylemlerinin ruhunun ve radikalliğinin taşıdığı gün olmalıdır.

Sınıfın kapitalist krize karşı öfkesinin açığa çıktığı işgal, direniş, grev şiarının alanlarda maddi bir güç haline geldiği gün olmalıdır.

Kapitalist krize karşı en başta Taksim meydanı, yani 1 Mayıs meydanı sınıfın siyasal kitle eyleminin yapıldığı alana dönüşmelidir.

1 Mayıs seçim atmosferinin yarattığı ataletin kırıldığı, sinizmin dağıtıldığı, sınıfsal öfke ve coşkunun işçi sınıfını kavradığı bir gün olmalıdır. 1 Mayıs sınıfa karşı sınıf politikalarının açığa çıktığı bir gün olmalıdır. 2009'u kazanma 1 Mayıs'ı layıkıyla kutlamaktan geçecektir. Her şey işçi sınıfı için...

**1 Mayıs'ta Taksim'de, 1 Mayıs alanında!
Her yeri 1 Mayıs alanına çevirmek için,
alanlara!**

Basel'de Devrimci 1 Mayıs Platformu...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklar Basel'de 2009 yılının Mart ayının ortalarında başladı. İsviçre Devrimci İnşa Grubu'nun çağrısıyla "**Devrimci 1 Mayıs Platformu**" oluşturma amacıyla düzenli toplantılar yapıldı.

Bu toplantılarda 1 Mayıs'ın özüne ve içeriğine uygun olarak nasıl kutlanması gerektiğine ilişkin anlamlı tartışmalar yapıldı. Kullanılacak materyallerin (ortak bildiri, afiş, pankart vb.) içeriği, şiarların saptanması gibi konular verimli tartışmalara vesile oldu. Bileşenlerin çoğunluğu bu yılki 1 Mayıs'ta, krizin kapitalizmin krizi olduğu, dolayısıyla kamuoyunun karşısına kapitalizme karşı tereddütsüz bir şekilde sosyalizm şiarıyla çıkılması, kullanılacak materyallerin bu içeriğe uygun olarak hazırlanması gerektiği konusunda görüş birliğine vardılar.

Bu aşamada tartışmaların seyri farklı bir muhteva kazandı. "Devrim ve sosyalizmi değil, reform taleplerini öne çıkaralım" eksenine oturdu ve reform-devrim diyalektiği üzerine anlamlı tartışmalar yapıldı. Bu tartışmalar, İsviçreli bazı devrimci gruplarda bile "platformun bileşenini geniş tutmak için esneklik gösterelim, ortak noktaları öne çıkaralım" biçiminde yalpalamalara neden oldu. Fakat platformda yeralan İsviçre Devrimci İnşa Örgütü ve TKİP'nin ortak bir eksende birleşmesi tartışmaların seyrini değiştirmekle kalmadı, belli bir yalpalama gösteren İsviçre Sosyalizm için Hareket gibi kimi grupların da net bir tutum almasına neden oldu. (MLKP'li arkadaşlar bu tartışmaların yapıldığı toplantılara işleri nedeniyle katılamamışlardı.)

Böylece Devrimci 1 Mayıs Platformu, İsviçre Devrimci İnşa, İsviçre Sosyalizm İçin Hareket, Villa Rosenau, bazı otonom gruplar, TKİP ve MLKP tarafından kurulmuş oldu. Kimi İsviçreli yapılar ise platformun destekçileri olarak kendilerini tanımladılar.

Platform, ortak bir bildiri ve el ilanı çıkardı. "*Kriz sizsiniz, çözüm biziz, sosyal hak gasplarına, işten atmalara ve savaşa karşı sosyal bir devrim için mücadeleye!*" şiarının yer aldığı ortak bir afiş hazırlandı. Materyallerin kullanımına başlandı. Çeşitli etkinlikler de 1 Mayıs'a çağrı amacıyla değerlendiriliyor. Devrimci 1 Mayıs Platformu yaygın bir ön hazırlık çalışması örgütleyerek 1 Mayıs'a güçlü bir katılımı hedefliyor ve sendikaların icazetli, ruhsuz kutlamalarının etkisini kırmak, 1 Mayıs alanına görselliği ve şiarlarıyla devrimci bir etkiyi egemen kılmak istiyor. Buna uygun çeşitli taktik biçimler de saptanmış bulunuyor. Biz Basel TKİP taraftarları olarak gerek ortak materyalleri gerekse de partimizin materyallerini yaygın kullanarak kendi cephemizden 1 Mayıs'a hazırlanacağız.

Basel'den TKİP taraftarları

CIA-Soros patentli “devrimler”in sembol ismi Saakaşvili’nin tahtı sallanıyor!

Belli bir kitle desteği sağlayarak ABD işbirlikçisi yönetimlerin başa geçirilmesi operasyonları, belli bir süre “kadife devrimi”, “gül devrimi”, “portakal devrimi” gibi isimlerle pazarlanmıştı. Soros’un dolarları, CIA’nın organizasyonu, medyada görevli kalemlerinin seferber edilmesi ile bu operasyonlar birkaç ülkede başarıya ulaşabilmişti.

Ancak söz konusu başarıları kolaylaştıran, bizzat yıkılan yönetimlerdir. Tümü yolsuzluk, rüşvet, adam kayırma icraatları nedeniyle emekçiler nezdindeki itibarlarını yitirmişti. Elbette başa gelen Amerikancı yönetimler de, yozlaşma konusunda kısa sürede öncekileri aşıyordu. Zira yönetimlerde ABD’ye uşaklık dışında öze dair bir değişiklik olmuyordu.

Bu kirliliğin operasyonların sembol ismi, Washington’dan döndükten kısa bir süre sonra Gürcistan devlet başkanlığı makamına tırmanan Mihail Saakaşvili olmuştu. Washington gübrelüğünde yetiştirilen Saakaşvili, gelinen yerde sokaklara dökülen onbinler tarafından tahtından kovulma tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor.

Ondan fazla muhalefet partisinin çağrısı üzerine ülke çapında düzenlenen gösterilerde Saakaşvili’nin istifa etmesi talebi yükseltildi.

Muhalefet, Saakaşvili’nin istifasından sonra hükümetin görevde kalmasını, ancak parlamento başkanının anayasa uyarınca ülkeyi 45 gün içinde cumhurbaşkanlığı seçimine götürmesini talep ediyor.

Eylemlerine gece de devam eden göstericiler, Saakaşvili’nin istifa etmemesi üzerine parlamento önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Saakaşvili, artan kitlesel gösterilere rağmen istifa etmeyeceğini, muhalefetin isteklerine boyun eğmeyeceğini duyurdu. Tiflis’te bir konuşma yapan Saakaşvili, Gürcistan halkına birlik çağrısı yaptı, “gece-gündüz çalışıp Gürcistan’ı özgürlüğe kavuşturmak” gerektiğinden söz etti. Görünen o ki, savaş aygıtı NATO’ya girmek için çırpınan Saakaşvili’nin Gürcistan’ı özgürleştirmekten anladığı tek şey, ABD adına tetikçilik yapmaktır.

Muhallifler, başken Tiflis’le eşzamanlı olarak Batum kentinde de gösteriler düzenlediler. Onbinlerce kişiyle alanlara çıkan eylemciler, Saakaşvili’yi, geçen yıl Ağustos’ta Güney Osetya’da Rusya’ya karşı girilen savaşta başarısızlıkla, Rusya ile ilişkileri bozmakla ve demokrasiyi boğmakla suçluyor.

İşsizlik ve yoksulluğun arttığı Gürcistan’da, iddia edilen aksine, “Gül devrimi” ne özgürlük ne demokrasi ne de refah getirdi. Tersine demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskı artarken, emekçilerin refah düzeyi de yükselmedi.

Saakaşvili gibi karşıtlarının da Gürcistanlı işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm üretmesi mümkün değil. İşçi ve emekçilerin sorunlarını çözebilmeleri için, düzen güçlerinin ardında sürüklenmekten kurtulup, bağımsız devrimci bir siyasal odak etrafında birleşmek dışında bir yol bulunmuyor.

Moldova Komünist Partisi seçimleri kazandı...

AB destekli muhalefetten sokak eylemleri!

Moldova Komünist Partisi (MKP) bir kez daha parlamento seçimlerinin galibi oldu. 2001 ve 2005 yılında yapılan seçimleri kazanan MKP, 5 Nisan günü yapılan seçimlerde yüzde 50 oranında oy alarak üçüncü kez kazanan parti oldu.

Ancak bu defa MKP’nin zaferinden rahatsız olan AB destekli güçler, seçim sonuçlarına karşı çıkarak taraftarlarını sokaklara döktüler. Seçimlerde hezimet uğrayan AB yanlısı üç parti (üçünün toplam oyu yüzde 34 sınırında kaldı) tarafından desteklenen eylemlerde, oyların yeniden sayımı veya seçimlerin tekrarlanması istendi.

Talebi değerlendiren Merkez Seçim Komitesi, oyların yeniden sayımına gerek olmadığını açıklasa da, gösteriler üzerine Anayasa Mahkemesi oyların yeniden sayılmasına karar verdi.

Moldova yönetimi, Moldova’nın en zengin işadamı Gabriel Stati’nin gösterileri finanse ettiğini söylüyor. Olaylar devam ederken Odessa kenti havaalanında gözaltına alınan Gabriel Stati’nin iadesini Ukrayna’dan isteyen Moldova makamları, gösterileri, “darbe yapmak isteyen bir avuç faşistin işi” olarak değerlendirdi.

“Komünistler”in kazandığı seçimden sonra muhalefetin şiddet içeren protestolarından Romanya’yı sorumlu tutan devlet başkanı Vladimir Voronin, “göstericilere, darbe girişiminde bulunan faşistlere karşı Moldova’nın ülke bütünlüğünü koruyacağını” söyledi.

Bükreş yönetimi iddiaları “provokasyon” olarak nitelendirirken, bazı eylemcilerin Romanya ile birleşme yönünde slogan atmaları dikkat çekici bulunuyor.

Protestolarda Romanya’nın parmağı olduğunu savunan Moldova yönetimi, bu yüzden ülkedeki Romen büyükelçiyi “istenmeyen adam” ilan etti. 4.5 milyon nüfuslu ülkede Moldovalı Romenler’in oranının yüzde 65 civarında olduğu belirtiliyor. Olaylar üzerine açıklama yapan Moskova yönetimi ise, Romanya’yı Moldova’nın içişlerine karışmaması konusunda uyardı.

Seçimleri izleyen Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı’nın (AGİT) seçimlerle ilgili değerlendirmesinin olumlu olması, seçimlere hile karıştırıldığı iddiasını zayıflatıyor. Seçimler öncesinde yapılan anketlerden çıkan sonuçlar da MKP’nin kazanacağına işaret ediyordu.

Gelişmeleri değerlendiren Moldovalı uzman Vladislav Kulminsiy de, olayların ülkede bir rejim değişikliğine yol açacağını tahmin etmediğini, çünkü komünistlerin gerçek bir halk desteğine yaslandığını vurguluyor.

“Kızıl tehdit” umut haline geliyor!

Kapitalist-empyalist sistemin kalesi ABD, kapitalizmin krizini de tüm ağırlığı ile yaşıyor. Büyük buhrandan bu yana yaşanan en büyük kriz ile boğuşan ABD’de “Amerikan rüyası” yavaş yavaş kayboluyor. Sosyalizm Amerikan halkları için umut haline geliyor.

Krizi en ağır yaşayan ülkelerden olan ABD’de ekonomi 1929’dan bu yana olmadığı kadar kötü durumda. Kişi başı 112 dolar değerindeki yiyecek kuponu için devlet kurumlarına başvuranların sayısı Aralık ayından bu yana 580 bin artarak 32 milyon 200 bine ulaştı. Bu rakam her 10 ABD vatandaşından birinin yaşamak için yiyecek kuponlarına mahkum olduğunu gösteriyor. İşsizlik ise Şubat ayı itibariyle 26 yıllık rekorunu kırarak %8’i aştı.

Yaşam koşullarının kötüleşmesi ve krizin etkilerinin artması ile birlikte ABD halklarının “Amerikan rüyası”na inançları da azalıyor. Soğuk savaş boyunca anlatılan “kızıl tehdit” masallarına, hayatın her alanına nüfuz eden tarikatlara, medya aracılığı ile yürütülen manipülasyonlara, anti-komünist propagandaya rağmen son yapılan anketler sosyalizmin umut olmaya başladığı gösteriyor.

Amerika’nın en ünlü araştırma şirketlerinden olan Rasmussen Reports’un son anketi Amerikan toplumunun siyasal tercihlerine dair çarpıcı veriler yansıttı. Aralık ayında yapılan ankette kapitalizmin ve serbest piyasa ekonomisinin sosyalizmden daha iyi olduğunu söyleyenlerin oranı %70 iken mart ayında yapılan ankette bu oran %53’e geriledi. %20 ise sosyalizmin kapitalizmden daha iyi olduğu yönünde fikir belirtti.

Gençliğin arasında sosyalizme inananların oranının ise ülke geneline göre neredeyse ikiye katlandığı görüldü. 30 yaş altındakilerin % 33’ü sosyalizmi seçerken % 30’u kararsız kaldı. 30-40 yaş aralığında ise % 26’sı sosyalizmin kapitalizmden iyi olduğu görüşünde. Ankette soğuk savaş yaşamış 40 yaş üstü kişilerin hala kapitalizme inandığı görüldü.

Anket sonuçlarında özellikle genç nüfusun kapitalizme inancının kalmadığı ve sosyalizmi umut olarak görmeye başladığı görülüyor. Ankette sosyalizm ile ifade edilen planlı bir ekonomi ve piyasaya devlet müdahalesi ile sınırlı olsa da, sonuçlar kapitalizmin çözümsüzlüğünü ve halklar arasında yarattığı arayışı bir kez daha ortaya koyuyor.

Cumhuriyet “cephesinde yeni bir şey yok!”

M. Can Yüce

Bugün Genelkurmay Başkanı, belli bir topluluk önünde uzun ve “önemli” bir konferans verdi. Bu konferans, öteden beri tartışılan konulara ve geleceğe ilişkin öngörülere devlet cephesinden açıklık getirmekte ve yanıt vermektedir; bir bakıma devletin resmi duruşunu ve ana çizgilerini ortaya koymaktadır. Bu anlamda önemli bir açıklama olduğunu düşünüyoruz.

Anılan konuşma kapsamında belirtilen konuların, dillendirilen Kürt “açılımları”, Kürt Konferansı, Obama'nın Türkiye gezisi, Ergenekon ve DTP operasyonlarıyla bağlantılı noktaları vardır. Elbette anılan konferans, bütün bunlara “güncel” bir yanıt olarak düşünülmemelidir. Onu, içinden geçmekte olduğumuz sürece ve onun temel eğilimlerine yönelik Ordu'nun, Genelkurmay'ın görüşünü, duruşunu, temel çizgilerini derli-toplu olarak yeniden anlatan ve bunu “akademik” bir çerçevede ortaya koymaya özen gösteren ideolojik-programatik bir çerçeve olarak değerlendirmek gerekir. Bundan dolayı üzerinde durmakta yarar var.

Genelkurmay Başkanı, öncelikle;

“Ancak, unutulmamalıdır ki; her konuyu tartışabilme özgürlüğü devletlerin varlığını riske sokacak, ülkeyi kutuplaşmaya, ayrışmaya ve çatışma ortamına sokacak konuları içeremez.

Kimse Türkiye'den, ne Türkiye'nin ulus-devlet ve üniter-devlet yapısını zayıflatabilecek ne de Anayasa'nın değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez maddelerinin değiştirilmesi yönünde isteklerde bulunabilir.

Türk Silahlı Kuvvetleri; ATATÜRK'ün bize emanet ettiği ulus-devlet ve üniter-devlet yapısının korunmasında taraftır ve taraf olmaya da devam edecektir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın”

(www.tsk.mil.tr) sözleriyle, hem iktidar konumunun altını çiziyor, hem de TC'nin esneme sınırlarını net bir biçimde vurguluyordu.

Bu net ve kesin vurguların, yapılan “Türkiye halkı” ve üst kimlik ve “ikinci kimlik” “açılımlarından” sonra gelmesi boşuna değil, bunlar, gerçekten devletin ne kadar esneme marjına sahip olabildiğini anlatıyordu.

Genelkurmay Başkanı'nın bu konferansında altını çizdiği ve Ordu'nun konumunu, duruşunu ortaya koyduğu temel noktalar nelerdi?

“Asker- sivil ilişkileri” başlığı altında son bir yıldır tartışılan ve epey sarsıntı geçiren ordunun iktidar ilişkileri içindeki konumunu, bunun ideolojik ve moral temellerini bir kez daha ortaya koymak ve bu konuda yaşanan erozyonu durdurmak ve baraj oluşturmak istemiş ve bunu ideolojik ve programatik bir çerçevede koymuştur. Bu anlamda ordunun TC'nin gelişme tarihindeki “öncü” rolüne ısrarlı vurguları bu kaygı ve isteği anlatmaktadır.

Salt bu değil kuşkusuz. İktidar ilişkileri içindeki konumunu vurgulamasının ideolojik ve politik gerekçelerini de en geniş çerçevede ortaya koymaya özen göstermiştir. Kürt sorunu ve Cumhuriyetin temel nitelikleri ve bu bağlamda laiklik, en geniş bir çerçevede değerlendirme konusu yapılmıştır.

Kuşkusuz Genelkurmay Başkanı'nın konuşmasında “yeni” unsurlar da var; kimi çevreler tarafında bu, “yeni” açılımların “ön habercisi” olarak değerlendirilirse şaşmamak gerekir. General Başbuğ

konuşmasında, “Türkiye halkı” kavramını kullanmakta ve bunun ne anlama geldiğini genişçe açmaktadır.

“Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu bir devrimdir. Devrimin amacı ise bir ulus- devletin yaratılmasıdır. Bu düşünceden hareket ederek ATATÜRK, Türk milletini şu şekilde tanımlamıştır:

“Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran, Türkiye halkına, Türk milleti denir.”

““Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran kimdir?’ Cevap, Türkiye halkıdır. Görüldüğü gibi buradaki halk ifadesi, sınırları çizilen bir coğrafyada - ki burası Türkiye'dir - yaşayan halkın bütününü, yani hiçbir dinî ve etnik ayırım yapılmaksızın, Türkiye halkını işaret etmektedir.”

Burada “Türkiye halkı” ve “Türk milleti” özdeşliği, aslında yeni bir unsur içermiyor, geleneksel Türk ulus tanımını tekrarlıyor. Altı çizilmeye çalışılan nokta, bu ulus tanımının “etnik köken” ve “ırki” bir temele dayanmadığı, “vatandaşlık” bağına dayandığı, “bütün unsurlar için kapsayıcı ve bağlayıcı bir üst kimlik olduğudur. Türk milletinin “Türkiye halkı” olduğu tanımı, yani Türk ile Türkiye kavramlarının bir ve özdeş kavramlar olarak ortaya konulması, inkâr ve imha biçimindeki resmi çizgiyi aklamaya yetmiyor, onun değişime uğramaya başladığını göstermiyor. Tersine bir ısrarı dayatıyor, değişmez, silah zoruyla korunacağını mesajını veriyor. Bunun Genelkurmay Başkanı tarafından açıklanması da boşuna değil, bu, bunun böyle olduğunu vurgulamaya dönük bir yaklaşım olmaktadır.

Bu tanım ve özdeşlik bağlamında konulan “kültürel kimlik”, “ikincil kimlik” kavramları, toplumsal grup ve kimlikleri içermiyor, tersine onları bireysel kimlik olarak daraltarak anlamsızlaştırıyor. **“Kürt kökenli vatandaşımızsınız, bireysel bir kimlik ve hak olarak bunu yaşayabilirsiniz, tabii Türk ulus kimliğine sadakat bağlamında, bunun ötesini tartışma konusu yapmak bile mümkün olmaz. Bunu da herkes bilmelidir!”**

“Türkiye halkı” kavramıyla, aynı zamanda yapılmakta olan Kürt “açılımlarının” çerçevesi de bir kez daha ortaya konulmaktadır. TRT 6 gibi kimi açılımlar olabilir. Dil ve kültür alanında kimi adımlar da atılabilir. Ama resmi çizgi, yani Cumhuriyetin temel niteliklerine, Türk millet tanımı, ulus-devlet ve onun ortak değerlerine kesin ve mutlak bağlılık koşuluyla, bunun ötesinde başka bir istek ve talepte bulunmamak koşuluyla. . .

Öte yandan, öteden beri dile getirilmeye çalışılan “Kürt Paketi”nin devlet cephesindeki anlamı ve onun ana çizgileri de belirlenmiş oluyor. Resmi çizginin bir-iki rötüş ile tekrarı, bu bağlamda bir-iki kırıntı ve bununla devletle “entegrasyon” sürecinin daha etkin bir biçimde sürdürülmesi, işte bu, “yeni” paketin ana çizgilerini anlatmaktadır.

Asimilasyon ve entegrasyon kavramlarının tartışılması ve entegrasyon kavramının bundan sonraki süreçte öne çıkarılması, resmi çizgide bir dil ve terminolojinin geliştirmeye çalışılması, resmi çizginin bu terminolojiyle uygulanmaya çalışılması, işte bu, devletin “yeni açılımının” ne olduğunu çok iyi anlatmaktadır.

Bu “açılım paketi” bağlamında “PKK”ye karşı mücadele konseptinin” içeriği de netleşmiş bulunuyor.

Resmi çizginin bir-iki rötüş ile tekrarı, bu bağlamda bir-iki kırıntı ve bununla devletle “entegrasyon” sürecinin daha etkin bir biçimde sürdürülmesi, işte bu, “yeni” paketin ana çizgilerini anlatmaktadır.

Bunu Genelkurmay'ın son konuşmasında okumak mümkündür:

“- Devlet, Örgüte katılımların nedenlerini iyi inceleyerek, alacağı tedbirlerle, Örgüte katılımları kontrol altına almalıdır.

- Devlet, dağ kadrosunun Örgütten ayrılmasını sağlayacak şekilde, mevcut yasal düzenlemelerin daha iyi şekilde uygulanabilmesini sağlamak için bazı değişiklikler yapmalıdır.

- Terörle mücadele, sadece terörist odaklı olarak görülmemelidir.

Terörle mücadele, devlet tarafından topyekûn şekilde, millî gücün bütün unsurları (güvenlik, ekonomi, sosyo-kültürel (eğitim ve sağlık dâhil), propaganda ve uluslararası) kullanılarak, koordineli ve etkin bir şekilde yürütülmelidir.

- Bölücü Terör Örgütüne uluslararası verilen destek ve Örgütün finans alanındaki serbestliği tam olarak engellenmelidir.

- Irak'ın kuzeyindeki Bölücü Terör Örgütünün varlığı -ki bu varlık Örgüt için hayatidir- mutlaka etkisiz hale getirilmelidir.”

Bütün bu önlemlerin anlattığı şey çok açıktır: **Erich Maria Remarque'nin “Garp Cephesinde Yeni Bir Şey Yok”** kitabının adını değiştirerek vurgulamak gerekirse;

Cumhuriyet Cephesinde Yeni Bir Şey Yok!

Bitirmeden bir hatırlatma yapmakta yarar var: “Türkiye ulusu”, “demokratik Türkiye ulusu”, üst kimlik ve alt kimlik kavramlarını **“Kürt sorununun demokratik çözümünde”** anahtar kavramlar olarak gören A. Öcalan, Genelkurmay'ın bu açıklamasını okuduktan ya da tek dalgalı FM radyosunda dinledikten sonra, **“en son Genelkurmay da benim çizgime geldi”** derse, hiç şaşmayın!

Belli ki, Genelkurmay, “biz Cumhuriyet Kürdü olmak için çırpınıyoruz” laflarına hala beş paralık değer vermemektedir. Tersine onların bu sürünen duruşu “politik ve askeri güçlerine” ihtiyaç duymaktadır. İktidar ilişkileri içindeki belirleyen konumunu sürdürmek, Güney ve Irak politikalarındaki etkisini daha da geliştirmek için böyle bir bahaneye şiddetle ihtiyaç duymaktadırlar. Hem belirlenen bağlam içinde “açılımlara” açık oldukları mesajıyla bir rahatlamayı, hem cephelerini genişletmeyi, hem de var olan bahaneleriyle iktidar konumlarını sürdürmeyi planlıyorlar. Laiklik ve orduya dönük eleştiriler karşısında aldıkları duruşla bu konumlarının savaşını her cephede verme kararında olduklarını en üst düzeyde açıklamış bulunuyorlar... General Başbuğ'un anlattıklarının ana çizgileri kısaca böyledir. Yani:

Cumhuriyet Cephesinde Yeni Bir Şey Yok!

14 Nisan 2009

Kayıplar için 211. buluşma...**“Failler belli, kayıplar nerede!”**

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi ve kayıp yakınları tarafından düzenlenen Cumartesi eylemleri için 211. buluşma Galatasaray Lisesi önünde 11 Nisan günü gerçekleştirildi.

Kayıp yakınlarının buluşmasında, 12 Eylül 1994'te gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin davasının Ergenekon soruşturmasına dahil edilmesi istendi.

“Failler belli, kayıplar nerede! / İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon” pankartı ve kayıp resimlerinin taşındığı oturma eyleminde, “12 Eylül 1994'te gözaltında kaybedildi, devlet 'bizde yok' dedi, Türkiye AHİM'de mahkum oldu” yazısının bulunduğu Kenan Bilgin'in fotoğrafı da yer aldı.

Oturma eylemi sırasında konuşan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, kardeşinin gözaltında kaybedilmesinin nedenlerine değinmeyeceğini belirtti. Bu ülkede yıllardır muhalif kimliklerinden dolayı birçok insanın gözaltında kaybedildiğini, kardeşinin de bunlardan biri olduğunu söyledi. Doğan Güneş, Tansu Çiller ve Mehmet Ağar gibi asıl faillerin yargılanmasını istedi.

Bilgin'in ardından Yazar Cezmi Ersöz kendi kaleme aldığı metni okudu. Basın açıklamasını tiyatro sanatçısı Jülide Kural gerçekleştirdi. Kenan Bilgin'in 12 Eylül 1994 tarihinde Ankara'da otobüs durağında TMSŞ ekiplerince gözaltına alındığı, 9 kişinin de Bilgin'i TMSŞ'de gördüklerine dair tanıklık yaptığı söylendi. Bilgin ailesinin evini telefonla arayan ve kendisini polis olarak tanıtan birisinin, kardeşi İrfan Bilgin'e, Kenan Bilgin'in ağır işkenceler sırasında rahatsızlandığını, tedavi edilmek üzere Ankara Gölbaşı Polis Tesisleri'nde bulunan hastaneye getirildiğini, fakat ölmesi üzerine Gölbaşı'nda araziye gömüldüğünü söylediği ifade edildi.

Kenan Bilgin davasının Ergenekon kapsamında soruşturmaya dahil edilmesini isteyen Kural, bu topraklarda yalnız Fırat'ın öte yakası değil, İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Edirne gibi şehirlerde de



gözaltına alınarak kaybedilmiş onlarca insanın kimliğinin bilindiğini söyledi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi ise kayıplar için yaklaşık iki aydır her cumartesi yaptığı eylemini bu hafta Kasım Alpsyoy'a ayırdı. Eski Sümerbank önünde, “Failler belli hesap sorulsun!” , “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!” sloganlarının atılmasıyla başlayan eylem basın metninin okunmasıyla devam etti. Eylemde, 18 Mayıs 1994'te gece yarısı evinden alınan ve sonra kendisinden haber alınamayan Kasım Alpsyoy'un kızı Gülbahar'ın mektubu okundu. Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul- İzmir

F tiplerinde saldırılar sürüyor!

F tipi hapisanelerde yaşanan sorunlar daha da ağırlaşarak devam ediyor. Keyfi uygulamalar ve hak ihlalleri birbirini izliyor. Adli Tıp Raporları'nda, “Cezaevi şartlarında yaşamını devam ettirmesi mümkün değildir” raporu verilen birçok tutsak, tahliye edilmeyerek ölüme terk ediliyor.

Devrimci tutsakların hak istemlerine karşı ağır hücre cezaları verilerek sindirme politikaları uygulanıyor. Görüş yasaklarıyla hem tutsaklar hem de aileleri cezalandırılıyor.

Son dönemde devrimcilere yönelen bazı saldırılar şunlar:

* Bursa'da 18 Mart günü polis öldürdüğü iddiası ile gözaltına alınan Ender Bulhaz Aktürk götürüldüğü Bursa Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde iki gün boyunca işkence gördü, mahkeme çıkışında linç edilmek istendi, tedavisi engellendi.

* 20 Mart günü Tekirdağ 2 N'olu F Tipi Hapishanesi'nde Vedat Düşkünler'in hücrelerine girip saldıran gardiyanlar, zorla tutsakların yerlerini değiştirdiler. Saldırımı slogan ile karşılayan tutsaklar, slogan attıkları gerekçesiyle disiplin soruşturmasına maruz kaldılar.

* Kandıra 1 No' lu F Tipi Cezaevi'nde dedektörle terliklerinin altına kontrol edilmek istenmesine tepki gösteren Tamer Korkmaz gardiyanların saldırısına uğradı. Bu duruma tepki gösteren 19 tutsağa da 2'şer ay görüş cezası verildi.

* Edirne F Tipi'nde kalan Erol Engin'in 7 mektubu ve 1 faksına el konuldu. Gerekçe olarak, dedektörle arama saldırısının mektupla dışarıya yazılması gösterildi.

* Edirne F Tipi Hapishanesi'nde kalmakta olan Kemal Avcı'ya ailesi tarafından gönderilen metal düğmeli kot pantolonun disiplin kurulu kararı ile verilmediği belirtildi. Hapishane idaresinin, Kemal Avcı'nın disiplin cezaları almasını “engellemek” için pantolonu vermemeye karar verdiği ifade edildi!

Sermaye düzeni işkence ve katliamlarda teslim alamadığı devrimcileri tecrit, baskı ve terör politikalarıyla zindanlarda yok etmeye çalışıyor. Devrimci tutsaklar ise, gerektiğinde bedel ödeyerek düzenin saldırılarına karşı direniyorlar.

TUYAB'dan devrimci tutsaklarla dayanışma çağrısı...

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), hapisanelerde artan hak ihlallerini ve yaşanan baskıları protesto etmek için 10 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde, “*Tecrit ve baskılara son! İnsanlık onuru işkenceyi yenecek / TUYAB*” pankartı ve “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Katil devlet hesap verecek”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” dövizleri açıldı.

Eylemde, İsmet Yurtsever söz alarak bir konuşma yaptı. Ardından basın açıklamasını TUYAB dönem sözcüsü Ayten Özdoğan gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, F tipi hapisanelerin hergün düzen ve devrim arasında irade savaşına sahne olduğu, devletin tecrit politikasının doğal bir sonucu olarak keyfi dayatmalar, hak ihlalleri, insanlık dışı uygulamalar, temel ihtiyaçlardan yoksun bırakmaların tüm hapisanelerde yaşandığı belirtildi.

Özdoğan, son dönemde hapisanelerde yaşanan saldırıları ele aldı. Açıklama şu acil taleplerin okunmasıyla sona erdi:

1. Uluslararası sözleşmelere göre 15 kişiden az olan mekanlar tecrit sayılmaktadır. Hücre Tipi Cezaevleri bu esasa uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu düzenlemeler yapılan kadar hücre kapıları gündüzleri açık tutulmalıdır.

2. Ceza İnfaz Kanunu (CİK), içinde Baro, ÇHD ve TTB'nin de yer aldığı kurumlarca insan haklarına uygun biçimde değiştirilmelidir.

3. Tutsakların tüm haklarını koşulsuz olarak kullanması sağlanmalıdır.

4. Bağımsız İzleme Kurulları oluşturulmalıdır. Bu kurum içinde tutsak yakınları İHD, ÇHD, Baro, TTB ve sanatçılar yer almalıdır.

5. Hasta tutsakların tedavileri yapılmalı ve hasta tutsaklar bir an önce tahliye edilmelidir.

Eylemde, dövizlerde yer alan şiarlar dışında “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiç birimiz!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



Mücadele Postası



Müşteri değil öğrenciyiz!

Mamak Cumhuriyet Anadolu Lisesi okul yönetimi “okul aidatları” için öğretmen ve öğrencilere baskı uyguluyor. Kira ve diğer masraflar için öğrencilerden her dönem başı için 50 TL toplayan okul yönetimi, 10 Nisan günü sınıfları dolaşarak öğrencilere bu parayı ödemelerini istedi. Aidat paralarını ödemeyen/ödeyemeyen öğrencileri sıralamakla kalmadı, sınıf öğretmenlerini de bu konuda uyararak onları da zor durumda bıraktı.

Bu olay okulların ticarethane, öğrencilerin müşteri olduğunu gösteren ne ilk ne de son örnek olacak. Biz Cumhuriyet Anadolu Lisesi’nden Liselilerin Sesi okurları olarak okullarımızı ticarethaneye dönüştüren bu zihniyete karşı mücadelemizi yükseltecek ve aidatları ödemeyi reddedeceğiz.

Cumhuriyet Anadolu Lisesi’nden
Liselilerin Sesi okurları

SES Samsun Şubesi’den basın açıklaması

SES Samsun şubesi 15 Nisan günü OMÜ Hastanesi 3 No’lu kapıda “Sağlıkta dönüşüm programı” adı altında sağlık çalışanlarına yapılan saldırıları ve haksız uygulamaları protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bu programın uygulandığı hastanelerin polikliniklere dönüştürüldüğü, araştırma ve eğitim işlevlerinin aksatıldığı, çalışanların iş yükünün artmasına neden olduğu ifade edildi. Açıklamada OMÜ Tıp Fakültesi Hastanesi’nde öğretim üyesi dışındaki çalışanlara döner sermaye ödemesinin üst sınırdan yapılmadığı, bu durumun yoksulluk sınırının altında ücret alan personelin mağduriyetini artırdığı söylendi.

Üniversite yönetimi tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden sendika üyeleri ve yönetim kurulu üyelerinin yerlerinin değiştirildiği ve bu değiştirmelerin tehdit aracı olarak kullanıldığı, asistan doktorların fazla çalışmaya ve angaryaya maruz kaldığı, nöbet sonrası dinlenme olanaklarının çok sınırlı yada hiç olmadığı da dile getirildi.

Açıklamanın ardından son Ergenekon operasyonlarına dair başka bir metin daha basına sunuldu. SES’in sürecin başında itibaren “darbeye de şeriata da karşıyız” söylemini dillendirdiği ifade edildi.

Hastane önünde toplanan kalabalık tarafından ilgiyle izlenen açıklama alkışlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Samsun

SES’den basın açıklaması...

KESK’e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Şubeleri, 9 Nisan 1994 tarihinde Diyarbakır / Silvan karayolunda toprağa gömülü, kafasına kurşun sıkılmış halde bulunan Tüm Sağlık-Sen’in kurucu üyesi ve Diyarbakır Şube Başkanı Necati Aydın’ın katillerinin ve cinayetin arkasındaki güçlerin açığa çıkartılması talebiyle 10 Nisan günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Cinayet örgütü kontrgerillanın dağıtılmasının da talep edildiği açıklamayı SES İstanbul Şubeleri adına SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli okudu.

Açıklamada, Aydın’ın katledilişinin ardından yürütülen hukuki sürecin sonuçsuz kaldığı belirtilirken, 2004 yılında itirafçı Abdülkadir Aygan’ın ifadelerine rağmen “yargı ve siyasi iktidarın sağrıları oynadığı” söylendi.

Ergenekon itirafçıların ifadelerinde Necati Aydın’a kurşun sıktığı söylenen Albay Abdülkerim Kırıcı’nın evinde ölü bulunmasının OHAL Bölgesi’nin Ergenekon laboratuvarı olduğunu gösterdiği belirtildi. Ergenekon davasının, başta Aydın cinayeti olmak üzere genişletilmesi ve arkasındaki güçlerin açığa çıkartılıp yargılanması talep edildi.

Necati Aydın, 12 Eylül sonrasında OHAL koşullarında kamu emekçilerinin mücadelesini örgütleyen yöneticilerden biriydi. Defalarca gözaltına alınan ve işkencelerden geçirilen Aydın, 1993 yılında OHAL Valiliği’nce Çorum’a sürgün edildi. 22 Mart 1994’te Diyarbakır’da eşi ve akrabaları ile beraber keyfi olarak gözaltına alındı ve 4 Nisan 1994’te çıkarıldığı Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından serbest bırakıldı. Serbest bırakılışı sırasında mahkeme binasından çıkışına izin verilmeyen ve bina içinde bekleyen JİTEM ekipleri tarafından “başka bir konuda ifadenizi vermeniz gerekiyor, bizimle geleceksiniz denilerek”, iki akrabasıyla beraber alıkonuldu. Aydın’ın cesedi 5 gün sonra (9 Nisan 1994) Diyarbakır / Silvan karayolu üzerinde toprağa gömülü ve kafasına kurşun sıkılmış olarak bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eczacılardan yürüyüş!

İstanbul Eczacı Odası, AKP’ye yakınlığı ile bilinen Zapsu ailesinin sahibi olduğu For You adlı mağazalarda ilaç satışına başlamasını 11 Nisan günü gerçekleştirdiği yürüyüşle protesto etti. Eczacılık Fakültesi öğrencilerinin de yer aldığı yürüyüş saat 11.00’de Beyoğlu Tünel’den başladı.

En önde, “Drugstore For You! İzin vermeyeceğiz! TEB 1. Bölge İstanbul Eczacı Odası” pankartı yer alırken “Heveslenme For You! Halkın eczacıları Drugstore açmana izin vermeyecek!”, “Eczacılık mesleği sahihsiz değildir!”, “Eczaneler bizindir sermayenin olmayacak!”, “Sağlık haktır satılmaz!”, “Eczaneler serbest piyasa düzeninin dişlileri olmayacaklar!”, “Hangi çılgın eczacıya zincir vuracakmış şaşarım!”, “No Drugstore For You! İlaç eczanede satılır markette ise pazarlanır!”, “One Minute Zapsu! For You sağlığa zararlıdır!” şiarlı pankartlar açılarak Taksim Meydanı’na kadar sloganlarla yüründü.

Taksim Meydanı’na gelindiğinde burada konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Zapsu ailesine ait For You mağazalarının yeniden yapılandırıldığı ve bu yapılandırmanın asılan büyük boy afişlerle ilan edildiği söylendi.

Sağlık Bakanlığı’nın valiliklere yazı göndererek yasadışı olan afişlerin kaldırılması talimatına rağmen afişlerin hala kaldırılmadığı, For You Yönetim Kurulu Başkanı Aziz Zapsu’nun basına “reçeteli ilaç satmayacağız” diye açıklama yapmasına rağmen alttan alta reçetesiz ilaç sattığı belirtildi.

Halkı pazarlama mantığına ve ilaç tekellerinin insafına terk edecek her türlü düzenlemeye karşı çıkılacağına ifade edildi.

“Parasız sağlık parasız eğitim!”, “Sömürge yasaları istemiyoruz!”, “Eczaneler bizindir bizim kalacak!”, “Zapsu elini eczanemden çek!”, “Zapsu şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Zapsu For You’nu al başına çal!” sloganlarının atıldığı eyleme 500’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul



EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

“Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz”

Hatice Yürekli

**22 Nisan 2001’de Büyük Zindan Direnişi’nde
şehit düşen TKİP Kurucu Üyesi
Hatice Yürekli’yi saygıyla anıyoruz...**

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!**